

Сара Аджисън Алън

Омайваща и ароматна история
от авторката на „Градина на желанията“

Шайна с цвят на праскова

ИЗДАТЕЛСТВО
епа
PUBLISHING

САРА АДИСЪН АЛЪН ТАЙНА С ЦВЯТ НА ПРАСКОВА

Превод: Емилия Ничева-Карастойчева

chitanka.info

Уодс ъв Уотър е обикновено градче, в което животът би трябвало да тече монотонно и скучно. Но на хълма над града спи магическа тайна. Събудена, тя преобръща сивото ежедневиe и го обвива в мъгла с аромат на праскови...

Две напълно различни жени се изправят срещу отдавна забравеното минало и пагубните му тайни, които имат силата да разбиват съдби, но и да създават приятелства за цял живот!

В очите на другите Паксън Осгуд е спокойна, организирана и държи всичко под контрол... Освен чувствата си, които я поставят в изключително деликатна ситуация. Приятелките ѝ отдавна са създали семейства, а тя все още живее с родителите си и е нещастно влюбена в най-добрия си приятел.

Уила Джаксън е известна с лудориите, които е вършела в гимназията. След завръщането си в града тя е издигнала стена от безразличие около себе си. Ала появата на Колин Осгуд заплашва да събуди стихията в нея.

Различни, но обединени от неведомите нишки на минали събития, двете жени откриват, че съдбата невинаги ти показва пътеката, по която ще поемеш. Но ако извадиш късмет, се случва да срещнеш човек с компас...

Сара Адисън Алън очарова с пленителна история за приятелство, любов и неочакваните възможности, които ни предлага съдбата. „Тайна с цвят на праскова“ е омагьосващ роман, съчетаващ типичния южняшки чар с ароматен полъх на кафе и праскови.

*На Мишел Питман и Хайди Гибс
От вас научих всичко, което знам за приятелството*

ПЪРВА ГЛАВА

СКРИВАЛИЩА

В деня, когато Пакстън Осгуд отнесе тежката кутия с обрамчени със сребриста ивица пликове в пощенския клон — същите пликове, адресирани от професионален калиграф — заваля толкова пороеен дъжд, че въздухът изсветля като избелено памучно платно. През нощта реките едва не преляха от коритата си и за пръв път от 1936-а насам пощата не беше разнесена. Когато се позасуши, когато изпомпаха водата от мазетата и разчистиха клоните от дворовете и улиците, поканите най-сетне пристигнаха, ала на погрешни адреси. Съседите се смееха над оградите, подавайки пликовете на законните им притежатели, и обсъждаха безумното време и нехайния пощальон. На другия ден необичаен поток от пациенти се струпа пред лекарския кабинет с инфектирани рани от втвърдена хартия, защото влагата бе запечатала пликовете като с цимент. По-късно картичките с поканите започнаха някак си да се крият и да се появяват изневиделица. Тази на госпожа Джеймсън изчезна за два дни и после надникна от птиче гнездо в двора. Откриха поканата на Харпър Роули в църковната камбанария, а на господин Кингсли — в градинската барака на възрастната му майка.

Ако някой бе обърнал внимание на поличбите, щеше да се досети, че въздухът побелява, когато назрява промяна, драскотините от хартия ни приканват да четем между редовете, а птиците открай време ни закрилят от нещата, които не виждаме.

Никой обаче не обърна внимание. Най-малкото Уила Джаксън.

Пликът престоя неотворен на задния тезгях в магазина й повече от седмица. Когато го донесоха с другата поща, тя го огледа любопитно, но тутакси го пусна като горещ въглен, щом разбра какво представлява. Дори сега го измерваше с подозрителен поглед, когато минаваше край него.

— Отвори го най-после — каза й раздразнено Рейчъл тази сутрин.

Уила се обърна към Рейчъл Едни, застанала зад бара за кафе в отсрещния край на магазина. Тъмната ѝ коса беше подстригана високо и в късите панталони и блузка Рейчъл изглеждаше така, сякаш се кани да изкачва непревземаема скала. Независимо колко често ѝ повтаряше, че не е длъжна да носи дрехите, които магазинът продава — самата Уила рядко сменяше джинсите и ботите — Рейчъл държеше да представя стоката.

— Няма да ходя. Защо да го отварям? — отвърна Уила и реши да се заеме с досадната задача да сгъне новите органични тениски с надеждата да надмогне странното усещане, обземащо я всеки път, когато се сети за поканата — сякаш балон от очаквания се надуваше в сърцевината на тялото ѝ. Като млада често изпитваше такова чувство точно преди да изгърси нещо наистина глупаво. Смяташе обаче, че то е останало в миналото. Беше издигнала около живота си непреодолима ограда от спокойствие. Ала се оказа, че някои неща все още успяват да я прескочат.

— Много си извисена — цъкна недоволно с език Рейчъл.

Думите ѝ разсмяха Уила.

— Обясни ми как ме извисява нежеланието да отворя покана за празненство, организирано от най-богатите жени в града.

— Гледаш отвисоко на всичките им начинания, сякаш са твърде глупави, за да им повярваш.

— Не е така.

— Е, тогава потискаш тайно желание да бъдеш като тях — заключи Рейчъл и надяна зелена престилка с избродиран в жълто надпис: „Спортни стоки и кафене Натура“.

Тя беше с осем години по-млада от Уила, но Уила никога не отписваше хрумванията ѝ като прищевки на двацет и две годишна хлапачка, въобрази си, че всичко ѝ е ясно. Рейчъл бе живяла бунтарски и бохемски и познаваше човешката природа. Засега се задържаше в Уолс ъв Уотър по една-единствена причина — беше се влюбила в местен мъж. „Любовта — обичаше да казва тя — променя правилата на играта“.

Уила обаче не искаше да обсъжда какви чувства изпитва или не изпитва към богатите семейства в града. Като малка Рейчъл се бе задържала едва по няколко месеца на едно място. Уила бе прекарала тук почти целия си живот. Разбираше интуитивно загадъчната

социална динамика в Уолс ъв Уотър; просто не знаеше как да я обясни на хора, които не я разбираха. Затова зададе единствения въпрос, който със сигурност щеше да отклони вниманието на Рейчъл.

— Какво си включила в менюто днес? Мирише фантастично.

— О! Превъзходен подбор от кафеени зърна с шоколадова глазура, бисквити с овесено брашно с глазура от кафе и еспресо курабийки.

Махна като водеща на телевизионно шоу към сладкишите зад стъклената витрина под тезгяха.

Преди около година Уила ѝ беше позволила да поеме в свои ръце затворения дотогава кафе-бар в магазина и да включи бисквити с кафе в менюто. Идеята се оказа великолепна. Да влезеш сутрин в магазина беше истинско удоволствие. Острият аромат на шоколад, съчетан с влажния мирис на врящо кафе, придаваше на атмосферата здрачен, тайнствен привкус, сякаш Уила най-сетне е открила съвършеното скривалище.

Магазинът, в който тя продаваше, екологично спортно облекло, се намираше на Нешънъл Стрийт — главното шосе, отвеждащо до входа на националния парк „Катаракт форест“, прословут с красивите си водопади в сърцето на Блу Ридж Маунтин. Всички магазини, обслужващи туристите и планинарите, се редяха тук, по дългата оживена улица. И тук Уила най-после бе открила своята ниша, ако можеше да се нарече така. Всъщност лагеруването, планинарството и другите природолюбителски занимания, от които се издържаше градът, не я влечаха много, но се чувстваше по-уютно сред останалите собственици на магазини и новодошлите в града, отколкото сред хората, които познаваше от младини. Щом се налагаше да остане в този град, нейното място беше тук, а не сред лъскавото гражданство.

Магазините се намираха в стари сгради, построени преди повече от век, когато Уолс ъв Уотър бил малък градец, препитаващ се от дърводобив. Таваните бяха от нагъната ламарина, а излъсканите подове ухаеха на лимонов паркетин. При най-малкия натиск дъските скърцаха и пукаха като кости на старица. Ето защо Уила разбра, че Рейчъл приближава до нея.

Обърна се и я видя да ѝ подава омразния плик.

— Отвори го.

Пое го неохотно. Хартията беше плътна и луксозна, все едно докосваше кашмир. Разкъса я само за да запуши устата на Рейчъл. В същия миг камбанката над вратата звънна и двете се озърнаха да погледнат кой е.

Нямаше никого.

Рейчъл потърка голите си ръце. Кожата ѝ беше настръхнала.

— Стана ми студено.

— Баба казваше, че става така, когато край теб мине призрак.

— Чрез суеверията хората се опитват да контролират онова, което не им се подчинява — изсумтя презрително Рейчъл.

— Благодаря, философке.

— Давай! — сръга я с лакът Рейчъл. — Виж поканата.

Уила извади картичката и прочете: „На 12 август 1936 г. малка група дами от Уолс ъв Уотър, Северна Каролина, основали общество, превърнало се впоследствие в най-влиятелния социален клуб в района, който организира благотворителни кампании, финансира местни културни събития и отпуска годишни стипендии.

С огромна гордост настоящите членове на Дамския клуб Ви канят в качеството Ви на бивш член или роднина на бивш член на специалното честване на седемдесет и петата годишнина от сформирането на тази забележителна организация.

Помогнете ни да отпразнуваме седемдесет и пет години добротворство. Празненството ще е първото събитие, което ще се проведе в обновената Блу Ридж Мадам на 12 август от седем вечерта. Потвърдете участие с обратна поща до Пакстън Осгуд, президент на клуба“.

— Виждаш ли? — обади се Рейчъл иззад рамото на Уила. — Не е толкова страшно.

— Не мога да повярвам, че Пакстън го организира в Блу Ридж Мадам.

— О, хайде. Бих дала всичко да надникна вътре. Ти също.

— Няма да отида.

— Лудост е да го пропуснеш. Баба ти...

— Е помогнала да основат клуба. Знам — довърши Уила вместо нея и остави плика. — Тя е участвала, аз — не.

— Ти си ѝ наследничка.

— Нямам нищо общо с това.

Рейчъл разпери ръце.

— Отказвам се. Искаш ли кафе?

— Да — каза Уила, доволна, че сменят темата. — Със соево мляко и две захарчета.

Миналата седмица Рейчъл беше решила, че начинът, по който хората пият кафето си, разкрива тайнствените дълбини на характера им. Неотстъпчиви ли са тези, които го предпочитат черно? В конфликт ли са с майките си онези, които го пият с мляко, но без захар? Пазеше бележник зад тезгяха, за да записва проникновенията си. Уила се зарече да я държи нащрек с различна поръчка всеки ден.

Рейчъл отиде зад тезгяха да си запише новата.

— Хмм... интересно — промърмори сериозно, сякаш е открила някакъв съкровен смисъл и най-сетне е разгадала тайните на Уила.

— Не вярваш в духове, но вярваш, че начинът, по който си пия кафето, издава нещо за характера ми.

— Онова е суеверие. Това е наука.

Уила поклати глава и се залови отново да сгъва блузи, стараяйки се да не обръща внимание на поканата върху масата. Тя обаче улавяше непрекъснато погледа ѝ, потрепвайки леко, сякаш понесена от бриз.

Уила метна една тениска върху нея и се опита да я забрави.

* * *

Когато затвориша магазина, Рейчъл тръгна на излет в планината с приятеля си — толкова безочливо здравословно, че Уила си отмъсти с една курабийка от витрината, която погълна на три големи хапки. После се качи в светложълтия си джип „Рангльър“, за да се прибере вкъщи и да пере. Вторнишките вечери бяха посветени на прането. Понякога дори ги очакваше с нетърпение.

Животът ѝ течеше монотонно, но така се спасяваше от неприятностите. Беше на трийсет. „Това — както казваше баща ѝ — вече е зряла възраст“.

Вместо да се отправя направо към вкъщи обаче, Уила сви към Джаксън Хил — тайното ѝ ежедневнo отклонение. Джаксън Хил беше стръмен планински склон, изкачването беше драматично, почти рисковано, но само така се стигаше до имението на върха му отпреди

Гражданската война, известно сред местните като Блу Ридж Мадам. Откакто преди повече от година започнаха да го възстановяват, Уила превземаше скрито височината и наблюдаваше напредъка.

Мястото беше изоставено преди години от последния от цяла поредица съмнителни строителни предприемачи. Изглеждаше занемарено и обречено на бавна разруха, когато семейство Осгуд го купиха. Сега имението — бъдещ пансион с банкетна зала — беше почти напълно обновено, а белите дорийски колони се възправяха отново по местата си по цялото протежение на къщата в натрапчив неокласически стил. От тавана на ниското преддверие висеше старинен полилей. В галерията бяха подредени столове от ковано желязо. Имението бе опасно от многобройни прозорци, доскоро счупени или преградени с дъски. Изглеждаше като преродена частица от стария Юг — дом на плантатори, където жени в кринолини си веят с ветрила, а мъже в костюми обсъждат цените на зърното.

През 1800 година прапрадядото на Уила — основател на вече несъществуващата „Джаксън Лоджин Къмпани“ — построил Блу Ридж Мадам. Имението било сватбен подарък за младата му съпруга — красива, деликатна жена, потомка на изтъкнат род от Атланта. Тя обичала къщата, смятала, че ѝ приляга, ала мразела градчето, наречено Уолс във Уотър, и ненавиждала зелената му мокрота. Прославил се с изисканите си празненства, които организираща с надеждата да облагороди нравите на гражданството по своя мяра. Не успяла. Неспособна да създаде отбрано общество от материала, с който разполагала, тя решила да си доведе общество. Увещавала приятелите си от Атланта да ѝ гостуват, да си строят къщи тук, да възприемат мястото като райско кътче — нещо, което тя самата така и не успяла да почувства. За сметка на това умеела да придумва другите по силата на характерната магия на красивите, неудовлетворени жени.

Така в малкото градче в Северна Каролина, заобиколено от водопади и населено предимно от недомялани дървари, се сформирало висше общество. Благоденстващите семейства се отличавали с любознателност, непреклонност и упорство. Не ги посрещнали с отворени обятия. Ала когато правителството купило околните гори и ги превърнало в национален парк и местната дърводобивна индустрия секнала, именно тези семейства помогнали на града да оцелее.

По ирония на съдбата семейство Джаксън — една от най-изисканите фамилии в града и причина за съществуването му — изгубило цялото си богатство, когато дървосекачеството замряло. Споменът за миналото им и за парите, които притежавали навремето, ги крепял известно време. Скоро обаче престанали да плащат данъците си и били принудени да напуснат Блу Ридж Мадам. Повечето хора с фамилия Джаксън напуснали и града. Един обаче останал — девойка на име Джорджи Джаксън, бабата на Уила. Била на седемнайсет, неомъжена и бременна. Станала, представете си, прислужница на семейство Осгуд, някогашни добри приятели на Джаксънови.

Уила отби встрани от шосето точно преди завоя към алеята, отвеждаща до имението. Винаги преценяваше внимателно времето, за да пристигне, след като строителите са си тръгнали. Слезе от джипа и седна върху предния капак, облеганата на стъклото. Беше краят на юли — най-горещата и душна част от лятото, огласяна от песните на влюбени щурци. Уила си сложи слънчевите очила, за да затъмни лъчите на залязващото слънце, и се взря към къщата.

Оставаше само да обновят градината, с което очевидно се бяха заловили днес. Уила се развълнува.

Нещо ново за проучване. Дървени колчета и въжета ограждаха квадратни площи в предния двор, а разноцветни линии върху тревата сочеха мястото на подземните кабели и тръбопроводи, за да не ги разкопаят работниците. Най-трескава деятелност обаче явно цареше около единственото дърво върху равното теме на хълма, където се издигаше къщата.

Дървото се възправяше точно над левия скат на възвишението. Листата му приличаха на дълги, източени гроздове, а клоните му се протягаха далеч настрани. Когато слънцето осветеше дървото надвечер, то заприличваше на човек, надвесен над урва, канещ се да скочи в океана. До него чакаше багер, а клоните му бяха овързани с найлонови въжета.

Да го махнат ли възнамеряваха?

Почуди се защо. Изглеждаше съвсем здраво.

Е, каквото и да си бяха наумили, щеше да е за добро. Осгудови се славеха с изтънчения си вкус. Блу Ридж Мадам щеше отново да се превърне в място за чудо и приказ.

Колкото и да не искаше да го признае, Рейчъл беше права. Уила мечтаеше да надникне вътре. Просто мислеше, че няма право. Къщата не беше собственост на семейството ѝ от почти цял век. Дори сега се чувстваше като нашественик... което, честно казано, беше една от причините да е тук. Ала не смееше да приближи и да надзърне вътре дори като момиче, когато взломът в срутени къщи се смяташе за свещен ритуал. На младини вършеше всякакви лудории, и то толкова умело, че никой не разбираше кой е виновникът чак до самия край. Беше легендата на випуска в гимназията. Съучениците ѝ измислиха прякор Жокера. Това място обаче беше различно. Оказваше ѝ тайнствено въздействие — привличаше я и същевременно я отблъскваше. И досега. Всички младежи, проникнали в къщата, разказваха истории за загадъчни стъпки и захлопващи се врати и за тъмна филцова шапка, носеща се из въздуха, сякаш върху главата на невидим мъж. Сигурно затова не смееше да приближи. Страхуваше се от духове благодарение на баба си.

Уила се изправи и бръкна в задния джоб на джинсите си. Извади поканата и я прочете отново. Пишеше да върне с обратна поща приложената картичка. Надникна в плика и я извади.

Изненада се от прикрепената към нея бележка: „Уила, твоята и моята баба са единствените живи членове на първоначалния клуб. Искане ми се да ги поздравим с нещо специално на празненството. Обади ми се да го измислим. Пакс“.

Почеркът беше красив, разбира се. Помнеше го от гимназията. Веднъж прибра бележка, която Пакс бе изпуснала в коридора, и я пази месеци наред — странен списък с качества, които Пакс търсеше да притежава бъдещият ѝ съпруг. Уила го изчете стотици пъти, изучавайки косите и наперени букви. След толковаизиране откри, че може да ги имитира. И щом се научи да подражава на почерка ѝ, не устоя на изкушението да приложи умениято. Резултатът беше много неловка разправа между надменната Пакс и училищния донжуан без пукнат грош Роби Робъртс, решил, че Пакс му е изпратила любовно писмо.

Жокера от гимназията бе нанесъл поредния си удар.

— Красиво е, нали?

Уила се сепна при тези думи, а сърцето ѝ подскочи в гърдите. Изпусна поканата и вятърът я понесе към собственика на гласа,

застанал на няколко крачи вдясно от джипа ѝ.

Носеше тъмни панталони, а вратовръзка с индийски десен стърчеше от джоба му. Бялата му риза беше станала прозрачна от пот, а тъмната му коса лепнеше по челото и по врата. Слънчеви очила с огледални стъкла криеха очите му. Поканата го улучи право в гърдите и запляска като риба на сухо. Той се усмихна леко и изморено и я отлепи от ризата си, сякаш е последното нещо, с което му се занимава. „Това е знак“, помисли си Уила. Ала знак за какво? Нямаше представа. Така казваше баба ѝ, когато се случеше нещо неочаквано, и обикновено прибавяше указания да почука три пъти, да се завърти в кръг или да остави няколко пенита или кестени върху перваза.

Той свали очилата си и я погледна. Странно изражение се изписа по лицето му.

— Ти? — възкликна.

Тя се втренчи в него и най-после разбра. „Божичко“. Да я спипат тук беше едно; да я спипа някой от тях беше съвсем различно нещо. Унизена, Уила се плъзна бързо по капака на джипа и скочи, вътре. Беше знак, естествено. Знак да си плюе на петите.

— Чакай! — чу го да казва, когато запали двигателя.

Но тя не почака. Включи рязко на скорост и потегли главоломно.

ВТОРА ГЛАВА

ШЕПОТ

Пакстън Осгуд остана до късно да преглежда документи в центъра за благотворителност. Тръгна си едва на здрачаване. Потегли към дома, следвайки премигващите светлини на уличните лампи, които трептяха като сънливи пътеводни светулки. Паркира пред къщата на родителите си и излезе от колата. Помисли си, че ако разпреди добре времето си, ще успее да поплува набързо, преди да се преоблече и да поеме обратно за вечерната среща на Дамския клуб.

Този план се крепеше несигурно върху едно условие — да не се натъкне на родителите си. Седмици наред съобразяваше графика си така, че да не се налага да разказва как е минал денят ѝ още щом прекрачи прага. Раздразнението и желанието да ги отбягва бяха съвсем ново явление и тя не беше сигурна как да го тълкува. Досега не ѝ пречеше да живее с родителите си. Веднъж на сезон, когато отпътуваше да посети колежките си от университета Тюлейн в Ню Орлиънс, всички до една се дивяха как така Пакстън още живее в родния си дом. Не разбираха защо изобщо се бе върнала при родителите си след дипломирането, след като разполага с достатъчно пари да постъпи както пожелае. Изглеждаше необяснимо, но тя обичаше Уолс ъв Уотър. Харесваше ѝ да е част от историята му, да движи колелото ѝ. Градът досягаше дълбока, чувствителна струна в душата ѝ. Усещаше, че му принадлежи. И понеже работата на близнака ѝ Колин изискваше да пътува из цялата страна, а понякога и отвъд океана, Пакстън мислеше, че е справедливо поне едното дете да остане край родителите си.

Миналата година обаче, когато трийсетгодишнината ѝ надвисна застрашително над нея като черен балон. Тя най-сетне реши да се премести — не в друг щат, не дори в другия край на града, а в къща, която приятелката ѝ Кърсти Лемън продаваше. Намираше се на 10 километра от Хикъри Котидж. Пакстън измери разстоянието с одомеръра в колата и го изтъкна пред родителите си като основно

предимство на покупката. Идеята да ги напусне, да сложи край на идиличното им несъвместимо съжителство обаче толкова разтревожи майка ѝ, че Пакстън се принуди да отстъпи. Все пак се изнесе от голямото имение и се премести в къщата край басейна — нищожна, но наложителна стъпка. Трябваше ѝ време.

Къщата край басейна ѝ осигури известно уединение, но за жалост единственият начин да влезе там беше през главната сграда и родителите ѝ винаги разбираха кога влиза и кога излиза. Не можеше дори да донесе плик с продукти, без да изслуша коментара на майка си. До това се свеждаха мечтите ѝ фантазираше си как оставя кутия с понички в кухнята си, без да се налага да обсъжда покупката.

Изкачи стъпалата пред просторния дом на родителите си, наречен Хикъри Котидж заради десетките хикории в двора. Наесен бонбонено жълтите им листа озаряваха целия заден двор толкова ярко, че превръщаха нощта в ден. Птиците, гнездящи в короните на хикориите, се объркваха, защото не успяваха да различат утрото от залеза. Будуваха дни наред и накрая започваха да падат изтощени от клоните.

Пакстън отвори тихо предната врата и я затвори леко зад гърба си. Знаеше, че родителите ѝ гледат Си Ен Ен в дневната. Реши да се шмугне на пръсти в кухнята и да излезе през френските прозорци, без да я усетят.

Обърна се и се спъна в куфар.

Приземи се на ръце върху мраморния под на антрето. Дланите ѝ пламнаха от болка.

— Какво, за бога, стана? — чу да казва майка ѝ.

От дневната се запускаха забързани стъпки.

Пакстън се изправи и видя, че съдържанието на дамската ѝ чанта се е разпиляло навсякъде. Всичките ѝ списъци се бяха разлетели наоколо, което тутакси я хвърли в паника. Нейните списъци бяха поверителни. Не ги показваше на никого. Събра ги припряно и ги натъпка в чантата си. В същия миг трима души се появиха в антрето. Пакстън стана и се заизтупва.

— Пакстън! Добре ли си? — възкликна майка ѝ. — Колин, махни тези куфари, за бога!

— Смятах да ги занеса в къщата до басейна, но открих, че Пакстън се е преместила там — обясни Колин.

Гласът на брат ѝ накара Пакстън да се извърне. Хвърли се в прегръдките му.

— Чакахме те в петък! — притисна го силно със затворени очи и вдъхна спокойната, ведра атмосфера, която винаги го обгръщаше като ореол.

Едва не се разплака, толкова щастлива се почувства, че го вижда. После я обзе гняв и ѝ се прииска да го удари. Колко по-лесно щеше да ѝ бъде да се справя с родителите им, ако той престанеше да скита насам-натам и се завърнеше завинаги.

— Приключих проекта по-бързо от планираното — обясни Колин, отдръпна се и я огледа. — Изглеждаш прекрасно, Пакс. Време е да се изнесеш и да се омъжиш.

— Не, не я съветвай да се омъжва! — прекъсна го майка им София. — Знаеш ли с кого излиза сега? Със Себастиан Роджърс.

— Не излизаме, мамо. Просто сме приятели.

— Себастиан Роджърс — повтори Колин, без да откъсва поглед от Пакстън. — Не бяхме ли съученици с него? Женственото хлапе с дългия пурпурен шлифер?

— Да, точно така — каза майка им, сякаш той е потвърдил мнението ѝ.

Пакстън усети как стисва зъби.

— Вече не носи пурпурен шлифер. Зъболекар е.

Колин се поколеба няколко секунди, преди да смени темата:

— Ще отнеса куфарите си в стаята за гости горе.

— Глупости. Занеси ги в твоята стая. Всичко в нея е така, както си го оставил — възрази София и улови съпруга си за ръка. — Доналд, и двете ни дечица са у дома! Не е ли чудесно? Донеси шампанско.

Той кимна и излезе.

С течение на времето бащата на Пакстън лека-полека бе отстъпил кормилото на жена си до такава степен, че сега безгласно я оставяше да взема сама всички решения и запълваше дните си на игрището за голф, Пакстън разбираше подбудите на майка си, разбираше и колко по-лесно е да действаш сам, отколкото да разчиташ другиму, ала често се питаше защо София не негодува срещу вечното отсъствие на съпруга си. Не се ли състоеше в това смисълът на брака? Да намериш партньор, човек, комуто се доверяваш да ти помага за важните решения?

— Ще остана само за една чаша — каза Пакстън. — Съжалявам, Колин. Клубът има среща.

Той поклати глава.

— Не се притеснявай. Ще си поприказваме после. И аз трябва да изляза за малко.

София се протегна и отметна един непокорен кичур от челото на сина си.

— Едва пристигна и ще излизаш?

Колин ѝ се усмихна широко.

— А ти вече не можеш да ми налагаш вечерен час. Това те влудява, нали?

— Ама че си и ти! — запъти се тя към кухнята и им махна енергично да я последват със свършено лакираната си ръка. Диамантената ѝ гривна улови светлината и засия, сякаш се опитваше да ги хипнотизира да ѝ се подчинят.

Щом се отдалечи достатъчно, за да не успее да ги чуе, Пакстън въздъхна и каза:

— Слава богу, че си тук. Ще се върнеш ли най-сетне за постоянно?

— Още не съм превзел Дивия запад — сви той стройните си рамене.

Всички в семейството бяха високи, ала засега Колин беше най-високият. В гимназията приятелите му го наричаха Бастуна. Косата му беше по-тъмна от нейната — руса и със старателно подчертано сияние — ала и двамата притежаваха тъмните очи на клана Осгуд.

— Носиш костюм — посочи тя. — Не подхожда за Дивия запад.

Той отново сви рамене.

— Добре ли си? — попита тя.

— От два дни не съм лягал. Трябва да поспя... Та какво се мъти между теб и този образ Себастиан?

Пакстън отклони очи и намести чантата си върху рамото.

— Просто сме приятели. Мама не го одобрява.

— Нищо ново под слънцето. Между другото, Блу Ридж Мадам изглежда прекрасно. По-красиво е, отколкото на снимките, които ми изпрати. Късно следобед ходих там. Ще променя малко проекта за градината, след като я видях на живо, но иначе всичко е както трябва.

— Сигурен ли си, че ще успеем да приключим преди празника следващия месец?

Колин я улови за ръката и отново ѝ се доплака.

— Обещавам.

— Шампанско! — извика баща им, изкачвайки стъпалата от сутерена.

Колин и Пакстън въздъхнаха в унисон и отидоха при родителите си.

* * *

Тази вечер срещата на Дамския клуб се провеждаше в дома на Кърсти Лемън — Лемън Трий Котидж. Когато Пакстън пристигна, къщата я посрещна украсена в лимоненожълто. В хартиените фенери покрай алеята към главния вход бяха изрязани фигурки във формата на лимонови резенчета. Декоративните храсти до входа бяха окичени с изкуствени лимони. Самата врата беше облицована с яркожълто фолио. През годините срещите на клуба някак си се съсредоточаваха все по-малко върху благотворителните начинания и все повече върху стремежа към показност.

Пакстън похлопа на вратата. След като пийна по чаша със семейството си, тя бе сменила служебното си облекло с бяла рокля и обувки с високи токчета. После беше излязла заедно с Колин. Родителите им не бяха издържали на изкушението и им махаха от алеята.

Кърсти отвори вратата. С късата си кестенява коса и дребни ръце тя приличаше на умален модел на жена и притежаваше загадъчната способност да кара всички наоколо да изглеждат по-внушителни, отколкото са в действителност. Пакстън беше две педи по-висока от нея и поне двайсет килограма по-тежка. Мразеше усещането, че се извисява като кула над Кърсти, но никога не го показваше, не привеждаше рамене и не носеше ниски обувки край нея. За да не наруши баланса на силите.

— Здравсти, Пакс. Влез. Закъсня малко.

— Знам. Съжалявам. Колин пристигна по-рано. Трябваше да си поговорим.

Пакстън влезе и последва Кърсти към дневната.

— Как си ти?

Кърсти забърбори за съвършения си съпруг, за милите си буйни момченца и за чудесната си почасова работа като брокер на недвижими имоти.

Двайсет и четирите членки на клуба седяха върху сгъваеми столове, разположени в прави редици в дневната. Някои държаха в скута си чинии, пълни със салата с лимон и пиле, малки сандвичи с броколи и лимон и миниатюрни лимоненожълти целувки от бюфета. Край масичка в дъното на стаята седяха три тийнейджърки в празнично облекло и си шепнеха. Наричаха ги Пролетни предвестници. Бяха дъщери на жени от организационния комитет, подготвящи се да заемат местата на майките си, щом настъпи моментът. Клубът приемаше главно млади жени. Навършеха ли определена възраст, вече не бяха добре дошли и идваше ред на дъщерите им. Като правило богатите дами от Юга не обичат да ги превъзхождат нито по популярност, нито по красота. Правят изключение само за дъщерите си. За своите майки дъщерите от Юга са като потоците за реките, в които се вливат — извор на непресъхваща сила.

Пакстън се усмихна на момичетата, отиде при тях и им подаде малки пликчета с шоколад. Като президент на клуба тя винаги подаряваше нещо на младите, за да се почувстват добре дошли. И трите я прегърнаха и тя отвърна топло на поздрава. Представяла си беше, че на тази възраст вече ще е омъжена и ще има деца, че ще подготвя дъщеря си да я замести, както правеха приятелките ѝ. Искала го бе толкова силно, че понякога го сънуваше. Събуждаше се и кожата по китките и около врата ѝ червенееше от твърдата дантела на сватбената рокля, с която се виждаше насън. Ала така и не беше почувствала нищо към мъжете, с които излизаше, нищо, освен собственото си отчаяние. А желанието ѝ да се омъжи не бе чак толкова непреодолимо, никога нямаше да стане толкова непреодолимо, че да я подтикне да се омъжи за човек, когото не обича.

Както винаги тя пренебрегна храната заради погледите, с които приятелките ѝ измерваха възшироките ѝ хълбоци, и тръгна към центъра на стаята, поздравявайки всички по пътя. Странен бриз

прошумоля край нея, сякаш някой нашепваше тайни. Тя го пропъди разсеяно.

Застана на подиума и извади записките си.

— Добре... Внимание, моля. Трябва да обсъдим много неща. — Обратните разписки за празненството просто валят. Мойра предлага Блу Ридж Мадам да отвори за гости по-рано, за да отседнат там по-възрастните посетители от други градове. Първо обаче да прочетем протокола от последното събрание. Стейси?

Стейси Хърбст стана и прелисти бележника си. Наскоро бе започнала да боядисва косата си червена и макар всички да ѝ повтаряха колко им липсва кестенявият ѝ цвят, в действителност тя изглеждаше по-добре с огнения ореол. Ала вероятно всеки момент щеше да се върне към кафявото. Стейси винаги се съобразяваше с мнението на околните.

Тя понечи да започне да чете протокола, но изненадващо от устата ѝ се изплъзнаха думите:

— Крада червило всеки път, когато вляза в дрогерията. Не мога да се сдържа. Пускам го в дамската си чанта и излизам. Харесва ми, че не знаете. Пазя ревниво тайната си от вас.

И закри устата си с длан.

Пакстън вдигна вежди. Преди да успее да каже нещо обаче, Онър Редфорд, председателствала клуба, преди Пакстън да заеме мястото ѝ, изстреля:

— Откакто съпругът ми остана без работа, се страхувам, че клубната такса вече няма да ми е по джоба и ще престанете да ме харесвате.

Мойра Кинли се обърна към седналата до нея жена и каза:

— Знаеш ли защо обичам да излизам с теб? Защото съм по-красива и подхранвам самочувствието си.

— Построих новото крило, за да ми завидиш.

— Наистина си направих пластика на гърдите.

— Знам за проблема ти с бъбреците, но казвам на всички, че ходиш толкова често в тоалетната, защото страдаш от булимия.

Сега всички заговориха една през друга и всяко откровение звучеше по-скандално от предишното. Пакстън се втренич раздразнено в тях. Отначало си помисли, че я вземат на подбив. Мнозина се забавляваха при мисълта как я изкарват от кожата ѝ, понеже се

славеше с непоклатимо хладнокръвие. После обаче осъзна, че всички изглеждат уплашени и подбелват очи като подивели коне. Сякаш тайните им помисли внезапно са надигнали глас, и те са безпомощни да ги смълчат.

— Тишина, моля! — каза Пакстън. — Запазете тишина!

Безрезултатно. Врявата нарастваше. Пакстън се качи върху стола и шумно запляска. Накрая извика:

— Замълчете! Какво ви става?

Всички вдигнаха погледи към нея и гълчавата стихна. Тя слезе от стола. Усети го — безпокойство, пълзящо по кожата ѝ. Примигна бързо, защото всичко в стаята ненадейно ѝ се стори разкривено, все едно вижда отражението си в лъжица. Едва се сдържа да не избърбори, че е влюбена в някого, а не бива — нещо, което не бе признавала никому. Сега думите напиреха върху езика ѝ. За бога, чувстваше се така, сякаш ще умре, ще се задуши, ако не изплюе камъчето.

Преглътна и успя да каже:

— Кърсти, сигурно климатикът ти е повреден. Може би изпаренията са ни замаяли.

— Поне имам собствен дом — промърмори Кърсти, стана и тръгна към термостата. — Поне не живея в къщата на родителите си.

— Моля? — прекъсна я Пакстън.

— Ммм... аз... — заекна Кърсти. — Не исках да го изричам гласно.

Пакстън въдвори ред, накара ги да отворят прозорците и да дишат дълбоко. Лепкавата юлска жега пропълзя в стаята и тутакси струйки пот се процедиха през леката им лятна пудра. Събранието продължи, отметнаха дневния ред, ала Пакстън усещаше, че някои изобщо не слушат. Наближаваше десет, когато приключиха. Разцелуваха се и се втурнаха към домовете си да се уверят, че всичко е наред — къщите им не са изгорели до основи, съпрузите им не са си събрали багажа и любимите им рокли все още са им по мярка.

Пакстън седеше в колата си, наблюдаваше как другите профучават по алеята на Кърсти и си мислеше: „Какво, по дяволите, се случи?“.

* * *

Вместо към вкъщи, Пакстън подкара към дома на Себастиан Роджърс. Видя, че вътре свети, и сви в алеята.

Когато миналата година Себастиан се върна в Уолс във Уотър да поеме стоматологичния кабинет на доктор Костов, той купи и къщата му, защото пенсионираният доктор бе решил да се премести в Невада, за да избяга от влажния въздух, тормозещ артритата му. Наричаха мрачната каменна сграда с декоративна каменна кула Шейд Трий Котидж. Веднъж Себастиан обясни на Пакстън, че харесва драматичната ѝ атмосфера и обича да си представя как живее в епизод от сериала „Тъмни сенки“.

Тя почука на вратата. След няколко секунди Себастиан я откряна.

— Здравей, красавице — каза той и разтвори широко вратата, за да влезе. — Не очаквах да те видя тази вечер.

— Прииска ми се да се отбия — отвърна тя и думите прозвучаха неубедително дори в нейните уши, сякаш непременно се нуждаеше от извинение, макар да знаеше, че той няма нищо против да я види.

Влезе в дневната и седна на канапето. Съдейки по фасадата, човек би предположил, че по стените вътре висят саби и ризници, но Себастиан бе обзавел къщата удобно и в светли тонове. Беше се върнал в града скоро след като Пакстън се отказа да купи къщата, която Кърсти продаваше, и тя с радост проследи как той превръща Шейд Трий Котидж в свой дом. Понякога дори завиждаше тайничко на независимостта му. Свали си обувките и сви стъпала под роклята. Себастиан седна до нея и кръстоса крака. Носеше къси панталонки и тениска. Ноктите на босите му стъпала бяха спретнато изрязани.

Беше красив мъж с лице, деликатно като поема на Джон Дън. Всички предполагаха, че е гей, но никой не знаеше със сигурност. Той нито потвърждаваше, нито отричаше — в гимназията и сега. Пакстън обаче бе убедена, че е единственият човек тук, който може да го докаже. В гимназията Себастиан беше слаб и светъл, слагаше си очна линия и носеше дълги палта и ученическа чанта, въпреки че всички в училището ходеха с раници „Л. Л. Бийн“. Набиваше се на очи. Затова го бе забелязала в ашвилския търговски център през последната им година в гимназията. Ашвил се намираше на около час път от Уолс във Уотър и Пакстън и приятелите ѝ ходеха там почти всяка събота. Себастиан седеше в закувалнята с поне половин дузина тийнейджъри

с крещяща външност — момчета, които не живееха в Уолс ъв Уотър. Бяха различна група, на каквата няма как да се натъкнеш в малък град. Пакстън минаваше с приятелките си край тях, когато ненадейно едно от екзотичните момчета с черна щръкнала коса и черно-бели ръкавици без пръсти, които му стигаха до лактите, се приведе през масата и целуна Себастиан по устата — дълго и дълбоко. След известно време Себастиан отвори очи и я зърна. Без да прекъсва целувката, той я проследи с поглед как се отдалечава. Пакстън не помнеше да е виждала нещо по-смело и прелъстително.

Сега той не приличаше никак на момчето от този спомен. Изглеждаше уравновесен, почти безполов в изисканите костюми, които носеше в работно време, задължително с копринени вратовръзки, гладки като огледало.

— Как мина денят ти? — попита Себастиан и подпря лакът върху облегалката на канапето, толкова близо, че почти я докосна.

— Добре, предполагам.

Тя се протегна, взе преполовената му чаша с вино от масичката и отпи глътка.

Той наклони глава.

— Просто добре?

— Най-хубавото е, че Колин си дойде по-рано, отколкото го очаквахме. Сега градината на Блу Ридж Мадам със сигурност ще е готова навреме. Срещата на клуба обаче беше много странна. За пръв път виждам такова нещо. Толкова работа имаме покрай Празненството, а всички изведнъж се разсеяха.

— Защо?

Тя замълча замислено.

— Разбърех ли се много като малка, баба казваше: „Научиш ли нечии тайни, и твоите са в опасност. Изплува ли една, всички излизат на повърхността“. Нещо такова се получи на срещата. Всички се надпреварваха да признават тайни. Сякаш бяха безсилни да спрат.

Той се усмихна.

— Не разбирам... Нали затова са срещите? Да се обсъждат слухове?

— Не бяха слухове — отвърна тя. — Повярвай ми.

— Разкажи ми тогава — вдигна вежди той. — Какви тайни крият светските дами? Каква е твоята тайна?

Пакстън се опита да се засмее, ала сърцето я заболя. Потърка чело.

— Нямам тайни.

Той отново вдигна вежди.

Трябваше да му отговори нещо. Ала категорично не онова, което едва не призна на срещата.

— Страхувам се да кажа на баба за празненството. Обещах на мама да ѝ съобщя утре сутринта, но не искам. Никак, никак не искам. И се чувствам ужасно. Баба Осгуд е помогнала да основат клуба. Не биваше да крия от нея досега. Но тя е толкова...

Себастиан кимна. Знаеше.

— Искаш ли да те придружа?

— Не. Тя се отнася ужасно с теб.

Откакто започнаха да прекарват заедно неделите — Пакстън ги очакваше с нетърпение цяла седмица, все едно брои дните до Коледа — той я придружаваше на ежеседмичното вечерно гостуване при баба ѝ. Не искаше да го принуждава да я посещава и в работен ден. Сърце не ѝ даваше.

— Тя се отнася ужасно с всички, скъпа.

Той пое чашата с вино и я остави върху масичката. После я улови за ръката.

— Отпусни малко юздите. Не бива да се нагърбваш с всичко сама — погледна я в очите и добави: — Утре ще отидем при баба ти заедно.

— Наистина ли?

— Знаеш, че съм готов на всичко за теб.

Тя притисна дланта му към топлото си лице и затвори очи. Кожата му беше хладна и мека. Веднъж ѝ бе казал, че ако и тя се мие по сто пъти на ден, кремове за ръце ще ѝ станат най-верен приятел.

Пакстън осъзна какво прави и отвори рязко очи. Пусна ръката му и се изправи. Затърси слепешката обувките си.

— Трябва да вървя — каза, борейки се да напъха стъпалата си в плетеницата от каишки. — Благодаря, че ме изслуша.

— Винаги кипиш от енергия. Спиш ли изобщо?

Тя му се усмихна бегло.

— От време на време.

Той се изправи бавно и я изгледа замислено. Още при първата им среща, след като Себастиан се върна в града — видя го случайно след събиране на читателския ѝ клуб в чайната на Хартли — Пакстън усети жегване, за което изобщо не беше подготвена, като токов удар. Отначало не го позна, забеляза само, че е ослепително красив, почти неземно, и се почуди какво търси в Уолс ъв Уотър. Зарече се да поразпита и да разбере кой е, докато отключваше колата, все още взряна в него, докато крачеше към своята кола, паркирана няколко места по-нататък. Той отвори вратата и хвърли на седалката плика от книжарницата. Обърна се и забеляза, че го гледа. След миг се усмихна леко и каза: „Здравей, Пакстън“, което я разби на пух и прах. Припомни ѝ, че са били съученици. Върнаха се в чайната и разговаряха часове наред. Когато се разделиха следобед, тя беше безвъзвратно запленена. И досега оставаше безпомощна. Колкото и да си повтаряше, че от това няма да излезе нищо добро, че сама си поставя капан, не успяваше да потуши чувствата си към него.

— Лека нощ, красавице — каза той.

Протегна ръка и я потупа по косата почти извинително. И тогава прозрението я осени с такава сила, че дъхът ѝ секна. Той знаеше.

Тръгна ужасена към вратата. Откога знаеше? През цялото време? Или наскоро бе разбудила някак си подозренията му? За бога, каква катастрофална вечер! Все едно Вселената ѝ кроеше номера.

— Пакс? Какво има? — попита той и я последва.

— Нищо... Нищо ми няма. Ще се видим утре сутринта — опита се да каже ведро, прекрачвайки в пелената от влажен мрак навън.

В същия миг чу — готова беше да се закълне — нечий тих смях.

ТРЕТА ГЛАВА

КОДЪТ НА ОТРИТНАТИТЕ

Уила чу тропането по вратата точно когато изваждаше последната порция пране за тази вечер. Загложди я чувство, че знае кой е. Предположила беше — явно погрешно — че зад затворени прозорци и с пуснати климатици съседите няма да чуят как Брус Спрингстийн гърми от тонколониите.

Остави легена върху кухненската маса, пропусна обичайния ритуал да зарови лице в топлите дрехи и се запъти към входната врата през къщата в стил ловна хижа.

Животът в стар квартал с наблъскани една до друга къщи причинява известни неудобства. Ала Уила наследи дома, където бе отраснала, когато баща ѝ почина преди почти седем години. Кой би се отказал от къща без ипотека, особено ако едва е изплатил астрономическите дългове, натрупани в колежа? Уолс ъв Уотър се отличаваше с необичаен брой богаташи на глава от населението и като млада ѝ се зловидеше, че не е от тях. Лесният достъп до пари в брой в колежа ѝ замая главата и тя се спусна да харчи с широки пръсти, както отдавна мечтаеше. Баща ѝ умря, преди да разбере до каква степен е затънала в дългове.

Сега обаче Уила притежаваше и магазин, и дом — изцяло благодарение на него — беше я посочил за наследничка и на къщата, и на животозастрахователната си полица. Зрелостта беше важно качество за него. Дължеше му го. Така изкупваше грижите, които неусмиримата ѝ енергия и неспособност да заживее кротко създаваха и на него, и на баба ѝ.

Спрингстийн пееше „Огън под нозете ми“, когато Уила откряна вратата. Вдигна поглед и мъжът пред прага ѝ каза:

— Здравей отново.

Всички звуци, понечили да се надигнат в гърлото ѝ, стихнаха. Отвори уста, но навън излетя само дихание, стаило калейдоскоп от преливащи думи.

— Толкова бързо побягна днес, че забрави това.

Той ѝ подаде поканата.

Тя я грабна бързо и — необяснимо — я скри зад гърба си.

Той пъкна ръце в джобовете. Беше със същите панталони и същата риза, вече изсъхнала като намачкана хартия. Ярката светлина от лампата до вратата го принуждаваше да примигава леко и около очите му се образуваше паяжина от бръчици. Взря се мълчаливо в нея.

— В гимназията поемах вината за всичките ти пакости — каза след малко. — Не заслужавам ли поне да ме поканиш да вляза?

Това я изтръгна от унеса.

— Не поемаше вината, а заслугата — поправи го тя.

— Значи все пак ме помниш — усмихна се той.

Помнеше го, разбира се. Затова се смути толкова от ненадейната среща на Джаксън Хил. Макар да не обръщаше особено внимание на Колин в училище, всички знаеха кой е. Беше Осгуд. Ала популярната му и упорита близначка винаги го засенчваше. Не че той го вземаше присърце. Би могъл дори да я задмине навярно, но не изглеждаше амбициран като сестра си да кандидатства всяка година за председател на ученическата организация и да участва в милиони клубове по интереси. Другаруваше с момчета с пастелни поло блузи и играеше голф през почивните дни. Изглеждаше обречен да се върне след колежа и да заеме мястото на баща си като крал на висшето общество, но незнайно как това предвиждане не се оправда. Уила нямаше представа защо.

В гимназията не се опитваше преднамерено да го набеждава за белите си. Една нощ в началото на последната им година тя се измъкна тайно от вкъщи и написа цитат от поета Огдън Наш върху тентата над училищния вход. „Бонбонките завъртат главата, но виното ги удря в земята“. Беше го чула от Колин — цял ден го беше повтарял — и ѝ се стори забавен. Не знаеше обаче, че предния ден Колин е предал есе за Огдън Наш, и несъзнателно насочи подозренията към него. Никой не успя да докаже, че виновникът е той, а и родителите му се погрижиха да не го накажат, но всяка лудория на Уила преди и след това приписваха на него. Колин заслужи прозвището Жокера и се превърна в гимназиален герой, заплаха за учителите. Едва когато три седмици преди дипломирането най-сетне разобличиха Уила, всички разбраха, че Жокера е тя, а не той.

— Ще ме пуснеш ли или не? Неизвестността ме убива.

Тя отстъпи назад с въздишка. Когато той влезе, затвори вратата и намали звука на тонколоните до компютъра, преди Спрингстийн да зазвучи още по-сексапилно. Обърна се и видя как Колин крачи из стаята и разсеяно прокарва ръка по облегалката на свръхмекото ѝ канапе. Такова си беше. Просто те изкушаваше да го докоснеш. От почти седем години то беше първата ѝ покупка за къщата. Донесоха го преди няколко дни. Беше скъпо и непрактично и тя изпитваше порядъчни угризения, но се чувстваше абсурдно влюбена в него.

— Никой не ми спомена, че си се върнала — каза Колин.

— Трябваше ли?

Той поклати глава, сякаш не знаеше отговора.

— Откога си тук?

— Откакто татко почина.

Раменете му се отпуснаха леко.

— Натъжих се, когато разбрах.

Кола беше блъснала баща ѝ на междущатската магистрала, докато помагал на някого да смени гума. През същата година Уила трябваше да завърши колежа, ако не беше прекъснала. Още нещо, което баща ѝ не беше узнал.

— Беше страхотен учител. В единайсети клас ми преподаваше химия. Веднъж покани на вечеря отличниците си в тази къща.

— Да, помня.

Мразеше тези вечери и по-точно факта, че децата я виждат как живее. Преструваше се на болна и се криеше в стаята си. На къщата ѝ нямаше нищо — беше просто стара и малка, съвсем различна от имененията, в които живееха половината ѝ съученици.

— Често мислех за теб през тези години. Какво правиш, в какви лудории се забъркваш.

Той замълча.

— Нямах представа, че си била тук през цялото време.

Тя се взираше учудено в него; недоумяваше какво значение има.

Колин обиколи отново дневната, озъртайки се наоколо; после, сякаш нищо друго не му хрумваше, въздъхна изморено и се отпусна на канапето. Прокара пръсти през тъмната си коса. Ръцете му бяха големи. Внушителен мъж с внушително присъствие. Ала никой не забелязваше това в гимназията. Времето далеч отгук го бе променило,

вдъхвайки му самоувереност и независимост, които преди не притежаваше.

— Е, как живееш сега, Уила Джаксън?

— Имам магазин за спортни стоки на Нешънъл Стрийт.

Ето. Прозвуча зряло, нали? Нормално и разумно.

— А как се забавляваш?

Тя го изгледа удивено. Що за въпрос?

— Пера — отвърна равнодушно.

— Омъжена? Деца?

— Не.

— Нямаш, значи, наследници, които да научиш как да изкарват цялото училище по тревога на двора, как да разкрасяват колите на учителите с фъстъчено масло или да разменят вещите в шкафчетата на целия випуск? — засмя се той. — Това беше класика. Сигурно ти е отнело цяла нощ.

Прозвуча като скъп спомен. Тя обаче не беше се сещала за пакостите си от години. Както и за Колин. Сега ненадейно си припомни изражението му, когато полицаите я отведоха от училището, след като задейства пожарната аларма. Цялото училище се беше струпало в предния двор. „Тя е била — шепнеха си всички. — Уила Джаксън е била Жокера!“. Колин Осгуд изглеждаше изумен. Дали защото бе проумял, че е тя, или защото вече не можеше да си приписва заслугата за немирствата ѝ? Така и не разбра.

Гледаха се втренчено от двата края на стаята. Тя забеляза как очите му се плъзват по тялото ѝ и понечи да го скастри, но той се обади:

— Ще отидеш ли? — кимна към поканата в ръката ѝ. — На празненството?

Уила се взря надолу, сякаш изненадана, че поканата още е там. Остави плика върху компютърната маса и го изгледа укорително.

— Не.

— Защо?

— Защото няма нищо общо с мен.

— Значи ходиш само на тържества, които имат нещо общо с теб?

Рожденият ти ден например?

След кратко мълчание той се намръщи и добави:

— Това прозвуча по-смешно наум. Съжалявам. От всичко започва да те напушва смях, когато не си спал два дни. По пътя насам ме разсмя знакът за ограничение на скоростта. Нямам ни най-малка представа защо.

Беше опиянен от безсъние. Това обясняваше много неща.

— Защо будуваш от два дни?

— Не успях да заспя в самолета от Япония. И цял ден се боря с дрямката, за да си легна навреме и да преодолея часовата разлика.

Тя погледна към прозореца.

— Докара ли те някой дотук?

— Не.

Взря се в очите му. Помътнели, замаяни и много, много изморени.

— Ще успееш ли да стигнеш до вкъщи? — попита го сериозно.

Той се усмихна.

— Колко отговорен въпрос.

— Ще ти сваря кафе.

— Щом настояваш. Ала някогашната Уила щеше да намери начин да се възползва от ситуацията.

— Нямах никаква представа от някогашната Уила — срязва го тя.

— Както и ти очевидно.

Уила се извърна безмълвно и влезе в кухнята, където съумя да разсипе и кафето, и водата. Искаше просто да накара старата кафемашина на баща си да заработи, за да вдигне на крака Колин и да го отпрати.

— Често ли посещаваш Блу Ридж Мадам? — подвикна той от дневната.

— Не — отговори тя. Стигнаха и до тази тема, разбира се.

— Значи не замисляш някоя лудория за — да речем — голямото празненство?

Въпросът прозвуча обнадеждено.

— О, за бога! — промърмори Уила.

Облегната на кухненския плот, наблюдаваше как кафемашината клокочи мудно. Най-сетне се свари колкото за една порция, тя го изля в чаша и я занесе в дневната.

Колин не беше помръднал от сивото ѝ велурено кадифе. Отпуснал ръце върху коленете, обронил глава върху възглавниците.

— О, не! — възкликна тя уплашено и остави чашата върху масичката. — Не, не! Колин, събуди се!

Той не помръдна.

Докосна го по рамото.

— Колин, донесох ти кафе. Събуди се и пейни! — побутна го по силно. — Колин!

Той отвори очи и я погледна малко замаяно.

— Какво е станало с Уила? Не познавах по-смел човек от теб — промърмори и отново затвори очи.

— Колин?

Вгледа се дали миглите му не потрепват издайнически, да не би да си прави шегички с нея.

— Колин?

Нищо.

Уила застина стъписано за миг. Понечи да се обърне и в същия миг долови сладък повей. Вдъхна дълбоко, пожелава инстинктивно да го вкуси, но едва не се задави, когато усети горчивината върху езика си. Горчеше толкова силно, че тя разкриви лице.

Веднъж баба ѝ изпече един особено несполучлив лимонов пай и ѝ обясни, че точно такъв е вкусът на разкаянието.

* * *

Гъстата утринна мъгла в Уолс ъв Уотър, често явление заради близките водопади, беше сама по себе си знаменитост. Нямаше магазин по Нешънъл Стрийт, в който да не се продават сувенирните буркани от сиво стъкло, пълни с мъгла, които туристите отнасяха у дома да им напомнят за престоя в града. Уила смяташе, че е същото като да живееш край океана. Виждаш ли го всеки ден, се питаш: „Какво толкова?“.

Жегата тъкмо бе започнала да разсейва мъглата, когато тя седна в джипа и потегли към старческия дом. Слава богу, Колин се беше събудил и си бе тръгнал през нощта, отнасяйки разочарованието си, че тя вече не си играе на котка и мишка с града, че вече не е на осемнайсет. Като него.

Защо изобщо беше дошъл? Тя беше избрала правилния път. Беше пораснала. Остана тук именно за да не разочарова повече никого.

— Здравей, бабо Джорджи — поздрави ведро Уила, когато влезе в стаята ѝ в старческия дом.

Баба ѝ вече беше облечена и настанена в инвалидния стол. Седеше леко приведена до прозореца. На фона на утринните лъчи бялата коса и бледото ѝ лице изглеждаха почти прозирни. Навремето беше красива жена с големи очи, високи скули и дълъг изтънчен нос. Понякога красотата ѝ просияваше и сега като отражение в магическо огледало.

Първите признаци на деменция у нея се проявиха, когато Уила замина да учи в колежа. Тогава баща ѝ я взе при себе си и я настани в стаята на дъщеря си. Две години по-късно Джорджи преживя инсулт и той се принуди да я премести в старчески дом. Уила знаеше колко трудно е взел решението, но в крайна сметка бе успял да ѝ осигури най-добрите грижи в района. След смъртта му Уила започна да навещава баба си вместо него, защото чувстваше, че така би искал. Той обожаваше майка си и през целия си живот се бе стремил да ѝ доставя радост.

Уила смяташе баба си за мила жена, но от онези хора, обрасли сякаш с невидими трънчета, които държат другите настрана. Джорджи Джаксън беше неспокойна, предпазлива жена, ни най-малко лекомислена — удивително предвид потеклото ѝ от състоятелно семейство. След като Джаксънови се разорили, тя работила като прислужница на различни богати семейства в града чак докато прехвърлила седемдесетте.

Беше тиха жена — също като бащата на Уила. Майка ѝ беше шумната в семейството и Уила все още помнеше смеха ѝ — сладък и отривист като припукващи въгленчета. Работеше на рецепцията в местна адвокатска кантора, но почина, когато Уила беше шестгодишна. Така започна периодът, в който Уила обичаше да си играе на мъртвец. Лягаше върху канапето, цялата подгизнала, все едно се е удавила там. Просваше се в странни пози върху капака на колата като жертва на катастрофа. Любимата ѝ смърт беше „Инцидентът с лъжици“ — лягаше върху кухненския под, наплескана с кетчуп, а изпод мишниците ѝ стърчаха дръжки на лъжици. На тази възраст Уила не проумяваше смъртта, не я възприемаше като нещо лошо, щом е

сполетяло прекрасната ѝ майка, и честно казано, беше очарована от нея.

Веднъж баба ѝ я залови да води въображаем разговор с майка си и тутакси отвори всички прозорци и запали тамян. „Призраците са ужасно нещо — предупреди я тя. — Не бива да ги заговаряме, а да ги пропъждаме“. На Уила ѝ домъчня и дълго не прости на баба си, задето прекъсва единствената възможна връзка с майка ѝ със заплахи, независимо колко глупаво звучат.

Всички суеверия вече се бяха изпарили от паметта на баба ѝ. Джорджи не разпознаваше дори внучката си, ала Уила знаеше, че обича мелодията на гласовете, макар да не разбира думите. Затова няколко пъти седмично идваше и ѝ разказваше какво е чула по новините, как изглеждат дърветата по това време на годината, какво продава в магазина, какви подобрения замисля да внесе в къщата на баща си. Сега разказа на баба си за новото канапе, но не и за Колин.

После донесоха закуската на Джорджи и Уила помогна да я нахранят. Когато изпразниха подноса, избърса нежно лицето ѝ, и пак приседна до нея.

Поколеба се няколко секунди и извади поканата от джоба си.

— Двоумях се дали да ти кажа за това или не. Следващия месец организират празненство в Блу Ридж Мадам. Дамският клуб отбелязва основаването си. Пакстън Осгуд иска да те почете на тържеството, което, предполагам, е мил жест. Но ти никога не си споменавала клуба. Не знам дали е означавал нещо за теб. Ако смятах, че си държала на него, щях да отида. Но просто не знам...

Уила погледна поканата и за пръв път пресметна наум. Осъзна, че баба ѝ е била едва на седемнайсет, когато е помогнала да основат клуба. През същата година, когато семейството ѝ изгубило Блу Ридж Мадам, годината, когато родила баща ѝ.

Уила си помисли разкаяно как като по-млада никога не се бе гордяла особено, че е потомък на рода Джаксън. С течение на времето обаче оценяваше все по-дълбоко колко усърдно се е трудило семейството ѝ, за да си изкарва прехраната, как никой, освен нея не е свеждал засрамено глава при мисълта какво са изгубили. Уила вече беше осъзнала и приела факта, че баба ѝ не може да ѝ разкаже всичко, което иска да узнае за предците си. Безвъзвратно бе пропуснала всички възможности да я попита, преди умът ѝ да се замъгли, или да разговаря

с баща си, докато беше жив. В такива моменти винаги я жегваха всички „обичам те“, които е трябвало да каже, но не е, нещата, които би искала да промени, връщайки времето назад, желанието да ги накара да се гордеят с нея, вместо да ги тревожи.

Тя вдигна поглед от поканата и стъписано видя, че Джорджи се е обърнала към нея и светлосивите ѝ очи — същите като нейните — са впити право в лицето ѝ, сякаш бе доловила нещо познато в думите ѝ. Не беше се случвало буквално от години и от изненада сърцето на Уила затуптя забързано.

Наведе се напред.

— Какво има, бабо Джорджи? Блу Ридж Мадам? Дамският клуб?

Ударът бе поразил лявата половина на тялото на Джорджи. Тя протегна дясната си длан към ръката на Уила. С мъка раздвижи устни, за да оформят думи.

След няколко опита Уила разбра една дума — „праскова“.

— Праскова? Ядат ти се праскови?

Лицето на баба ѝ внезапно се отпусна, сякаш е забравила. Обърна се отново към прозореца.

— Добре, бабо Джорджи.

Уила стана и я целуна по главата.

— Ще се погрижа да получиш праскови.

Метна шал върху раменете на баба си и ѝ обеща скоро да дойде пак.

Погледна я за последно и излезе от стаята.

Глупаво беше да очаква нещо дълбокомислено. Опитът на баба ѝ да говори беше повече от достатъчен.

Уила се отби в стаята на медицинските сестри да се осведоми за здравословното състояние на Джорджи и помоли за обяд да ѝ сервират праскови.

Сложи си слънчевите очила и се гмурна в острия като бръснач летен зной. Закрачи през просторния вътрешен двор към паркинга. Слънчевите лъчи вече отразяваха жежки металически вълни от стъклата на колите и затова не видя, че някой приближава към нея, докато жената не застана на няколко стъпки.

Беше Пакстън Осгуд в елегантна розова рокля и изящни обувки. Беше висока като брат си, но с щедри извивки, сякаш някой от ъгловатите ѝ френски предци е скандализирил обществото, вземайки за

съпруга набита краварка, и няколко поколения по-късно резултатът бе проличал у Пакстън. Придружаваше я русокос мъж със светла кожа. Носеше изискан костюм, който не би трябвало да стои добре на толкова слаба фигура. Но стоеше. Мъжът се отличаваше с необичайна красота — като онези хора, които се чудиш от коя страна на мъжествеността или женствеността да поставиш.

Уила не знаеше какво е разказал Колин на сестра си за предишната нощ и дали Пакстън все още ѝ се сърди за фалшифицираното любовно писмо до Роби Робъртс. Запита се как ли ще я поздрави и ще я поздрави ли изобщо.

Определено не очакваше Пакстън да се усмихне и да каже:

— Уила! Здравей! Толкова се радвам, че те срещнах. Значи идваш тук сутрин? Затова не те виждам. Получи ли бележката ми, че искам да измислим нещо специално за бабите ни на празненството?

Уила приглади неловко буйните си къдри, защото косата на Пакстън беше пристегната педантично на кок — нейната запазена марка. Пакстън винаги изглеждаше излъскана до блясък.

— Баба не може да присъства — каза Уила. — Не помни мен, та камо ли клуба.

— Да, знам. Съжалявам — отвърна Пакстън. — Мислех да я почетем чрез теб. Да приемеш подарък от нейно име.

— Аз... съм ангажирана същата вечер.

— О! — изненада се Пакстън.

Възцари се неловко мълчание.

Себастиан прочисти гърло.

— Здравей, Уила. Радвам се да те видя след толкова време!

— Здравсти, Себастиан. Чух, че си поел кабинета на доктор Костов.

Себастиан Роджърс затвърди убеждението ѝ, че преобразяването не е само приятна теория. В гимназията съучениците ѝ понякога забравяха, че тя съществува, понеже обикновено се държеше смирено, но Себастиан не беше такъв късметлия. Уила притежаваше способността да остава невидима — нещо невъзможно за човек с външността на Себастиан. Подиграваха го непрекъснато. Ала ето го сега — дипломиран лекар в костюм, по-скъп от целогодишната ѝ вноска за джипа.

— Последния път, когато се срещнахме, беше с очна линия и носеше пурпурен шлифер.

— Последния път, когато се срещнахме, те арестуваха, защото пусна пожарната аларма.

— Туш! Намини някой ден в „Натура“ на Нешънъл Стрийт. Предлагаме и кафе.

— Може би. Била си пациентка на доктор Костов, нали? Надявам се да продължиш да идваш за профилактично почистване на зъбния камък.

— Ти ли си денталната полиция сега?

— Да — вдигна сериозно вежди той.

Уила се разсмя и в същия момент забеляза колко заинтригувано я наблюдава Пакстън. Усмивката ѝ се стопи, тя отмести очи от нея към Себастиан и отново към нея.

— Е, трябва да вървя — рече накрая.

— Чао, Уила — подвикна ѝ Себастиан.

Пакстън не каза нищо.

* * *

Пакстън следеше крадешком Себастиан, докато крачеха по коридора към стаята на баба ѝ. Стъпките ѝ отекваха шумно на високите токчета, а неговите италиански мокасина се плъзгаха тихо като шепот. Дори букетът от хортензии в ръката му не шумолеше.

— Не помня с Уила да сте били особено близки в гимназията. Или се лъжа?

— Не — отвърна той.

— Изглеждаше по-доволна, че вижда теб, отколкото мен.

— Кодът на отритнатите — обясни усмихнато той. — Няма как да разбереш.

Пакстън не успя да попита нищо, защото стигнаха стаята на баба ѝ.

— Готова ли си за среща с жената дракон? — продължи Себастиан.

— Не — каза Пакстън.

— Аз съм с теб.

Обгърна я през кръста и я потупа окуражително.

Отпусна ръка и двамата влязоха заедно. Пакстън приближи предпазливо до леглото на баба си. Застанеше ли до нея, усещаше как кожата ѝ пламва. Цял живот се бе страхувала от тази жена, нещо, което не беше споделяла с никого. Поглеждаше баба си и я обземаше неподправен ужас, че някой ден ще се превърне в нейно копие.

— Бабо Осгуд? — тихо промълви. — Аз съм... Пакстън... Будна ли си?

Без да отваря очи, Агата каза:

— Фактът, че се налага да питаш, съдържа отговора.

— Доведох и Себастиан.

Агата най-сетне отвори очи.

— О, контето!

Пакстън въздъхна, но Себастиан се усмихна и ѝ намигна.

— Нося ти хортензии, Агата — каза той. — Любимите ти цветя.

— Не е необходимо да ми напомняш какво харесвам. Знам, че са ми любими. Въпросът обаче е защо си донесъл цветя на сляпа жена. Не мога да ги видя. Колко пъти да ви казвам, че искам шоколад? Храната е единственото ми удоволствие.

— Бабо, знаеш, че мама настоява да не прекаляваш със сладкото.

— Майка ти нищо не разбира. Подай ми зъбите.

— Къде са? — попита Пакстън.

— На масичката, както винаги — отсече Агата и се изправи. — Все едно не го правим всеки път, когато идваш. Между другото, защо си подранила толкова? Не ме посещаваш през седмицата.

— Нося ти чудесни новини за Блу Ридж Мадам — отвърна Пакстън и затърси с поглед зъбите на баба си върху ноцната масичка.

— Няма нищо чудесно в Блу Ридж Мадам. Стой далеч от нея. Къщата е свърталище на призраци. Подай ми зъбите.

Пакстън се паникьоса.

— Не са тук.

— Там са, разбира се.

Агата отметна завивките, стана и бутна Пакстън настрана. Заопипва с длан масичката със зейнала беззъба уста.

— Къде са? Откраднали са ми зъбите! Крадци! — закрещя тя. — Крадци!

— Ще натопя цветята във вода — заяви Себастиан, взе кристалната ваза от бюрото и влезе в банята. След секунди подаде глава и каза: — Скъпа?

Пакстън клечеше на колене и надзърташе под леглото на баба си, а Агата продължаваше да крещи. Пакстън вдигна очи и забеляза колко отчаяно се опитва да сдържи напушилия го смях. Харесваше ѝ, че не позволява баба ѝ да го сплаши. Харесваше ѝ, че е готов да я подкрепи, че не се налага да крие колко ужасна е Агата. Щом Себастиан можеше да понесе тайната ѝ, тя щеше да преживее, че той я знае. Нищо нямаше да се случи между тях. Ако продължаха постарому, всичко щеше да е наред.

— Мисля, че открих зъбите на Агата — каза Себастиан.

* * *

След като изпрати Пакстън и контетото, Агата седна в стола със стиснати устни, сплела нервно пръсти във вълнената жилетка, навярно в тон с роклята, но нямаше как да е сигурна. Дегенерацията на макулата я беше лишила почти напълно от зрение. Знаеше обаче местата на мебелите в стаята — всичките меки и удобни. Някой ѝ беше казал, че тапицерията е в десен на сини хортензии, които, ако светлината падаше под подходящ ъгъл, почти успяваше да различи. Имаше си и миниатюрен хладилник, който семейството ѝ зареждаше с любимите ѝ продукти. Все още се наслаждаваше на храната и това донякъде ѝ помагаше, макар да не ѝ даваха достатъчно шоколад. Мястото навярно не беше чак толкова неприятно. Беше всъщност най-доброто в околността, ако се съдеше по таксата. Не че Агата обръщаше внимание на парите. Така става, когато разполагаш с твърде много. Парите се превръщат в прах, в нещо, което непрекъснато кръжи край теб, но никога не го докосваш.

Мислеше, че семейството ѝ се допитва до нея. Мислеше, че мнението ѝ на матриарх все още е съществено. Поне такава впечатление създаваха, когато я посещаваха. Сега обаче осъзна колко е изолирана. Това място внушаваше на обитателите си, че с него се изчерпва целият свят. Смаляваше всичко като в „Алиса в страната на

чудесата“. Струваше ѝ се удивително, че отвъд тези стени съществува друг свят, който продължава напред въпреки нейното отсъствие.

Не можеше да повярва, че семейството ѝ наистина е купило Блу Ридж Мадам. Години наред разпространяваха слухове за призраци, вменяваха страх на децата и на мнозина възрастни, наблюдаваха го как рухва ден след ден, предвкусвайки времето, когато най-сетне ще се срути и ще изчезне с всичко случило се там. Усилията им отидоха на вятъра.

И сякаш това не стига, Пакстън планираше да проведе там голямо празненство в чест на основаването на Дамския клуб. Агата опита с всички средства да я принуди да се откаже, да го отмени. Наговори ужасни думи, които не мислеше, и заплахи, които не можеше да изпълни, ала беше безсилна да я спре. Сега Пакстън държеше юздите на клуба и Агата се чувстваше болезнено безпомощна.

Тези глупави момичета нямаха ни най-малка представа какво празнуват. Нямаха представа какво бе сближило Агата и приятелките ѝ преди седемдесет и пет години. Създадоха Дамския клуб, за да се подкрепят, да се закрилят взаимно, защото никой друг не би им протегнал ръка. Ала клубът се превърна в уродливо чудовище, в средство богатите да злорадстват, раздавайки пари на бедните. Самата Агата го допусна. Цял живот ли трябваше да изкупва грешките, които не е предотвратила?

Знаеше, че провеждането на празника на клуба в „Мадам“ не е случайно съвпадение. Случайности няма. Има съдба. Обективно погледнато, съществуваше дори някаква жестока симетрия. Причината да основат клуба беше свързана с имението. Сега беше въпрос на време, преди всичко да излезе наяве. Тайните никога не остават погребани, независимо колко усилия полагаш. Именно от това се бе страхувала винаги Джорджи.

Агата стана и излезе в коридора, броейки стъпките до стаята на сестрите. Когато наближи, дочу гласа на сестрата от сутрешната смяна. Беше млада. Прекалено млада. Звучеше така, сякаш още играе на дама с приятелките си. Защо момичетата бързат толкова да пораснат? Не ги разбираше. Детството е вълшебно време. Да го загърбиш, е огромна загуба.

— Здравейте, госпожо Осгуд — поздрави сестрата с тон, старец се безуспешно да прозвучи приятно.

Агата внушаваше такива чувства на целия персонал. Не беше сигурна кога точно се случи, но през последните десет години откри, че ѝ доставя удоволствие да кара другите да изпитат частица от собствената ѝ злочестина. Персоналът бе скрил зъбите ѝ в банята, където контетото ги намери тази сутрин. Убедена беше. От години си играеха на котка и мишка.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ако ми трябваше помощта ти, щях да помоля — отсече Агата и отмина.

Тръгна по третия коридор. Прокарваше сухи пръсти по стената и броеше вратите до стаята на Джорджи Джаксън. Когато синът на Джорджи — Хам — дойде да я помоли за помощ да настани майка си в дома, Агата му даде парите без капчица колебание. Искаше да помогне на Джорджи, да изкупи онзи единствен случай, когато Джорджи се нуждаеше най-много от нея, а тя ѝ обърна гръб... единствения случай, променил всичко. Агата следеше как се грижат за Джорджи, но рядко я посещаваше. Джорджи не би одобрила. Би казала: „Ти си имаш своето място, аз — моето. Така трябва да е сега“.

Когато стигна стаята, Агата различи само тъмен силует с ореол от слънчева светлина. Джорджи приличаше на бездна, в която тя рискуваше да рухне.

Агата тъгуваше по много изгубени неща, но напоследък усещаше най-остро тази загуба — загубата на приятелството. Липсваше ѝ зрението. Липсваше ѝ съпругът. Липсваха ѝ родителите. Ала момичетата, с които бе отраснала, съставляваха съществена част от живота ѝ. Ако старите ѝ приятелки се появяха отнякъде сега, щеше да ги закриля до последния си дъх. Кое то, разбира се, беше твърде малко и твърде късно. Както винаги. Нямаше ги, отидоха си всички, освен Джорджи, скрепена към живота само с тънка сияйна нишка.

Агата приближи до нея и седна до леглото ѝ.

— Най-сетне се случи — прошепна ѝ.

Джорджи — сладката невинна Джорджи — се обърна към нея и каза:

— Праскова.

Агата заопипва слепешката, докато най-последно намери ръката на Джорджи и я улови.

— Да — каза. — Още е там.

Въпросът обаче беше „докога“.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СПИСЪК С ЖЕЛАНИЯ

Колин седеше в кафенето в дъното на „Спортни стоки Натура“, поклащаше чашата с капучино и се взираше към преминаващите коли през широката витрина на магазина. Понеже шосето отвеждаше право до входа на националния парк „Катаракт форест“, потокът от автомобили не секваше. Тази част от града излъчваше съвсем различна атмосфера — трескава и малко натруфена. Отдавна не беше идвал тук, но почти нищо не изглеждаше променено — включително фактът, че местните рядко посещаваха Нешънъл Стрийт, защото я смятаха за прекалено туристическа. Дългите редици тухлени сгради бяха стари, но магазините, помещаващи се в тях, бяха модерни и нови, повечето собственост на преселници.

Колкото и да му беше неприятно да го признае, все още се чувстваше свързан с това място, дори само заради спомените. Деловите му ангажименти го отвеждаха в различни краища на света. Ландшафтната архитектура не се стремеше да хомогенизира градовете, а да черпи от културното им наследство, и Колин беше сред най-добрите архитекти на открити пространства в бранша. Да се запознава с нови традиции, да посещава непознати страни, да не се задържа твърде дълго на едно място — точно това искаше да прави. Ала върнеше ли се у дома — обикновено подтикнат от чувство за вина, разпалено от майка му, или в този случай — от зова за помощ на сестра му, която никога не молеше за помощ, го обземаше странно усещане, сякаш краката му изведнъж натежаваха. Все едно потъваше обратно в кореновата система на града. Но той не искаше отново да стане онзи Колин, посаден тук и подкастрен в размер и форма, съобразени с очакванията на околните.

Чу камбанката над вратата и се обърна.

Уила Джаксън влезе в магазина. Носеше джинси, черни каубойски ботуши и черна блуза без ръкави, разголваща раменете ѝ. Медено кестенявата ѝ коса падаше на бухнали вълни. В гимназията

беше много по-дълга и тя винаги я прибираше в хлабава плитка. Всъщност не знаеше дали винаги я бе сплитала, но така си я спомняше от последния път, когато я видя да излиза от училище.

Сега косата ѝ се спускаше точно до крайчеца на ушите и тя я сресваше на една страна, прихваната над челото с искряща шнола. Харесваше му, защото изглеждаше предизвикателно и съответстваше на представата му за нея. Не искаше да приеме, че е сгрешил. Не би могъл да сгреши чак толкова. Защото ако беше сгрешил за Уила — своята муза — вероятно бе объркал и собствените си решения.

Момичето, което му бе сервирало капучиното, се извини и се отпрати към Уила. Чу я да казва:

— Един човек те чака.

— Кой? — попита Уила.

— Не знам. Дойде преди час и попита за теб. Казах му, че ще пристигнеш скоро, и той седна в кафенето. Капучино с едно пакетче нерафинирана захар — додаде тя по-тихо, повтаряйки поръчката му като поверителна информация, като някаква тайна, която разкрива за него.

Уила се обърна и понечи да тръгне към кафенето, но го видя и спря. Извърна се бързо на другата страна и той се усмихна.

— Какво? — попита тъмнокосото момиче. — Кой е?

— Колин Осгуд — отговори Уила.

— Роднина на Пакстън.

— Брат ѝ.

— И него ли мразиш?

— Престани. Не ги мразя — промърмори Уила, обърна се отново и закрачи към него. Спря до масата и му се усмихна любезно. — Виждам, че си се прибрал жив у дома.

— Да. И искам да се извиня за снощи. Отдавна не ме е оборвала такава умора.

Той потърка очи с една ръка. Чувстваше се като призрак на предишното си „аз“, сякаш ако някой се протегне, ще напипа само въздух.

— Бих могъл да спя дни наред.

— Какво тогава правиш тук?

— Временна спирка по пътя.

Колин вдигна затворената с капачка чаша, пълна с капучино — много добро впрочем.

— Потегляш ли вече?

Идеята очевидно я бе разведрила.

— Не. Ще остана около месец. Следобед ще пътувам до Ашвил.

Уила запристъпва назад.

— Не искам да те задържа...

— Не ме задържаш — посочи той стола от другата страна на масата и тя го изгледа втренчено с прекрасните си светлосиви очи. После дръпна стола и седна. — Това значи е твоят магазин?

— Да — отвърна му предпазливо, сякаш й бе задавал подвеждащ въпрос. — Както споменах снощи. И благодарение на което си ме открил тази сутрин.

Той отклони очи от нея и се озърна наоколо. Беше забелязал още два магазина за спортни стоки на Нешънъл Стрийт, но Уила явно се открояваше по свой начин, специализирайки се в природосъобразно облекло и екипировка, а кафенето изпълваше цялото помещение с аромат на печено кафе — остър и тъмен. — Сигурно излизаш често в планината.

— Не. За последен път бях в „Катаракт“ на излет в трети клас. Натрових се с бръшлян.

— Тогава сигурно обичаш кафе.

— Не повече от нормалното — кимна Уила към момичето. — Това е територия на приятелката ми Рейчъл.

Той се обърка.

— Защо тогава си отворила магазин за спортни стоки с кафене?

Тя сви рамене.

— Преди няколко години се натъкнах на човека, който продаваше мястото, а аз си търсех занимание.

— И се спри на това?

— Да.

Той се приведе напред и се облакоти на масата. Защо го измъчваше такава тревога? Когато я позна вчера на Джаксън Хил, седнала върху джипа си, го заля вълна от неподправено щастие, все едно виждаше наставник.

Пред очите му стоеше Уила Джаксън — извършител на толкова епични лудории, че в редките случаи, когато се срещаше с бившите си

съученици, те бяха първото, което се сещаха да обсъдят. Планирането, методичността и времето, което тя им отделяше, будеха възторг — като последния ѝ замисъл, когато задейства пожарната аларма и после, щом всички ученици излязоха навън, спусна огромен плакат от покрива на училището с надпис: „Уила Джаксън е Жокера на гимназията“.

— Наблюдавах те онзи ден, когато полицаите те отведоха. Не изглеждаше никак притеснена. По-скоро облекчена. Сякаш най-сетне е настъпил краят на преструвките. Реших, че ще напуснеш града и никога няма да се обърнеш назад.

Тя го изгледа раздразнено. И с право. Трябваше да млъкне. Не беше негова работа.

Не, още нещо напираше да се излее:

— Заради теб реших да следвам собствения си път, вместо да се върна тук и да правя, каквото другите искат от мен.

При тези думи тя вдигна вежди.

— Никой не предполагаше, че си способна да сътвориш подобни поразии, и ти им показа да не те подценяват. Щом Уила може да прояви такава смелост, рекох си, значи и аз мога. Длъжник съм ти. Длъжник съм на Жокера.

Тя поклати глава.

— Тази смелост, както я наричаш, ми навлече обвинение в дребно хулиганство. Едва не ме изключиха от гимназията и ми забраниха да присъствам на връчването на дипломите. Уволниха татко заради мен, защото откраднах ключовете и компютърните му пароли, за да осъществя кроежите си. Не ме възвеличавай, Колин. Радвам се, че си открил своя път, и съм щастлива, че някак си съм ти помогнала. Ала и аз открих своя път, макар той да не оправдава очакванията ти.

Мислеше, че са уволнили баща ѝ? Колин знаеше със сигурност, че той напусна по своя воля. Беше там, когато се случи. Защо не беше ѝ казал?

Уила се възползва от мълчанието и стана.

— Трябва да се залавям за работа — обяви тя. — Благодаря, че ми донесе поканата снощи.

— Наистина ли няма да дойдеш? — попита той и също стана.

— Да. И преди да полюбопитстваш отново — не замислям никаква грандиозна лудория.

— Лошо. Някой трябва да поразтърси тази групичка.

Тя отбягна очите му и се отдалечи.

— Е, този някой няма да съм аз.

Колин я проследи с поглед. Около нея се носеше аромат на нещо свежо и сладко — на лимони навярно.

— Искаш ли да излезем някой ден? — изплъзна се от устата му, защото усети, че ще съжалява, ако не го изрече.

Тя спря рязко. Момичето зад бара на кафенето вдигна глава и се усмихна.

— Не го намирам за добра идея — тихо отвърна Уила.

— Попитах те искаш ли, а не дали идеята е добра.

— Смяташ, че са две различни неща?

— В твоя случай, Уила, несъмнено са две различни неща.

Той отпи от капучиното, без да отлепя очи от нея.

— Ще останеш тук само месец. Лекомислено е, дори абсолютно нелепо да си въобразяваш, че за толкова кратко време ще ме убедиш по колко погрешен път съм поела.

Имаше добра интуиция. Веднага схвана замисъла му.

— Предизвикателство ли ми отправяш?

— Не.

Той тръгна усмихнато към вратата.

— Ще се видим, Уила.

— Не и ако аз те видя първа, Колин.

О, да, това определено беше предизвикателство.

Ха! Добрата стара Уила все пак се криеше някъде там...

* * *

— Къде беше снощи? Мама изпадна в истерия — каза Пакстън, когато Колин се прибра у дома същата вечер.

Тя се връщаше от работа в благотворителния фонд на семейство Осгуд, за чиито начинания отговаряше. С Колин свиха в алеята по едно и също време — отколешен синхрон, близнашка способност, която понякога й липсваше.

— Съжалявам — каза той и я прегърна през рамо, докато вървяха към къщата. — Не исках да ви тревожа. Заспах на едно канапе.

— Едно канапе? Колко завоалирано! — констатира сестра му.

Тръгнаха към кухнята. Икономката Нола приготвяше вечерята. От години тя беше постоянна величина в Хикъри Котидж. Семейството ѝ работеше за Осгудови от поколения. Нола държеше стриктно на добрите обноски и уважението и Пакстън и Колин никога не я разочароваха. В замяна тя тайно им отпускаше лакомства. Колин спря и затършува из хладилника. Нола изцъка недоволно с език, подаде му едно от рулцата, които тъкмо изваждаше от фурната, и ги изпъди от кухнята.

Колин последва сестра си във вътрешния двор. Тя спря и се обърна към него.

— Изплюй камъчето. Върху чие канапе заспа?

Той отхапа от рулцето и ѝ се усмихна. Обикновено Пакстън му се усмихваше в отговор. Но не и сега.

В антрето вчера бе видял сестра си за пръв път от почти цяла година, когато му беше гостувала в Ню Йорк за седмица, през която отпразнуваха трийсетия си рожден ден. Тогава му разказваше развълнувано как най-сетне ще се изнесе от Хикъри Котидж. Плановете ѝ обаче се провалиха — вмешателството на майка му личеше дори от птичи поглед — и разликата между онази Пакстън в Ню Йорк и тази пред очите му беше поразителна. Неудовлетворението струеше от нея на горещи вълни. Изглеждаше красива и както винаги хладнокръвна, но се бе задържала твърде дълго в къщата на родителите им, понесла върху плещите си абсолютно всичко, което се изискваше от един Осгуд. Отчасти по негова вина. Защото я остави да се справя сама. Разбираше какво очакват от него. Пакстън — също. Но тя се беше нагърбила с отредената ѝ роля. Той пожела да постигне нещо лично свое, да докаже, че наистина може да съществува извън Уолс ъв Уотър. За Пакстън не съществуваше нищо отвъд Уолс ъв Уотър.

— Хайде — настоя тя. — Каж ми! Моля те.

След малко той сви рамене и отвърна:

— Върху канапето на Уила Джаксън.

Пакстън го изгледа изненадано.

— Не знаех, че сте приятели с Уила.

— Не сме — каза той и довърши рулцето на две хапки. — Вчера я видях да изпуска нещо, но не успях да я догоня, та реших да ѝ го

занеса у тях. Не си давах сметка колко съм изморен. Мисля, че я смутих.

Пакстън се засмя. Рядко се случваше напоследък.

— Разкажи ми за Уила.

Той скръсти ръце и се облегна върху бетонната балюстрада.

Тя намести вечната чанта върху рамото си.

— Какво те интересува?

— Изглежда живее кротко.

— Да — наклони глава Пакстън. — Защо си изненадан?

Семейството ѝ винаги е живяло тихо.

— Но Уила беше Жокера!

— Е, и?

Пакстън недоумяваше. Той също.

— Просто смятах, че ще... изпъква повече.

— Пораснала е, Колин. Като всички нас.

Той потърка лице с опакото на дланта си.

— Защо не иска да дойде на празненството? Баба ѝ е помогнала да основат Дамския клуб.

— Не знам. Изпратих ѝ покана с лична бележка, че държа да отбележа заслугата на баба ѝ. Тя ми отказа категорично.

— Не пожела ли да помогне при реставрирането?

Въпросът смути Пакстън.

— Не съм я канила.

— Не си я питала дали пази стари снимки или вестници? Дали не иска да види как върви обновяването на сградата?

— В архивите имаше достатъчно снимки. Честно казано, Колин, бях ангажирана със строителите и архитектите. Обикалях по антикварни търгове и разпродажби на мебели от онова време... С какво би могла да допринесе Уила?

Той сви рамене и се взря отвъд вътрешния двор. Очите му обходиха басейна, къщата до него и планинския пейзаж на хоризонта. Овалните била приличаха на деца, заиграли се под голямо зелено одеяло. Наистина нямаше друго такова място по света. Част от сърцето му все още беше някъде тук. Искаше му се да узнае къде точно, за да си го вземе.

— Просто си помислих, че би било добре.

— Достатъчно усилия положих — отсече тя. — Ти къде беше през цялото време? Координираше външния дизайн по телефона или по имейла. Дори не присъстваше лично.

— Не знаех, че искаш да съм тук.

Той замълча намръщено.

— Никой не е настоявал да се нагърбваш с целия проект, Пакс.

Остана изненадан, когато миналата година Пакстън му се обади с молба да се заеме с оформлението на градината, но сърце не му даде да ѝ откаже. Тя искаше да посадят голямо дърво в двора и след дълго проучване Колин откри дъб, заплашен от съседен строеж. Присаждането на толкова старо и голямо дърво обаче изискваше внимателно обмисляне. Трябваше да планират всичко до най-малката подробност. Цяла година се чуваше ежеседмично с биолозите, които бяха наели. И си беше взел едномесечен отпуск да организира всичко преди грандиозното откриване на „Мадам“ — огромна жертва според него, понеже от повече от десетилетие не се бе задържал толкова дълго у дома.

Пакстън разпери ръце.

— Блу Ридж Мадам е първото нещо, което пристигащите в града виждат. Беше неприятна гледка. Трябваше или да съборим имението, или да го реставрираме. То е част от историята на града. Свърших добра работа, въпреки че не помолих Уила Джаксън за помощ.

— Успокой се, Пакс. Какво има?

Тя затвори очи и въздъхна.

— Нищо. Но винаги излиза, че не съм направила достатъчно.

— Достатъчно за кого? За мама и татко? Трябва да го преодолееш. Няма да се почувстваш щастлива, докато не заживееш свой живот.

— Семейството е важно, Колин. Ала не очаквам да го разбереш — понечи да се отдалечи тя. — Прикривай ме на вечерята довечера. Кажи на мама и татко, че се е наложило да свърша нещо в благотворителния център.

— Защо?

Пакстън се извърна рязко и каза:

— Не можеш ли просто да го направиш? Моля те за пръв път от десет години.

Права беше.

— Там ли отиваш наистина? — попита той, когато тя влезе обратно в кухнята.

— Не.

* * *

Пакстън потегли към къщата на Себастиан и паркира отпред. Колата му я нямаше. Спомни си, че в четвъртък той остава до късно в кабинета. Затова бе успял да я придружи до старческия дом сутринта. Вече изпитваше необходимост да го вижда два пъти дневно? Почуди се как е оцелявала, когато го е нямало в града. Обикновено не даваше израз на напрежението; смекчаваше го с бонбони от женско биле или се мъчеше да го преодолее, вгълбена в безкрайните си тайни списъци.

Спусна стъклата на автомобила и изключи двигателя. Почувства се по-добре дори само при вида на Шейд Трий Котидж. Пресегна се към издутата си чанта и извади малък бележник — един от дузината, които винаги разнасяше. Понякога използваше каквото ѝ попадне подръка — салфетка или плик от писмо. Накрая всичко се озоваваше в чантата ѝ. Повечето списъци ѝ помагаша да не изпуска юздите, да раздробява живота си на обозрими части. Някои обаче съдържаха просто желания. Нямаше нищо по-приятно от това да запечаташ на хартия най-горещите си копнежи. Така придаваше форма на безплътното и го приближаваше с една крачка до действителността.

Разгърна празен лист и започна списък за Себастиан. Имаше много списъци за него. „Любимите неща на Себастиан“, „Ако със Себастиан заминем заедно на почивка, къде бихме могли да отидем?“...

Днес започна така:

ЗАЩО СЪС СЕБАСТИАН СЕ ЧУВСТВАМ ДОБРЕ:

Не му пречи, че съм висока колкото него.

Не му пречи, че тежа повече.

Държи ме за ръката в трудни моменти, но не се отнася снизходително заради това.

Ухае фантастично.

Изтъкан е от чисти линии и съвършени обноси.

— Често ли правиш така, когато ме няма? Седиш пред къщата и съставяш списъци?

Пактън се сепна и вдигна поглед. Облегнал ръце върху капака на колата ѝ, Себастиан надзърташе през прозореца. Слънчевите лъчи подчертаваха чистото му гладко лице и превръщаха очите му в сини кристали. Не го беше чула да приближава, но сега видя, че колата му е паркирана на алеята зад нейната.

Усмихна му се и бързо затвори бележника.

— Не. Просто те чаках.

Той отвори вратата на колата и ѝ помогна да излезе.

— Твърде горещо е вътре. Косата ти е мокра. Положи хладна длан върху голия ѝ врат. Усети как я побиват тръпки, надигащи се от най-съкровени дълбини — кладенец от болезнени копнежи и безмълвни мечти. Колкото и да се стараеше, не успяваше нито да напълни този кладенец, нито да го зарови. В името на приятелството им обаче се мъчеше да не го показва.

— Ти никога не се потиш — усмихна се. — Човек ли си всъщност?

— Уважавам климатиците и гледам да не оставам дълго без тях. Ела вътре.

Тръгнаха към входа. Той отключи и ѝ махна да влезе първа. Пусна ключовете върху масичката в антрето. Тя зърна отражението си в огледалото с позлатена рамка. Веднага остави чантата и с две ръце приглади косата си назад, подпъхвайки всички свободни кичури в кока, който беше оформила сутринта.

— Вечеряла ли си? — попита я той.

Тя отпусна ръце.

— Не.

— Ще ми правиш компания тогава. Ще изпека съомга. Радвам се, че първо се отбих у дома.

— Първо?

— Понякога ходя в ресторанта на магистралата.

— В „Хепи Дейс Дайнър“? — удиви се тя.

Мястото не му прилягаше никак. Навремето беше семеен ресторант, а сега — западнала закусвалня, кретаща някак благодарение на по-възрастната клиентела, която помнеше по-добрите му дни.

Реакцията ѝ го развесели.

— Дори да не ти се вярва, пазя мили спомени от него. Сестрата на баба ме водеше там, когато бях малък — разхлаби вратовръзката си той. — Е, как мина денят ти?

— Все същото. Докато не се прибрах у дома вечерта.

Пакстън се поколеба.

— Мисля, че брат ми се интересува от Уила Джаксън.

Той вдигна вежди.

— А ти не одобряваш?

Вратовръзката му изсвистя, докато я сваляше. Може би защото и без това се чувстваше напрегната, звукът ѝ прозвуча прелъстително. Кожата ѝ настръхна.

— Не, напротив. Ще я обичам до края на дните си, ако го накара да остане.

— Какъв е проблемът тогава?

Тя се подвоуми, все още разтревожена от разговора с Колин.

— Каза ми, че е трябвало да я покани да участва във възстановяването на Блу Ридж Мадам.

— А ти защо не я покани?

— Не се сетих. Трябваше ли?

Той сви рамене.

— Добре би било.

— Така каза и Колин. Не съм я изолирала нарочно.

— Знам. Просто държиш да контролираш всичко — усмихна се той и я погали с длан по лицето. — За някои неща понякога си струва да помолиш, скъпа.

— Лесно ти е да го кажеш — отрони жално тя.

— Не, напротив — отвърна той. — Ще се преоблека. Не си разглеждала горе, откакто ремонтирах спалнята, нали?

— Не.

— Ела тогава.

Тя знаеше разположението на всички стаи — гостната, помещението със скъпото гимнастическо оборудване, празната стая, която Себастиан обмисляше да превърне в кабинет, и главната спалня.

Миналия месец бе споменал, че я преобоядисва, но Пакстън не беше подготвена за драстичната промяна. Сивите стени проблясваха с металически оттенъци и всички мебели бяха лакирани в черно. След като се нанесе, Себастиан се зае да преобрази долния етаж и да се отърве от средновековния декор, наследен от предишния собственик. Беше ѝ приятно да наблюдава как къщата придобива нов облик, в който личи почерка на Себастиан. Обстановката горе обаче не оправда очакванията ѝ — мрачна, унила, аскетична и мъжествена.

Понечи да излезе, докато Себастиан се преоблича, но той ѝ каза да остане и се оттегли в гардеробната.

— Защо избра толкова голяма къща, след като живееш сам? — викна му тя, крачейки из спалнята.

Леглото му беше огромно. Имаше място за двама; само дете той не изглеждаше склонен да отправя покани въпреки живия интерес — и от жени, и от мъже.

— Всички се нуждаем от простор. За да вместим добрите неща, които ни очакват.

— Уха, Себастиан! Колко философско!

Чу го как се смее.

Мина край леглото и прокара пръсти по черната копринена покривка. Вгледа се в картината над бюрото му. За пръв път я виждаше. Беше поомачкана и потъмняла, очевидно стара. Приличаше на творба, чието място е в етнографски музей — червена купа, пълна с узрели червени малини. На ръба на купата беше кацнала черно-жълта птичка. Очите ѝ светеха гневно, все едно предизвикваха някого да открадне малина. Върхът на клюна ѝ беше почервенял от малиновия сок. Или от кръв. Картината будеше някакво безпокойство.

— Беше на сестрата на баба ми — каза Себастиан.

Усети как гърдите му досягат ръката ѝ, когато спря зад нея.

— Обичаше я. Висеше в дневната ѝ, до печката на дърва. Това е единственото ми наследство. Не бях я разопаковал от години.

— Защо я окачи чак сега? — попита тя, впила очи в картината.

— Не бях сигурен дали ще остана.

— В тази къща?

— Не. В Уолс ъв Уотър. Не знаех как ще ми се отрази.

Той замълча.

— Но съмненията ми се разсеяха.

Косата ѝ настръхна, сякаш беше избягнала на косъм гибелна катастрофа. Не знаеше, че едва не го е изгубила. Какво му имаше на това място, та всички искаха да избягат оттук? Толкова ли са нетърпими домът, историята, семейството? Ако изключим, че лаят по нервите. Все още с гръб към него, Пакстън каза:

— Тази вечер споменавах за втори път сестрата на баба си. Не съм те чувала да говориш за нея преди.

— Тя беше единственият ми роднина, който ме обичаше безусловно. Ала почина, когато бях на десет.

Себастиан не говореше често за семейството си, но от малкото, което ѝ беше разказвал, Пакстън знаеше, че баща му непрестанно ги ругаел и че има много по-голям брат, който отседнал в Западна Вирджиния.

Живеели в каравана в най-отдалечената западна част на града. Може би наистина трябва да избягаш от някои неща. Разбираше Себастиан. Но не разбираше брат си. Обърна се и за да смени темата, попита усмихнато:

— Вечеря?

Едва сега осъзна колко близо до нея е застанал.

— Освен ако не ти се прави нещо друго тук — каза той.

Не искаше да се впуска в това. Не биваше.

— Намекваш, че няма да е зле да потренирам с уредите ти? — пошегува се тя.

Той сведе очи.

— За нищо на света, скъпа. Харесвам те такава, каквата си.

ПЕТА ГЛАВА НА БЯЛ СВЯТ

Звучеше невероятно в ден като днешния, когато Уила и Рейчъл бяха толкова заети, че за обяд едва успяха да хапнат по няколко залъка капучинови понички и айскафе, ала след Деня на благодарността клиентелата по Нешънъл Стрийт оредяваше рязко. Дни наред, а понякога по цяла седмица през сивата зима в магазина не влизаше никой. През февруари — най-студения месец в града — търговията се оживяваше слабо, понеже туристите посещаваха националния парк, за да видят как замръзват прочутите водопади. От декември до април обаче хората, прехранващи се от туристите, преживяваха тягостни времена и мечтаеха за топлина, яркосини небеса и ослепително зелени, сякаш прясно нарисувани листа, които не смееш да докоснеш, за да не размажеш боята.

През тези мудни месеци, отвеждащи към пролетта, мнозина пришълци се отегчаваха и решаваха да си тръгнат. Уила го беше виждала неведнъж. Рейчъл се бе задържала повече от година, ала Уила усещаше колко тягостни са студените месеци за енергичната ѝ приятелка. Ужасяваше се от предстоящата зима! Страхуваше се, че ще ѝ я отнеме. А само кафето и шоколадът на Рейчъл правеха живота тук поносим, само тях предвкушаваше с нетърпение сега, след като обновяването на Блу Ридж Мадам беше почти приключило и нямаше повод да се изкачва всеки ден по Джаксън Хил, за да провери докъде е стигнало.

— Уила, виж! — възкликна Рейчъл към четири следобед, когато най-сетне в магазина настъпи миг на затишие. Уила се обърна и забеляза, че тя е спряла да подрежда щанда на кафенето и се взира през витрината. — Висок, тъмнокос и богат. Върви насам.

Колин Осгуд се беше запътил към входа на магазина.

— О, по дяволите! Кажу ми, че ме няма — каза Уила и тръгна към склада.

— Какво ти става? — подвикна ѝ Рейчъл.

Уила се скри в склада и затвори вратата точно когато камбанката звънна зад гърба ѝ.

Какво ѝ ставаше? Добър въпрос. Ала ѝ беше трудно да обясни, особено на човек като Рейчъл. И Уила понасяше тежко зимите — дори по-тежко, защото знаеше, че няма къде да замине. В това се състоеше огромната разлика между нея и Рейчъл, между нея и другите пришълци в града. Баба ѝ беше тук. Къщата на баща ѝ беше тук. Семейната ѝ история беше тук. Понякога се облягаше на тезгяха, обронила брадичка в шепа, и се взираше в снега, замечтана за нещо друго, нещо различно от живота, и усещаше как стомахът ѝ се свива напрегнато както през седмиците в гимназията, когато се заричаше да сложи край на глупостите. Усещането я терзаше все по-мъчително и накрая тя се предаваше и провесваше посред нощ въже с балетни трика през прозореца на танцувалната кула, за да си помислят всички, че група танцьорки са се залостили там, завързали са си дрехите и са се спуснали голи долу.

Затова искаше да стои далеч, много далеч от Колин Осгуд. Никой, абсолютно никой не беше ѝ казвал, че го е вдъхновявала. Никой никога не беше ѝ казвал, че го е изпълвала с възхищение. Това противоречеше на всичко, което беше чувала, на твърдото убеждение на всеки дипломиран гимназист, че ако впрегнеш волята си, ще успееш да загърбиш някогашното си „аз“. Не за пръв път обаче си зададе въпроса — ами ако тогавашното ѝ „аз“ е било истинското?

Чу разговор в магазина. Дълбокият баритон на Колин и смехът на Рейчъл.

После, ненадейно, кръглата дръжка на вратата на склада се завъртя. Беше с гръб към нея и инстинктивно я блъсна назад. Силата и инерцията обаче бяха на негова страна и битката беше обречена. Тя се отказа и отстъпи встрани. Вратата зейна.

Колин протегна ръка и я улови, преди да се удари в стената. После я изгледа изпитателно. През тежкия ден косата ѝ бе натезжала като грива и тя я беше вързала назад с шарено шалче от склада на магазина. Днешният ѝ изтънчен тоалет допълваха сини джинси, обувки с висока платформа и тениска с надпис: „Живейте природосъобразно! Магазин за органично облекло и кафене «Натура», Уолс ъв Уотър, Северна Каролина“. Лекъосана, разбира се, с кафе.

— Защо натискаше вратата? — попита той.

— Казах ти, че няма да ме видиш, ако аз те видя първа.

— Не разбрах, че това означава буквално да се криеш от мен.

— Е, не беше от най-приятните ми моменти — призна тя.

Колин носеше панталони в цвят каки и мокасини. Авиаторските му очила бяха затъкнати в деколтето на светлосинята тениска. Изглеждаше овладян и самоуверен. В това очевидно се криеше уникалната сила на Осгудови — в способността им да я карат да се чувства леко излязла от релсите.

— Какво искаш, Колин?

— Искам да дойдеш в Блу Ридж Мадам с мен — отвърна той. — Искам да ти покажа нещо.

Е, това определено заостри вниманието ѝ, но той вероятно го беше предвидил.

— Не мога. Работя — възрази тя.

За доказателство взе кашон с картонени чашки и се плъзна край него на път към вратата.

— Няма да се бавим — каза той и я последва към кафенето. — Днес открихме нещо в имението. Надяваме се да ни помогнеш да разберем на кого е принадлежало.

— Съмнявам се. Не знам нищо за тази къща.

Вярно беше, за жалост. Баба ѝ никога не ѝ беше разказвала за живота си там. Уила подаде чашите на Рейчъл, която ѝ хвърли жизнерадостен съзаклятнически поглед. Обърна се и откри, че Колин е по-близо, отколкото беше очаквала.

— Какво намерихте?

Той се приведе — висок и невъзмутим — и ѝ се усмихна.

— Ела и виж — предложи изкусително.

Миришеше интересно, различно от сандаловото дърво и пачули, запазена марка на Нешънъл Стрийт, която създаваше целенасочено бохемска атмосфера. Около Колин витаеше остър и свеж аромат — и непознат, и странно близък. Зелен, скъп.

Тя отстъпи една крачка.

— Не мога.

— Не си ли любопитна?

— О, любопитна е — намеси се Рейчъл.

Уила я стрелна с очи.

— Ела с мен тогава — каза Колин. — Няма да се бавим.

Изкушението беше твърде силно. От цяла година копнееше да надникне вътре и сега ѝ предоставяха отлично извинение, което не включваше бални рокли, безсмислени светски брътвежи и Пакстън Осгуд. Включваше обаче Колин Осгуд с неведомите му подбуди, както и определено сексуално привличане. Той обаче си тръгваше след месец, та нямаше да се налага да си играят вечно на криеница.

— Рейчъл, удържай крепостта! — каза тя. — Връщам се веднага.

— Няма какъде да бързаш — усмихна се многозначително Рейчъл. — Аз ще доразвия теорията за капучиното с едно пакетче нерафинирана захар.

„И още как!“, рече си Уила.

— Запомнила е поръчката ми — каза Колин.

Излезе преди Уила и ѝ задържа вратата.

— Винаги помни. Ще те следвам с джипа.

Понечи да тръгне надолу по улицата, където го беше паркирала. Той я улови за лакътя.

— Няма нужда. Ще отидем с моята кола.

Посочи големия черен „Мерцедес“ пред тях. Натисна дистанционното, фаровете примигнаха и вратите се отключиха. Тя позна колата. Набиваше се в очи. Беше на баща му.

Той слезе от тротоара и ѝ отвори вратата. Тя въздъхна, решила, че съпротивата само ще я забави, и влезе. Огромните кожени седалки почти я погълнаха.

Колин се настани зад грамадния волан — имаше нещо сериозно свръхкомпенсаторно в тази кола — сложи си авиаторските очила и потегли. Маневрираше гладко сред автомобилния поток по Нешънъл Стрийт, стиснал с една ръка волана, а другата отпуснал върху коляното.

След няколко минути мълчание Уила се обърна към него и каза:

— Защо ще останеш тук цял месец?

Крайчецът на устната му се изви насмешливо при намека, че един месец ѝ се струва цяла вечност.

— Взех си отпуск, за да помогна на Пакстън за Блу Ридж Мадам. И да присъствам на празненството.

— Къде живееш сега?

— Нью Йорк е базовият ми лагер. Но пътувам много.

В този момент свиха към стръмната алея, отвеждаща до имението, и тя прекрати опитите да поддържа неангажиращ разговор. Не беше прекрачвала по-нагоре. Впери поглед напред към приближаващата къща. Обзе я въодушевление. Кожата, цялото ѝ същество сякаш разцъфна в усмивка. „Ще бъде паметно — помисли си. — Никакви духове. Ще бъде като завръщане у дома“.

Едва дочака Колин да паркира колата на товарната площадка пред къщата. Изгаряше от нетърпение да излезе. Нещо обаче не беше наред. Но какво? Вятърът изсвистя остро край нея, сякаш в ушите ѝ прокънтяха гласове. Обърна се в посоката, откъдето долитаха повеят и шепотът. На ръба на платото работеше багер и неколцина мъже с каски стояха наоколо.

— Дървото го няма — каза тя, осъзнала какво липсва.

Колин заобиколи колата и застана до нея.

— Прасковата. Да.

— Праскова ли беше? — изненада се Уила. — Не знаех, че прасковите растат толкова нависоко.

— Растат, но не раждат плодове. Пролетта е твърде студена. Убива пъпките.

Той се облегна на колата до нея.

— Защо тогава са посадили праскова?

Колин сви рамене.

— Мога само да гадая. Пакстън каза, че я няма на нито една от старите снимки. Сигурно се е появила, след като семейството ти е напуснало къщата. Понеже не е историческа забележителност и не дава плодове, тя реши да го махне.

— Как разбра, че е праскова, след като никога не е раждало плодове? Не мисля, че някой знаеше какво е дървото.

— Ландшафтен архитект съм — отвърна той.

Картината се проясняваше.

— Аха! Ти отговаряш за градината. Затова си тук.

— Да. Начертах проекта и наех екипа, преди да пристигна. Най-значимият ми принос е, че намерих в Бънкоум жив дъб за двора — сто и петдесет годишен старец. Застрашаваше го съседен строеж, а предприемачът не искаше да влиза в разпавии с природозащитниците, та се съгласи да си поделим разноските, за да го пресадим тук. Почти

цяла година ни отне да го планираме и да подготвим дървото. Във вторник ще затворят магистралата, за да го докараме дотук.

Той я погледна и се усмихна.

— Ще дойдеш ли да гледаш?

— Как садиш дърво? Господи! Знаеш как да забавляваш момичетата!

Той се разсмя.

— Не е толкова просто. Довери ми се. Как е възможно да продаваш спортни стоки, а да не обичаш природата?

Преди да успее да му отговори, един от мъжете край багера извика рязко:

— Здравсти, Бастун!

Колин извърна глава, но иначе остана спокойно облегнат върху колата. Уила обаче усети как през тялото му преминава напрегнат трепет. Той впери очи в мъжа, който му беше извикал — очевидно преднамерена маневра — докато стана ясно, че не възнамерява да му отговори.

Онзи въздъхна и приближи до колата. Уила разпозна Дейв Джефрис — бяха съученици в гимназията. Участваше във футболния отбор и раменете му все още изглеждаха широки, макар и не толкова мускулести, а по-скоро месести.

— Какво става? — попита Колин, когато Дейв застана пред него.

— Точно щом тръгна, изкопахме още нещо.

Протегна му силно ръждясал тиган от ковано желязо, покрит с пръст.

Колин го взе и го огледа.

— Тиган?

— Да.

— Става все по-интересно.

Дейв забеляза Уила и се усмихна.

— Здравсти, Уила Джаксън! — поздрави и побутна каската си назад. — Почти не те виждам из града. Помниш ли как програмира училищния звънец да бие през пет минути? Беше страхотно! През пет минути се втурвахме в коридорите, а учителите се мъчеха да ни приберат в стаите.

Той я изгледа от главата до петите и размаха показалец към тях.

— Не излизаш с Бастуна, нали? Защото ако си самотна, може да пробваш стария Дейв.

— Неустойимо предложение, Дейв — каза Уила. — Но не, благодаря.

Дейв се засмя и перна Колин с юмрук по ръката. Ударът ѝ се стори прекалено силен. Ала какво разбираше тя от мъжки ритуали?

— Успех! — пожела Дейв на Колин.

Щом се отдалечи, Уила се обърна към Колин и попита:

— Бастун?

— Така ме наричаха в гимназията. Благодарение на Дейв.

— Защото си много висок?

— Така смятаха всички.

Тя почака и след малко попита:

— Няма ли да ми кажеш?

Той въздъхна.

— Дейв ме наричаше Бастун, понеже според него се държах, все едно имам бастун в задника.

Уила толкова се изненада, че неволно се разсмя. Закри уста с длан и каза:

— Съжалявам.

— Е, вярно си беше, честно казано. Бях малко вързан. Така се държаха мъжете, които познавах, та смятах, че и аз трябва да съм като тях. Момчетата като Дейв се забавляваха да се подиграват на момчетата като мен, които сякаш нямаха представа какво е да се веселиш. Не мога да ти опиша колко великолепно беше усещането през последната година, когато всички мислеха, че аз съм Жокера. Гледаха ме и си казваха: „Олеле! Не предполагам, че е способен на това“.

— Помня това чувство — каза Уила. После, преди да се впуснат в поредната дискусия за смелостта ѝ или за очевидната ѝ липса сега, попита: — Е, какво искаше да ми покажеш?

Той свали слънчевите си очила и ги провеси през деколтето на тениската. Махна ѝ да го последва по стълбите към предната веранда. Къщата беше огромна, много по-внушителна, отколкото изглеждаше отдалеч. Изпълни я със страхопочитание. Толкова дълго я беше наблюдавала отдалеч, че ѝ се стори някак сюрреалистично да се изкачва наистина по стълбите, да докосва колоните.

— Когато разкопавахме корените на прасковата днес, открихме заровено съкровище. Куфар и филцова шапка. И тиган очевидно — добави Колин и завъртя ръждясалата вещ. — От филцовата шапка ме побиха тръпки, защото всяко дете, нахълтало с взлом в имението през последните четирийсет години, твърдеше, че е видяло филцова шапка да се носи из къщата. Баба ни плашеше с истории за призрака, който витае вътре.

— Виждал ли си го? — попита Уила.

— Единственият път, когато влязох тук с приятели, стоях със стиснати очи — отвърна той. — Но ще отричам, ако кажеш на някого.

Тя го изгледа учудено. На кого би могла да каже?

— А ти? Виждала ли си го?

— Никога не съм влизала.

— Шегуваш ли се? Толкова пакости си направила, но не си стъпвала в „Мадам“?

— За пръв път приближавам до къщата.

Тя протегна ръка и докосна стената, сякаш да се увери, че е истинска.

— Защо?

Уила отпусна ръка, уплашена, че изглежда смешно.

— Поради същата причина, която привличаше всички. Призраците. Моята баба ми разказваше същите истории.

— Страхуваш се от духове? Ти?

— Смятам просто, че което е погребано, трябва да почива в мир — отвърна тя и осъзна, че звучи досущ като баба си.

Пристъпи към куфара в края на верандата. Беше изработен от черна кожа — олющена и покрита с пръст, но иначе изненадващо запазена. Бяха извадили съдържанието и то лежеше спретнато подредено до филцовата шапка.

Уила се наведе и огледа всичко, макар да не разбираше защо. Не че би разпознала нещо от времето, когато баба ѝ е живяла тук. Животът на Джорджи, поне според самата нея, започваше, след като бе напуснала това място.

Край куфара бяха подредени предимно старомодни мъжки дрехи от памук и лен. Имаше също разкъсан вестник и разтворен албум с изрезки от вестници. Тя вдигна внимателно албума и разлисти страниците — пожълтели и втвърдени като крехко стъкло от лепило.

Очевидно бе принадлежал на човек, силно заинтригуван от живота на кинозвездите от 30-те. Тук-там обаче имаше истински снимки. Бяха стари, на хора с неясни черти в някаква овощна градина.

— Дърветата отзад приличат ли на прасковата, засадена тук? — попита Уила и Колин надникна над рамото ѝ.

Застана значително по-близо до нея, отколкото беше необходимо — несъмнено преднамерено според нея.

— Да, приличат. Интересно наблюдение.

По-нататък в албума откри гимназиална диплома от училище за осиротели момчета в Ъптън, Тексас, издадена на името на някой си Тъкър Девлин.

— Намираш ли нещо познато? — попита Колин иззад гърба ѝ, все така надвесен като вълна над нея.

— Не... само...

Спря, когато отгърна на последната страница. Там беше залепена една-единствена снимка на красив мъж в светъл костюм, надянал филцова шапка — навярно същата, заровена с куфара. Изражението му подсказваше, че съзнава красотата си. Излъчваше увереност, че е способен да получи всичко желано.

— Какво? — попита Колин.

— Не знам. Той ми напомня нещо...

Уила затвори безпомощно албума.

— Ашвилският вестник в куфара е от август 1936-а — годината, когато семейството ти е напуснало къщата — каза Колин и отстъпи назад.

— Месецът и годината, когато основават Дамския клуб, според поканата, която сестра ти ми изпрати — добави Уила и се изправи. — Не знам нищо. Съжалявам. Част от вещите на баба ми са складирани на тавана вкъщи. Сред тях може да има някаква информация за Девлин Тъкър, който и да е той. Ще проверя.

— Би било чудесно — усмихна се Колин. — Искаш ли да разгледаш имението отвътре?

Едва се сдържа да не изкрещи: „Да! Непременно!“.

Той застана пред огромната осемкрила врата с кръгли прозорци от ръчно изработено стъкло от двете страни. На месинговата табела вляво пишеше: „Пансион и исторически паметник Блу Ридж Мадам“. Вратата изглеждаше тежка, но се отвори с леко изщракване.

Ръцете на Уила трепереха не на шега, когато пристъпи в хладния повей от миналото. Очите ѝ се спряха първо върху внушителното стълбище, виещо се плавно покрай стената. Над последното стъпало висеше портрет на тъмнокоса жена със сиви очи в ослепително красива тъмносиня рокля. Гледаше надолу със замечтано изражение.

Възможно ли беше баба ѝ да е живяла тук? Трудно ѝ беше да съвмести образа на Джорджи, която познаваше, и на момичето, притичвало някога из тези стаи, тези красиви, пищни стаи. Прииска ѝ се до болка да усети принадлежност към това място, да почувства... нещо. Ала се озърташе наоколо и не чувстваше нищо.

Нищичко.

Преддверието беше превърнато във фойе и в единия му край имаше бюро от тъмно черешово дърво, служещо като рецепция. Жена в джинси и тениска разговаряше по телефона. Забеляза Колин и му помахна.

Той ѝ помахна в отговор и поведе Уила надясно през сводест коридор, отвеждащ към трапезарията. Десетки кръгли маси изпълваха помещението, обляно в светлина от високите до тавана прозорци. Край голямата камина, облицована с дървена ламперия, бяха подредени люлеещи се столове от онова време.

— Пакстън ми каза, че е открила готвач с петзвездни препоръки. Ресторант „Ребека“ ще приема не само гости на пансиона, местата са резервирани чак до края на годината.

— Защо „Ребека“? — попита Уила.

— Така се е казвала съпругата на прапрадядо ти. Построил имението за нея.

— О! — смути се тя от невежеството си.

Колин я изведе от трапезарията. Прекосиха фойето в обратната посока към друг сводест коридор.

— Тук се е намирала библиотеката — обясни Колин. — Сега е всекидневна, където ще сервират следобеден чай на посетителите.

Стените и тук, както почти навсякъде на долния етаж, бяха облицовани с тъмна ламперия. Камината беше огледален образ на онази в ресторанта, ала от двете ѝ страни се издигаха полици със стари книги. Наоколо бяха подредени пищно тапицирани канапета и столове.

В този момент жената, която разговаряше по телефона, влезе при тях.

— Съжалявам, Колин. Непрекъснато изскача нещо. Още не съм открила агенция за перални услуги. Пакстън ми хвърли ръкавица с молбата да отворим за гости в нощта на празненството.

Колин ги представи.

— Уила, това е управителката Мария. Пакстън я открадна от „Гран Деверу Ин“ в Чарлстън. Тя е най-добрата в бранша. Мария, пред теб стои потомка на собствениците на Блу Ридж Мадам — Уила Джаксън. Прапрадядо ѝ е построил имението.

— За мен е чест — каза Мария. — Добре дошла, Уила.

— Благодаря — отвърна Уила.

Започваше да се чувства изключително неловко. По врата ѝ пълзеше жегата. Мястото ѝ не беше тук. Е, с разума си го беше осъзнала отдавна. Семейството ѝ не притежаваше къщата от десетилетия. Затова стоеше настрана. Винаги обаче бе таила надежда — спомен от детството — как някак си, като по магия, някой ще разбере, че е станала грешка и Блу Ридж Мадам всъщност принадлежи на нея.

— Мария ще ме подкрепи — каза Колин. — Виждала си филцовата шапка, нали?

Мария се засмя.

— Сигурна съм, че е била плод на въображението ми. Чуеш ли, че някъде витаят духове, всяко проскърцване се превръща в призрак.

— Ще разведа Уила горе — каза Колин. — Отключени ли са стаите за гости?

— Да — отвърна Мария. — Приятна обиколка.

Върнаха се във фойето.

— Зад рецепцията е банкетната зала. Там ще се проведе празненството на Дамския клуб — обясни Колин, докато с Уила се изкачваха по стълбите. Щом стигнаха най-горе, той спря пред портрета на дамата в синьо. — Това е прапрабаба ти Ребека Джаксън. Намерили картината увита в чаршафи в един килер. Истинско чудо е, че крадците не са се докопали до нея.

Уила се взря в жената. Това, значи, беше бабата на баба ѝ. Познаваше ли я Джорджи? Нямахте представа.

— Очите ми са като нейните — каза неволно.

— Знам.

— За пръв път я виждам.

Колин поклати глава.

— Пакстън е трябвало да те включи във всичко това. Не знам защо не го е направила.

— Нямахте да ѝ бъда от полза — каза Уила. — Справила се е страхотно сама.

— Стаите за гости са натам.

Тя го спря, преди да свият по коридора.

— Стига. Видях достатъчно.

— Какво има?

— Нищо. Мястото е великолепно. Благодаря, че ме покани, но наистина трябва да се връщам. Съжалявам, че не успях да ти помогна за заровеното съкровище.

Мислеше, че отдавна го е надмогнала. Не разбираше защо ѝ се отразява така. Понечи да се обърне. И в този миг земята се раздвижи.

Тя се закова на място и срещна тъмните очи на Колин. Изглеждаше объркан като нея.

— Усети ли го? — попита тя.

— Да — сериозно отвърна той. — И не ми харесва.

— Не е... призрактът, нали?

След миг той ѝ се усмихна, сякаш е казала нещо остроумно.

После се запуска по стълбите. Тя го последва навън и установи, че на открито люлеенето се усеща по-силно. Земята громолеше и разклащаше внушителния полилей на верандата.

Колин погледна към мъжете, разкопаващи корените на прасковата, около която се бе образувала огромна яма.

— Прилича на спукан газопровод, но е невъзможно. Тук няма газопроводи. И всички подземни инсталации са маркирани.

Грохотът се засили. Въздухът завибрира на вълни, от които тъпанчетата ѝ запулсираха.

— Каквото и да е, ще избухне. Влизай вътре при Мария — каза Колин и изтича към края на верандата. Заразмахва ръце да привлече вниманието на мъжете край изкопа. — Идвайте! Прибирайте се веднага! — изкрещя им.

Мъжете го погледнаха и не се поколебаха. Побягнаха с всички сили надалеч от ямата.

Бученето се засилваше. Колин се обърна и забеляза, че Уила не е влязла вътре. Стоеше там, подпряла се с една ръка върху стената, за да не изгуби равновесие. За нейна изненада той я сграбчи и я притисна

към стената. Минаха няколко секунди. Боботенето се усилваше и тя разбра, че нещо ще се случи. Нещо ще експлодира. Ще се срути. Ще се срине. Нещо ще излезе на бял свят. Стисна здраво клепки и зарови лице в гърдите на Колин, стиснала трескаво блузата му. Ала точно когато достигна връхната си точка, грохотът стихна рязко и наоколо се възцари зловеща тишина. Само полилеят се полюшваше и проскърцваше протяжно.

Колин се отдръпна и двамата с Уила се изгледаха дълго и напрегнато. После се извърнаха едновременно към багера. Ято черно-жълти птички бяха накацали по машината и сезираха в ямата. Един от мъжете приближи предпазливо. Надникна вътре и по лицето му се изписа уплаха.

— Какво има? — извика Колин.

Мъжът побутна каската си назад.

— Ела да видиш.

— Добре ли си? — попита я Колин и я погали по бузата.

Уила кимна и бавно отлепи пръсти от ризата му. Той отстъпи заднишком. Скочи от верандата и тръгна към изкопа. Тя пое дълбоко дъх и го последва.

Колин стигна пръв и надзърна вътре.

— Господи!

— Какво има? — попита тя.

— Мисля, че открихме собственика на куфара — отвърна Колин.

Уила погледна в ямата. Едва след миг осъзна, че онова, което ѝ прилича на голям камък, всъщност не е никакъв камък.

Беше човешки череп.

ШЕСТА ГЛАВА

ВЪЛШЕБНА ПРИКАЗКА

Пакстън пореше повърхността на водата обиколка след обиколка, докато ръцете ѝ започнаха да горят. Плуваше с трескава скорост, сякаш се опитва да избяга от нещо и всеки сантиметър я доближава до свободата. Когато тялото ѝ отказа да ѝ се подчинява, тя се отпусна по гръб във водата. Беше тъмно, но лампите край басейна светеха толкова ярко, че не виждаше звездите. Прииска ѝ се да остане така завинаги, оглушала и изолирана от всичко.

Най-сетне се изправи, понеже това не беше разрешение, а и майка ѝ щеше всеки момент да дойде и да я предупреди, че е стояла твърде дълго във водата. Отметна мократа си коса назад и задържа ръцете си върху главата. Пое дълбоко дъх и си каза, че ще успее да се справи. Заловеше ли се с нещо, винаги успяваше.

Не разбра кога точно усети, че не е сама. Осъзна го постепенно, сякаш се събуждаше от дъждовни капки, ромолящи по прозорец. Извърна се и видя Себастиан, седнал в един от шезлонгите. Беше свалил сакото на костюма и то лежеше върху съседния шезлонг. Наблюдаваше я с неразгадаемо изражение. Знаеше колко добре умее да прикрива чувствата си. Когато не искаше да разбере какво изпитва, не го издаваше по никакъв начин.

— Себастиан! Как се озова тук?

Не беше идвал в къщата ѝ. Тя тръгна към стълбата и излезе от водата. Грабна хавлията, която беше оставила до ръба на басейна. Подсуши се, крачейки към него. Обзе я смущение, защото за пръв път я виждаше по бански костюм. Не че имаше значение. Не и за него поне.

Той стана, взе си сакото и го преметна през рамо.

— Чух, че днес са открили скелет в Блу Ридж Мадам. Искан да проверя как си. Не си вдигаше телефона.

— Всичко е наред. Всичко ще бъде наред — каза тя.

Повтаряше го цял следобед, сякаш се надяваше думите да станат истина.

— Но как си ти?

— И аз съм добре.

Тя се уви плътно в хавлията и я притисна с ръка към гърдите. Погледна към голямата къща, питайки се как ли приема майка ѝ появата на Себастиан тук.

— Не мога да повярвам, че си рискувал да се срещнеш с родителите ми само за да провериш как съм. Дано са се отнесли мило с теб.

Той отговори уклончиво.

— Свикнал съм да ме гледат странно. Открай време. Важното е, че майка ти ме пусна. Преди петнайсет години щеше да ми захлопне вратата. Не се тревожи за мен. Мога да преживея почти всичко.

По някаква причина това я смути. Незнайно защо.

— Но се съмняваш, че аз мога.

Той се взря безмълвно в нея. Тя никога не беше оставала сама. Все още живееше с родителите си. Разбираше защо си е помислил така.

— Да влезем вътре — предложи и го поведе към къщата до басейна.

Озърна се още веднъж към голямата къща. Майка ѝ ги наблюдаваше през френските прозорци.

— Откога си тук?

— От известно време. Плуваш чудесно по гръб.

Пакстън отвори вратата. Грабна бързо няколко бележки от масичката за кафе и ги напъха в чантата си.

— Ще пийнеш ли нещо? Май имам само уиски.

Миналата година след ремонта на къщата край басейна майка ѝ бе напълнила барчето, но сега беше останало само уиски, защото Пакстън не го харесваше. Хрумна ѝ, че трябва да го зареди. Себастиан винаги разполагаше с отбрани вина. Зареждането обаче означаваше да отиде в Хикъри Котидж и да се сблъска с неизбежните намеци на майка си, че прекалява с пиенето. Независимо че пиеше рядко и скромното количество в барчето ѝ беше стигнало за цяла година.

— Не, благодаря — каза той и се огледа.

Майка ѝ беше ремонтирала къщата в знак на налудничавата криворазбрана признателност към Пакстън, че не се е пренесла другаде. Мястото трябваше да изглежда като ваканционна вила или крайбрежна къща. Преобладаваха бялото, пясъчното и златното, всички мебели бяха квадратни и меки, а килимът — пухкав. Не бяха по вкуса на Пакстън. Нищо тук не носеше отпечатъка ѝ, както беше в къщата на Себастиан. Когато мечтаеше за собствен дом, никога не си представяше, че е тук. Понякога въображението ѝ рисуваше къщата, която едва не бе купила миналата година. Понякога — място, където никога не беше стъпвала. Ала винаги знаеше, че е нейно. Тук миришеше на лимони. Непрекъснато. Не можеше да прогони натрапчивия аромат. Домът от сънищата ѝ ухаеше на свежа трева и на понички.

— Добре си значи... — каза Себастиан и седна на дивана.

Не го интересуваха подробности за скелета, открит в Блу Ридж Мадам. Притесняваше се за нея. Никой друг не реагира така на новината.

— Да — отвърна тя и се опита да се усмихне. — Разбира се.

Очевидно не ѝ повярва. Понякога ѝ се струваше несправедливо, че я познава толкова добре.

— Е, всъщност... — додаде тя — искам да си излея душата.

— Ще седнеш ли?

— Не. Защото не мога да изпусна парата. Искам, но не умея. Всичко се е събрало тук вътре и не мога да го пусна да излезе.

Тя се потупа по гърдите с ръката, придържаща хавлията.

— Колин се опитва трескаво да измисли резервен план, защото сто и петдесет годишният дъб трябва да пристигне във вторник и да го посадим веднага, за да не умре. Да не споменаваме стотиците хиляди долари, които платихме да го изкоренят и да го донесат дотук. Ала не знаем дали полицията ще ни позволи да го засадим на местопрестъплението. И знаеш ли защо си изключих телефона?

Продължи, без да дочака отговор:

— Защото членовете на Дамския клуб се обаждат непрекъснато, разтревожени дали ще успеем да проведем празненството в Блу Ридж Мадам. Няколко и без това настояваха да го организираме в кънтри клуба, но бяха малцинство. Сега са се обадили в клуба да го резервират за вечерта на празненството, както искаха от самото начало.

Изглеждат толкова доволни, че всички усилия да реставрираме имението ще отидат на вятъра. Управителката на Блу Ридж Мадам дори каза, че ѝ се обаждали хора, притеснени за резервациите си за септември.

Гласът ѝ зазвуча кресливо и тя млъкна и пое дълбоко дъх.

Себастиан стана и се приближи до нея. Прегърна я, погледна я спокойно в очите и каза:

— Не можеш да контролираш всичко, Пакс. Непрекъснато ти го повтарям. Удивителна е неспособността ти да оставяш нещата просто да се случват. Отстъпи една крачка и ще видиш как врявата ще отшуми и никой няма да се притеснява къде ще се проведе празненството. Сега всички се наливат с долнопробно вино от кисело грозде и истерия. Остави ги да го изпият до дъно и да съжаляват на сутринта. А на мястото на всеки отменил резервацията си, ще се появи нов кандидат. Именно заради това. Мнозина мечтаят да усетят вкуса на страха.

— Но страхът не влизаше в плановете! — възкликна тя. — Всичко трябваше да е свършено.

— Нищо не е свършено. Независимо колко се стараем да изглежда така.

Тя поклати глава. Беше наясно с това. Ала просто не знаеше как да живее другояче. Цял живот си беше такава — разплакваше се, ако плитките ѝ не са симетрични или не е най-добрата в танцувалната школа. Не знаеше как да спре, колкото и горещо да го искаше.

— Просто се отпусни, скъпа — каза Себастиан и я прегърна, въпреки че беше мокра. Ето защо го обичаше толкова. — Каквото и да става, просто махни с ръка.

Нямаше как да го прегърне, защото стискаше хавлията да не се смъкне, ала осъзна, че ѝ е приятно да стои така, сгушена в него. Харесваше ѝ да се чувства малка. Облегна глава върху рамото му и долови как дъхът му погали врата ѝ.

Сърцето ѝ затуптя трескаво. Сигурна беше, че той го чува.

Секундите отлитаха и тя усети как ги обвива пашкулът на отчаянието и желанието, притеглящи я като с магнит към Себастиан. Остави хавлията да се свлече бавно, прегърна го и се притисна към него. Вдигна глава и опря лице в неговото. Почувства наболата му брадичка, ала косата му беше стъписващо мека.

Самообладанието ѝ изневери. Само така можеше да оправдае действията си, слабостта си. Мъчително бавно извърна глава и устните ѝ намериха неговите. Прокара пръсти през косата му и разтвори устни. Той не я отблъсна. Това я изненада най-силно. След миг на стъписване Себастиан отвърна на целувката. Сърцето ѝ запя. Поведо го несъзнателно към дивана и го побутна да седне. Намести се в скута му, опитвайки се с целувки да прескочи всичките му бариери, да го върне към онзи изкусителен момент, когато очите им се бяха срещнали преди години, докато той целуваше другото. Възможно беше. Щеше да го накара да я заобича, както го обичаше тя.

— Пакстън... — промълви Себастиан между целувките. — Помисли си... Сигурна ли си, че...

Тя отвори очи и бавно се отпусна назад. И двамата дишаха тежко. Лицето му беше поруменяло и така изглеждаше още по-красив, със скули, пламнали като алени рози. Ръцете му обгръщаха плътно хълбоците ѝ.

Какво правеше? Беше ѝ казал да се отпусне, но едва ли имаше предвид това. Ала въпреки всичко не понечи да я спре. Божичко! Колко ли жалка изглеждаше в очите му.

Отдръпна се бързо, намери хавлията и се уви в нея.

Той се приведе и облегна лакти върху коленете си. Застина така, свел глава, сплел ръце пред лицето си, все още задъхан. Взираше се в пода, сякаш да събере мислите си.

Накрая се изправи.

— Трябва да си вървя.

Тя се опита да се усмихне, кимайки, че разбира.

Той си тръгна без нито дума повече.

Искаше да се премести, но не можеше да разочарова родителите си. Искаше да ѝ помагат, но беше твърде горда да помоли. Реставрацията на Блу Ридж Мадам трябваше да циментира репутацията на семейството ѝ, но сега един скелет хвърляше сянка върху проекта. Празненството по случай седемдесет и петата годишнина от основаването на Дамския клуб трябваше да увенчае нейното председателство, но го заплашваха промени в последния момент. И толкова силно копнееше Себастиан да е различен, че за няколко минути успя да съсипе най-хубавото нещо, случвало ѝ се някога.

Възможно ли е човек с толкова деен живот да се чувства толкова самотен?

Отвори барчето, извади противното шише с уиски и си сипа една чаша. Пое дълбоко дъх и отпи с отвратена гримаса.

* * *

За да не заспи след дългия ден, Уила остави влажния нощен въздух да духа през стъклото, докато пътуваше към дома си след партито на Рейчъл. Не беше възнамерявала да посещава вечерята на открито, която Рейчъл организираше всеки петък. Всъщност обичайно отклоняваше поканата. Петъкът беше ден за почистване. Понякога за тичане, ако ѝ се спортуваше или ако бе прекалила с бисквитките в магазина. Все вълнуващи преживявания. Ала заради онзи скелет в Блу Ридж Мадам тази нощ не ѝ се оставаше сама. След като откриха скелета, Колин я върна в магазина, а после се извини и се втурна обратно към имението. Оттогава не го беше чувала.

Тръгна си с Рейчъл и отидоха право в нейната къща. Това се случи преди седем часа. Задържа се прекалено дълго. Прекалено дълго за нея, разбира се. Партито продължаваше да се вихри. Рейчъл не беше типично двайсет и две годишно момиче, освен когато се събереше с двайсет и две годишни, и именно в такива моменти Уила осъзнаваше каква огромна пропаст са осем години. Не че ѝ липсваше тази възраст — беше напуснала колежа, там прекаляваше и с алкохола, и с купоните — но ѝ липсваше усещането да живееш за мига, да живееш единствено за да чувстваш.

Сбогува се и пое по дългия път към Уолс във Уотър. Рейчъл и приятелят ѝ живееха под наем в миниатюрна фермерска къща току до границата на окръга. След няколко мили Уила мина покрай денонощен магазин, наречен „Веселяците“ — сборище на колежани през лятото, защото продаваха евтина бира и рядко изискваха карта за самоличност. На паркинга имаше няколко коли. Тя се прозя и реши, че очите я подвеждат, понеже разпозна едната.

Не, невъзможно.

Забави ход, за да се увери.

Да, това определено беше бялото спортно беembe на Пакстън Осгуд.

И от магазина определено излизаше Пакстън.

Какво, за бога, правеше тук? Според Уила Пакстън изобщо не беше оставала будна до тази част на денонощието, а камо ли в тази част на града.

Караше толкова бавно, че шофьорът зад нея наду клаксон. Уила отби встрани от шосето и колата профуча край нея.

Тогава забеляза бившият им съученик Роби Робъртс да излиза от магазина след Пакстън.

С възрастта лицето на Робъртс бе придобило изтънчена бледност. Изглеждаше самоуверен и умееше да е чаровен, когато поиска. Напиваше се обаче твърде често, задържаше се на работа, колкото да си осигури помощи за безработица, и се носеха слухове, че жена му го изхвърля от вкъщи през седмица.

Роби означаваше неприятности, но дребни неприятности. Беше любовник, не воин.

Двамата му приятели обаче, мъжете, навъртащи се пред магазина, несъмнено означаваша големи неприятности.

Колкото до Пакстън Осгуд, Уила знаеше, че тя успява да се справи в почти всякаква ситуация. Не се нуждаеше от закрилник. Излъчването ѝ внушаваше респект. Заговореше ли, всички се вслушваха. И с обувките с токчета сигурно се издигаше над метър и осемдесет. Никой не би я подминал нехайно или снизходително.

Ала наблюдавайки сцената пред магазина, Уила разбра, че Пакстън — вероятно за пръв път в живота си — е притеснена. В почти един след полунощ, в денонощен магазин в периферията на града, където рядко се мяркаха хора от нейната прослойка, в червена лятна рокля и обувки на високи токчета с каишки, украсени с яркочервени рози. Стоеше пред входа на магазина, обкръжена от мъжете, стиснала тежките пливове, очевидно пълни с бутилки вино и пакети с чипс. Евтино вино и чипс? Необичайно пиршество. Косата ѝ, обикновено прибрана в кок, стегнат като бебешко юмруче, висеше хлабаво и се виеше около красивото ѝ широко лице. Изглеждаше странно разфокусирана и нестабилна.

Беше пияна.

Би ѝ се сторило забавно, Уила с наслада би изгледала пиянския спектакъл на Пакстън, посветила живота си на съвършенството. С удоволствие би проследила как жена, чието присъствие кара всички наоколо да се чувстват някак непълноценни, да се стовари върху лицето си... Ако не бяха обградилите я мъже.

Жените споделят странно, но универсално разбиране. Дълбоко в себе си познават и долавят страха да си изправен пред по-многоброен противник, да си безпомощен. Той пулсира в гърдите им, когато се сетят как някой ги е проследил на път до вкъщи. При спомена за пръстите, почукващи по стъклото на колата, когато чакат сами на светофара, или за случаите, когато обезсилени от алкохола, не са успели да кажат „не“. За усмивките, отправени към препречили пътя им непознати мъже, усмивки, предназначени да пощадят чувствата им и да избягнат скандала. Всички жени таят такива спомени, дори да не са ги преживявали лично. Те са част от колективното им подсъзнание.

Уила не можеше просто да стои в колата и да не помогне. Трябваше да направи нещо. Не беше сигурна какво точно. Все пак запали двигателя на джипа и го насочи към паркинга пред магазина с мисълта, че нищо в този ден не е нормално, нищо не навява скука.

И никога, за нищо на света не би признала дори пред себе си, че това някак си ѝ харесва.

Закова джипа пред групата с включени фарове. Видя как Пакстън отдръпна ръка от един от мъжете, опитал се да я докосне. Тръгна напред, но другият ѝ препречи пътя.

Уила извади сълзотворния спрей от чантата си и отвори вратата.

— Здравсти, Пакстън — каза тя. Сърцето ѝ барабанеше възбудено. — Какво правиш тук?

Мъжете се обърнаха към нея. Пакстън вдигна глава и Уила го забеляза — древния страх. Ужасът на безпомощното животно, заобиколено от хищници. „Помощ!“

— Я виж ти, едно миньонче! Купонът ще е страхотен — каза мъжът, уловил ръката на Пакстън.

Имаше излъчване на насилник. Изпитвал бе насилие на гърба си. И той беше насилвал. Дотолкова се беше сраснало с природата му, че не би могъл да погледне някого и да не си представи как би изглеждал насинен. Уила усети как очите му пълзят изпитателно по врата и по тънката кожа на скулите ѝ.

— Защо не я пуснеш? Личи си, че иска да си тръгне — каза тя.

Ръката ѝ вече пулсираше, стиснала като спасителен пояс сълзотворния спрей. Долавяше ярко всичко наоколо — и най-дребния звук, и най-лекия повей на вятъра.

Роби се разкикоти. В гимназията винаги се навърташе край грубияните, не точно един от тях, но достатъчно близо. И като повечето хора смяташе, че „достатъчно близо“ е по-добре от „извън“.

— Хайде, Уила, да не мислиш, че тук непрекъснато се навъртат пияни кралици на випуска? Тя ми изпрати любовно писмо в гимназията. Отрече и всички ми се надсмиваха, но е истина. Признай си, Пакстън.

— Роби, за бога, аз ти изпратих писмото — каза Уила. — Аз бях Жокера. Вършех всякакви глупости. Тя няма нищо общо.

Той я погледна объркано.

Уила застана пред прага на магазина и извика:

— Обадете се в полицията.

Продавачът вдигна очи от списанието и пак ги сведе, все едно не я вижда.

— Той ми е брат — обясни едното приятелче на Роби. — Няма да се обади на никого.

Уила отстъпи бавно назад. Знаеше, че може да се скрие в джипа, да извика полиция и да изчака със заключени врати. Но Пакстън щеше да остане сама, а последното, което иска жена в такова положение, е всички, способни да ѝ помогнат, да бездействат. Тя сякаш прочете мислите на Уила. Опитваше се да срещне погледа ѝ, да не му позволи да се отклони. „Не ме изоставяй“.

— Пакстън, пусни пликите — рече Уила най-последно.

— Но...

— Хайде! Ще се повозим в моя джип, нали?

— С кола съм.

— Знам. Но по-добре да се качим в джипа.

Размърда леко ръка и очите на Пакстън се впиха във флакончето със спрей. Тя пушна торбите върху цимента. Бутилките с вино се строшиха с трясък.

— Няма да ходи никъде — обади се мъжът, който я държеше за ръката. — Освен зад сградата за малко забавление.

Уила пое дълбоко дъх, вдигна флакончето и се прицели. То беше последното ѝ средство, но не се поколеба нито за миг. Освен това през буйното си детство бе боядисвала със спрей какво ли не, та мерникът ѝ беше безпогрешен. Улучи първия мъж в лицето. Вторият побягна и се наложи да го гони до вратата. Обезвреди и него, сграбчи Пакстън за ръката и изпусна спрея.

На няколко крачки от джипа Роби застана пред тях. Първият мъж кашляше и си търкаше очите, изострайки и болката, и гнева си. Извика на Роби да спре кучките. Вторият се втурна в магазина да доведе продавача, който крачеше към вратата. Вече нямаше с какво да се защитят.

— Ти ли написа писмото наистина? — попита Роби.

— Да — отвърна Уила.

— О... Съжалявам, Пакстън.

Пакстън стискаше Уила с такава сила, че със сигурност щеше да ѝ остави синини.

Роби падна на колене и закри лице с длани. Завика, сякаш спрелят беше поразил и него. Уила се зачуди какво цели, докато той не прекрати за секунда театъра и не вдигна очи.

— Бягайте, по дяволите!

Точно това и направиха.

Уила скочи зад волана, а Пакстън се стовари до нея. Ръцете на Уила трепереха толкова силно, че едва успя да превключи на заден ход. Помнеше как след особено грандиозните си бели в гимназията, отнемачи ѝ понякога по цели нощи, пропълзяваше в леглото си и трепереше точно така. Чувството не беше лошо, приличаше по-скоро на облекчение. Най-сетне успя да подкара джипа и потегли с такава светкавична скорост, че Пакстън едва не падна. Наложиха се да я сграбчи за роклята, за да я задържи вътре.

Едва когато излязоха на шосето — дълга и права отсечка, успоредна на магистралата — Пакстън успя да се намести в седалката. Вятърът от отворения капак на джипа развяваше косите им и единственият звук долиташе от дрехите им, които плющяха като чаршафи на простор. Уила току поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Едва след няколко километра се успокои, че не ги преследват.

Не проговориха много дълго.

Накрая Пакстън попита:

— Имаш ли кърпички?

Уила се обърна към нея. По страните ѝ се стичаха сълзи и носът ѝ течеше.

— В жабката има салфетки.

Пакстън затършува и ги намери.

— Не плача — каза тя.

— Добре...

— Не, наистина не плача. Уцели ме малко от спрея.

— О! Съжалявам. Мислех, че мерникът ми е поточен.

Пакстън изсумтя и Уила се усмихна. Навлязоха в града.

— Къде отиваме? — попита Пакстън и си издуха носа.

— Ще те откарам у вас.

Това предизвика бърза реакция.

— Не, в никакъв случай! — възкликна Пакстън. — Искам да сляза.

Занатиска дръжката на вратата.

Уила спря, защото се уплаши тя да не скочи в движение. Сега, след като вече се беше успокоила, разбираше с какъв проблем се е сблъскала. В колата ѝ се возеше пияната Пакстън Осгуд и тя нямаше абсолютно никаква идея какво да прави с нея.

— Къде да те заведе тогава? — попита тя. Намираха се пред имение в стил Тюдор в квартала на Пакстън. Някъде отвътре изляя куче. — У Кърсти Лемън?

Пакстън облегна глава назад.

— Не, за бога! Много ще ѝ хареса.

— Мислех, че сте приятелки.

— Каквото и да означава това — каза Пакстън за изненада на Уила.

Дамите от висшето общество винаги изглеждаха толкова солидарни, очите им си разменяха безмълвни послания, които само те разбираха, споделяха тайни.

— У Себастиан?

Пакстън явно обмисли предложението. Накрая каза тихо:

— Не.

Оставаше само едно място. Страхотно. Уила запали двигателя и направи обратен завой.

— Какво правеше във „Веселящите“ по това време? — попита тя.

— Само там можех да си купя алкохол през нощта, без да ме забележи никой — отговори Пакстън и потърка очи. — Божичко, този спрей е силен! Улучи ме съвсем леко. Надявам се да го запомнят!

— Никой здравомислещ не ходи там по тъмно, дори колежаните!

— Не знаех — оправда се Пакстън. — За пръв път отидох.

— Защо точно днес?

— Защото животът ми е противен и исках да се напия.

Животът на Пакстън Осгуд бил противен. Ясно.

— Нямаше ли алкохол вкъщи?

— Изпих всичко.

— В Хикъри Котидж не остана капчица вино?

— Изпих всичко в моята къща. Къщата до басейна. И нямаше начин да отида в голямата да си взема. Мама щеше да ме направи на пух и прах. Както винаги. Знаеш ли кой друг винаги ми лази по нервите? Дамският клуб. Откриха един скелет и всички решиха, че целият проект е обречен. Сякаш в гардеробите им няма тонове скелети. Нямах ни най-малка представа! — Пакстън се извърна и Уила усети, че я гледа. — Ти също ми лазеше по нервите. В гимназията.

— Само веднъж — уточни Уила.

— Не мога да повярвам, че си написала онова писмо на Роби Робъртс.

— Съжалявам — сви до бордюра Уила и изключи двигателя. — Наистина.

— Помня бележката. Беше наподобила толкова добре почерка ми, че отначало я помислих за моя. Защо не пробва да се прехранваш с фалшификаторство?

Уила излезе от джипа и каза:

— Татко щеше да се гордее с мен.

Пакстън се озърна, осъзнала най-последно, че са спрели.

— Къде сме?

— Това е моята къща. Хайде!

— Ще ме подслониш?

— „Риц“ е твърде далече.

Пакстън се олюляваше. Уила я улови за лакътя и й помогна да се изкачи по стълбите. Отключи и я отведе до канапето. Излезе от стаята и се върна с възглавница и одеяло.

Пакстън се събу и намести възглавницата върху канапето.

— Чудесно канапе!

— Замислям да го кръстя Осгуд. И брат ти спа тук.

Уила излезе отново. Отиде в кухнята и намокри хавлиена кърпа със студена вода. Върна се и я подаде на Пакстън.

— Брат ми те харесва, знаеш ли? — каза Пакстън, полегна и наложи хладната кърпа върху подутите си очи. — Накарай го да остане.

Уила разгъна одеялото и я зави.

— Нямам нищо общо с брат ти.

— Засега. Но не и занапред. Знаеш ли защо? Защото така е редно. Така е в приказката. Срещате се, влюбвате се, целувате се и целувката не ви отблъсква. Жените се, имате деца и заживявате щастливо до дълбоки старини.

— Това с отблъскването е оригинално нововъведение — констатира Уила.

— Черпя от личен опит. Влюбена съм в Себастиан Роджърс. Но той не е влюбен в мен.

Уила не се изненада, въпреки че сигурно трябваше. Затвори вратата и изключи лампата. Постоя малко в мрака.

— Животът ти не е толкова бляскав, колкото смятах — каза тя в тъмнината.

— Кое те разочарова? Пиянският набег до „Веселящите“ или признанието, че съм влюбена в мъж, който вероятно е гей?

Въпреки тона ѝ, Уила усети, че положението е сериозно, макар Пакстън да не го показва.

— Сложен въпрос — отвърна тя, а Пакстън се позасмя.

Уила осъзна колко е свикнала да я разглеждат под лупа.

После се случи нещо, което смяташе за абсолютно невъзможно.

Дожаля ѝ за Пакстън Осгуд.

Тази нощ откровенията ѝ дойдоха в повече. Излезе изтощено от дневната и се заизкачва към спалнята си.

— Благодаря, Уила — извика ѝ Пакстън.

— Няма защо.

СЕДМА ГЛАВА

ОТНОСИТЕЛНОСТ

Пакстън отвори бавно очи. Бавно и мъчително. Клепките ѝ сякаш бяха залепнали.

Подпря се на лакът — леко движение, от което се почувства така, сякаш я блъснаха в стената. Простена, но не се предаде и се изправи.

Огледа се. Намираше се в малка къща със старомодни мебели, с изключение на невъзможно мекото сиво канапе, върху което лежеше. Срещу нея имаше прозорец. На перваза му стоеше птичка и се взираше вътре. Тя отвърна на вперения ѝ поглед, смутена и странно хипнотизирана. Пронизително звънене я сепна, тя подскочи, а птичката се уплаши и отлетя.

Обгърна главата си с длани. За бога, какъв беше този шум?

Чу стъпки, обърна се и видя, че в стаята влиза Уила Джаксън в памучни шорти и блузка — и двете омачкани в съня. Късата ѝ коса беше бухнала като облак около лицето ѝ.

Винаги си бе мислила, че ако Уила надене бяла муселинена нощница, сложи широка диадема в косите си и прегърне порцеланова кукла, ще заприлича на светлооко дете от прочувствена стара снимка. Открай време я обземаше безпокойство, когато се озовеше край нея.

— Мислех, че съм изключила телефона ти. Снощи звънеште постоянно като обладан от зли сили — каза Уила и се втурна към мобилния, който Пакстън едва сега забеляза върху масичката до канапето.

Уила отвори капака и каза:

— Ало? — помълча. — Аз съм Уила Джаксън. А ти? Ръката ѝ, вдигната над очите да засенчи светлината, струяща през прозореца, се отпусна припряно.

— О! — подаде телефона на Пакстън. — Теб търсят. Пакстън го взе, стараейки се да не прави резки движения, за да не експлодира главата ѝ.

— Мен търсят, разбира се. Това е моят телефон. Уила се намръщи, обърна се и излезе от стаята.

Някой не понасяше добре сутрините.

— Ало? — каза Пакстън.

— В къщата до басейна съм, но ти не си там. Къде си?

Беше Колин.

Пакстън се озърна.

— Не съм сигурна. В дома на Уила Джаксън, мисля.

— Това обяснява защо тя вдигна твоя телефон. Какво правиш там?

Картини от предишната нощ нахлуха в ума ѝ. Не възнамеряваше да ги споделя с него. С когото и да било. Божичко, ако разберяха как се е изложила...

— Цяла нощ ли беше там?

— Така мисля.

Колин замълча и тя усети до какви изводи стига.

— Пияна ли си? В дневната ти има празна бутилка от уиски.

— Не. Вече не. И се махни от къщата ми.

Той се засмя.

— Какво стана?

— Да не мислиш, че ще ти кажа?

— Знаеш, че рано или късно ще разбера.

— Само през трупа ми — отсече тя.

— Добре де, добре. Слушай, обаждам се, защото се оказва, че ти си авторитетът относно Блу Ридж Мадам. Всички искат да говорят с теб. Да се срещнем в полицейското управление. Трябва да разберем кога ще освободят местопрестъплението, за да преместя онова дърво. И то незабавно.

— Добре — постара се да се посъживи тя. — Дай ми един час.

Прекъсна връзката и застина, отпуснала глава в шепи. Дори косата я болеше. Не усети колко време мина, преди Уила да се върне.

— Добре ли си? — попита я тя.

Пакстън я погледна. Държеше чаша кафе и таблетки против главоболие. Подаде ѝ и двете.

— Ти ме спаси снощи — каза Пакстън.

Никога нямаше да забрави ослепителния блясък на фаровете, когато джипът спря и Уила излезе от него да ѝ се притече на помощ.

Не беше се радвала толкова на никого през целия си живот.

Уила сви рамене.

— Ти не беше в стихията си.

— Не мога да повярвам, че ми помогна. Защо го направи?

Уила я изгледа така, сякаш ѝ задава много странен въпрос.

— Когато някой се нуждае от помощ, помагаш. Нали? Не беше ли това мотото на Дамския клуб... Забрави ли „добротворството“? — цитира тя поканата на Пакстън за празненството.

Пакстън се запита какво я тревожи повече — че Уила я възприема като обект на благотворителност или че не може да си представи някоя от приятелките ѝ от клуба да ѝ се притече на помощ така. Дамският клуб помагаше на хората възможно най-дистанцирано. Даряваха пари, после обличаха най-хубавите си рокли и отбелязваха случая. Благотворителният център на семейство Осгуд, който Пакстън ръководеше, вършеше истинска работа и не изискваше похвали. Защо тогава упорстваше, вместо да се откаже от клуба? Заради семейната история вероятно. Наследството. Те бяха главната причина.

Преглътна две таблетки със силното кафе. После остави чашата на масичката и усети как стомахът ѝ изкъркори.

— Благодаря. За всичко. Трябва да тръгвам. Къде ми е чантата?

Ненадейно се паникьоса.

— Къде ми е колата?

Някой похлопа на вратата.

— Не знам къде ти е чантата, но колата ти е пред „Веселящите“. Не се безпокой. Погрижих се за нея — обясни Уила.

Отиде до вратата и отвори.

Беше не кой да е, а Себастиан. Погледна Уила в скромното ѝ нощно одеяние и каза:

— Божичко, под джинсите и тениските все пак се крие жена!

Уила подбели очи, но се усмихна.

Утринните лъчи огряваха светлата му коса и му придаваха ангелски вид. Би трябвало да се зарадва, но той беше последният човек, когото искаше да види сега. Пакстън се изправи и понечи да се извърне, но веднага съжали. Сякаш менгеме пристегна натежалата ѝ глава и ѝ се догади.

— Защо е тук Себастиан? — попита тя Уила.

Уила затвори вратата и светлината се отдръпна, възвръщайки му човешкия облик.

— Снощи ти звънеше непрекъснато на мобилния. Реших да отговоря. Притесняваше се за теб. Казах му, че си добре и спиш.

Себастиан приближи до Пакстън и отметна кичура коса от очите ѝ. Само с един поглед успя да я върне към случилото се помежду им предишната вечер. Към всичко, което желаше. Към всичко, което той не можеше да ѝ даде.

— Уила пропусна да спомене, че очевидно е намесено и голямо количество алкохол — каза той. — Скъпа, ако очите ти почервенеят още малко, ще се сдобиеш с рентгеново зрение.

Пакстън се отдръпна, отбягвайки погледа му.

— Добре съм. От сълзотворния спрей е.

— От какво?

Пакстън се взря в Уила, която поклати глава. Не беше му казала.

— Нищо.

Себастиан я изгледа изпитателно.

— Обещах на Уила да дойда да те взема и да те откарам до колата ти, но не съм сигурен, че можеш да шофираш.

— Мога, разбира се — възрази тя. — Добре съм. Наистина. Не се тревожи за мен. Просто трябва да се наплискам с вода в банята.

— Минава се през кухнята. В дъното на къщата — посочи Уила и Пакстън се упъти благодарно натам.

Прекося симпатичната кухня в жълто и откри тясната баня. Затвори вратата и се облегна върху мивката. Пое дълбоко дъх, за да не ѝ призлее. Не можеше да повярва, че Себастиан я видя така — жалка и замаяна от алкохола след очевиден опит да удави мъката си, сякаш не може да преодолее стреса другояче, сякаш не може да преодолее отказа му.

Защо го беше извикала Уила? Спомни си как ѝ каза, че е влюбена в него, единственото откровение, което се бе заклела да не изрича гласно. Трябваше да се досети. Тайните винаги излизат наяве.

Наплиска си лицето със студена вода и успя да измие спиралата от очите си. Беше се гримирала? Погледна надолу. Червена рокля и обувки. Само за да отиде до денонощния магазин. Какво си е мислела? Точно там беше проблемът. Не беше мислила. Стегна косата си в кок и

въздъхна. Положението не се подобри кой знае колко. Реши да приключва с това и пое към дневната.

Себастиан и Уила разговаряха оживено. И двамата млъкнаха, когато Пакстън влезе в стаята като vyplъщение на прословутия розов слон.

Себастиан се обърна.

— Ще тръгваме ли?

— Да. Знам, че бързаш за благотворителните прегледи в клиниката — каза Пакстън и се запъти към вратата. — Още веднъж благодаря, Уила.

— Няма защо — отвърна тя.

Щом излязоха, Себастиан отвори вратата на аудито си и Пакстън се плъзна вътре. Той седна зад волана и потегли мълчаливо.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи снощи? — попита след малко.

— Не.

— Знам, че не желаш да обсъждаме случилото се между нас — тихо добави той. — Говорех за теб и Уила.

— Женски работи — отвърна Пакстън, вперила очи през страничното стъкло. Усмихна се леко. — Е, и ти си един от нас всъщност.

— Не съм жена, Пакстън — каза той и студеният му тон я накара да се обърне към него.

— Не намеквах, че си като нас. Не в буквалния смисъл на думата. Просто...

— Къде е колата ти? — прекъсна я той.

— Пред „Веселящите“ на Стейт Булевард.

— Какво прави там? Повреди ли се?

— Не.

— Тогава какво си търсила там?

— Няма значение — обърна се отново към прозореца тя.

Себастиан сви на паркинга пред „Веселящите“, който гъмжеше от автомобили на хора, отбили се в магазина на път за работа. Спря до беемвето ѝ, което изглеждаше — слава богу — непокътнато. Не знаеше какво щеше да обяснява на Себастиан и на семейството си, ако тези кретени бяха разбили колата ѝ за отмъщение.

— Не носиш „Визин“, нали? — попита тя. — Мама ще припадне, ако ме види така.

— Имам у дома — каза той. — Искаш ли да те заведа там?

— Не, благодаря.

Беше на трийсет. Не се полагаше да се вмъква вкъщи като крадец след една нощ навън.

— Щеше да е по-лесно, ако не се налагаше да се прибирам у дома, за да се преоблека.

— Донеси си дрехи при мен. Ако ти потрябват, ще са там.

Тя се обърна към него, изненадана от близостта, която подсказваше предложението. Особено след снощи.

— Защо не ми се обади, Пакс? — попита той и тя осъзна с почуда, че се чувства обиден. — Щом не си искала да се прибиращ вкъщи, можеше да дойдеш при мен.

— Уила предложи да ме закара при теб, но аз отказах.

— Защо?

— Защото бях пияна. И двамата знаем каква неприятна гледка съм, когато изпусна юздите.

— В моите очи винаги си прекрасна.

Нямаше сили за това. Не сега. Отвори вратата.

— Ще се видим скоро. Благодаря, че ме докара.

Той се протегна и я задържа.

— Искам да ти помогна, Пакс.

— Знам. Затова няма да моля повече.

* * *

Когато спря пред Хикъри Котидж, Паксът грабна чантата си, която с облекчение откри непокътната в колата, където явно я беше забравила. Влезе възможно най-тихо в къщата. Майка ѝ спеше до късно, а баща ѝ се събуждаше рано, когато времето беше подходящо за голф. Шансовете да се промъкне незабелязано бяха добри.

Щом стигна кухнята, реши, че е успяла. Усмихна се на Нола — набитата им позастаряла икономка с червена коса, преливаща в сиво, и толкова много лунички по лицето, че приличаше на опръскана с боя.

Месеше тесто върху кухненския плот. Прашинки брашно плуваха край нея, все едно е фигурка от снежен глобус.

Усмивката на Пакстън тутакси избледня, когато осъзна, че Нола не е сама.

— Мамо! — възкликна тя. — Защо си станала толкова рано?

София седеше до кухненската маса. Пред нея стоеше чаша чай. Беше в бялата си бродирана нощница и в бял халат; широка диадема придържаше косата ѝ. Всяка нощ спеше с диамантените си обици. Слагаше ги, преди да легне, дори да не ги носеше през деня.

— Чух те да излизаш снощи — каза София.

— Да. Не успях да заспя.

— Ще ми кажеш ли къде беше? — попита София. — С онзи Себастиан? Не мога да повярвам как се появи изневиделица снощи. Аз... не знам как да се държа с него.

Тя придърпа яката на халата.

— Не, мамо. Не бях със Себастиан.

— Е, не ми е приятно да се прибиращ по това време, особено сега, когато се вдигна толкова шум около „Мадам“. Къде витаеш, Пакстън? Какво ти става?

— Не знам — отвърна тя.

В детството ѝ със София се разбираха добре. Главно защото Пакстън усещаше, че няма друг избор. Майка ѝ планираше фанатично специални случаи за сближаване. Когато Пакстън беше в гимназията, приятелките дори ѝ завиждаха за връзката с майка ѝ. Всички знаеха, че Пакстън и София не планират нищо за неделните следобеди, защото това е времето за пуканки и педикюр, когато майка и дъщеря се настаняват в дневната, гледат съзливни филми и пробват разкрасяващи козметични продукти. Пакстън помнеше как София — почти невидима зад надиплената тафта — носеше в стаята ѝ рокли, които бе поръчала за поредния бал с танци. Обичаше да помага на дъщеря си да си избира дрехи и наистина притежаваше изтънчен вкус. Пакстън още помнеше роклите, които тя ѝ носеше преди повече от двацет и пет години — бяха запечатани в ума ѝ — в искрящо синьо и бяло, в ефирно розово. На благотворителни празненства наблюдаваше как майка ѝ и баща ѝ танцуват и от съвсем крехка възраст знаеше, че го иска — не роклите, макар до известна възраст да смяташе, че само

това е необходимо — а мечтата да танцува с любимия и той да я прегръща, сякаш не може да се отдели от нея.

Едва през последната година отношенията ѝ със София се обтегнаха и тя започна да разбира защо. Майка ѝ не приемаше, че е пораснала. Осъзнаването беше като мъчително газене из блато — бавно и изтощително.

Пакстън запристъпва към френските прозорци.

— Извини ме, но трябва да се преоблека и да изляза. Колин ми се обади. Ще се срещнем в полицейското управление да помолим за разрешение да посадим дървото.

— Колин и неговите дървета — усмихна се София.

И Пакстън се усмихна. Брат ѝ открай време обичаше дърветата. Половината си детство прекара в горичката с хикории зад имението. Лежеше по гръб и се взираше в клоните, сякаш съзерцаваше световната история.

Усмивката на София се стопи бързо.

— Колин не се прибра още първата нощ, след като пристигна, но ти не бива да следваш примера му.

Пакстън вече бе свикнала с двойния стандарт. София бе съсредоточила всичките си усилия да я извае по свой критерий, но оказваше само периферно въздействие върху сина си, когото баща им привидно моделираше на голф игрището по някакъв загадъчен мъжки метод. Колин обаче се беше откъснал от мимолетните очаквания на баща им, а майка им бе изпуснала момента да го оплете в мрежите си.

София стана и въздъхна. Огледа се сънено и вяло.

— Ще полежа до закуска. Нола, събуди ме, ако заспя.

Нола и Пакстън я проследиха с поглед как излиза като героиня от стар филм.

— Ще останеш ли за закуска? — попита Нола, когато София се оттегли.

Пакстън преглътна.

— Не. Сега май не ми е до храна.

Нола я изпрати с усмивка.

— Време беше — каза тя.

* * *

По някаква причина, която не разбираше, а баба й навярно би нарекла „поличба“, Осгудови пропълзяваха от небитието в съвършено нормалния живот на Уила и нарушаваха равновесието.

Тя все пак се успокои, че погълнати от шумотевицата около Блу Ридж Мадам, едва ли ще се мярнат повече пред очите ѝ. И слава богу.

През почивните дни от Ашвил пристигна телевизионен екип да заснеме репортаж за скелета, открит в имението. Журналистите оповестиха, че непотвърдената причина за смъртта вероятно е убийство, защото някой бил забелязал белег върху черепа. Бяха узнали и името Тъкър Девлин от анонимен източник — очевидно от някого, който беше видял албума с изрезки и гимназиалната диплома. Открили, че през януари 1936 година неколцина измамници подали жалба в полицейското управление в Ашвил срещу мъж със същото име, който им откраднал пари.

Търговски пътник? Вероятно убийство? На всички им течаха лигите и Уила също усети, че я гложди смътно любопитство. Събитията в Блу Ридж Мадам нямаха нищо общо с нея и навярно никога нямаше да имат. Тамошните призраци не я засягаха.

Поне така смяташе, докато в неделя не я посети полицай.

— Видя ли го? — подвикна Рейчъл откъм кафенето, когато изпратиха последния си клиент в неделната привечер.

Уила тъкмо бе извадила парите от касата. Вдигна поглед и забеляза, че Рейчъл си записва нещо в тефтера.

— Цяла седмица е обикалял планината и сега се прибира у дома. Знаеш ли какво си поръча? Айсмока с мляко. Това е питие за хора, готови да вкусят домашния уют. Казвам ти, наука е.

Тя дописа изречението и размаха тефтера към Уила.

Днес възкъсата коса на Рейчъл стърчеше като бодли на таралеж. Тя носеше непромокаема блуза от асортимента на магазина и карирана минипола. Целият ансамбъл беше толкова несъвместим, толкова в стил Рейчъл, че Уила неволно се усмихна.

— Какво? — попита младата жена, забелязала втренчения ѝ поглед.

Уила поклати глава, замислена колко е щастлива, че Рейчъл влезе в магазина ѝ преди година и половина.

— Нищо.

— Бързо! Каж ми какво кафе ти се пие сега?

— Сега не ми се пие кафе.

— Но ако ти се пиеше?

— Не знам. Нещо студено и сладко. С шоколад и карамел.

— Ха! — възкликна Рейчъл. — Това означава, че току-що си мислеше за нещо радостно.

— Е, хвана ме. Права си.

Камбанката над вратата звънна и те се обърнаха да видят кой е.

Ала нямаше никого.

— За втори път се случва — намръщи се Рейчъл. — Кога ще го поправиш? Подлудява ме.

— Не каза ли, че не вярваш в призраци? — подразни я Уила, закопча депозитния плик и отиде в склада да го прибере в сейфа.

Камбанката звънна отново, докато беше в склада.

— Уила? — извика Рейчъл.

Уила излезе и отвърна:

— Добре де, обещавам да я поправя.

— Един човек те търси.

Сърцето ѝ подскочи леко. Незнайно защо си помисли, че Колин е дошъл отново. Не ѝ остана време да открие причината за обзелата я радост — особено след като бе решила, че той ѝ създава само неприятности — защото се обърна и видя, че застаналият до вратата мъж не беше Колин. Беше Уди Олсън, детектив от местното полицейско управление.

Бащата на Уила му бе преподавал в гимназията и Уди винаги се отнасяше с уважение към него. Именно той ѝ се беше обадил в Нашвил да ѝ съобщи, че са блъснали и убили баща ѝ на магистралата. По онова време беше толкова млада, объркана и потънала в скръб, че Уди ѝ помогна да организира всичко. Дори произнесе прощалното слово на погребението. Всяка Коледа тя му изпращаше кошница с плодове, вместо да му благодари лично за подкрепата. Просто не можеше да го понесе. Дори сега застина при вида му, защото съзнанието ѝ винаги го рисуваше като предвестник на лоши новини. Веднага се запита какво ли се е случило, какви ли неприятности ще я сполетят.

— Здравей, Уила — каза Уди.

Очите му бяха големи и непрекъснато влажни, поради което ѝ беше невъзможно да разгадае дали наистина го води някакъв нещастен

случай.

— Трябва да ти задам няколко въпроса за баба ти. Ще ми отделиш ли малко време?

— За баба?

— Всичко е наред. Наистина — усмихна се той и махна полека към кафенето, сякаш колкото по-бавно жестикулира, толкова по-спокойна ще се почувства тя. — Да седнем — предложи й.

Уила тръгна объркано към кафенето и седна. Уди се настани срещу нея. Беше кльоцав, но с издут корем. Вратовръзката му лежеше върху корема като домашен любимец.

— Какво има, Уди? — попита го тя.

— Баба ти не може да разговаря и трябва да се обърнем към теб като неин единствен жив роднина. Това е.

— Но защо ще ме разпитвате за нея?

Уди извади бележник от вътрешния джоб на сакото си.

— Кога семейството на баба ти е напуснало Блу Ридж Мадам?

— През 1936-а. Не знам точната дата — поклати глава Уила. —
Защо?

— Споменавала ли е за някого, погребан в имението?

Интересуваше го скелетът. Раменете й се отпуснаха облекчено.

— О! За това ли става дума?... Не. Никога не разказваше за живота си в Блу Ридж Мадам. Съжалявам.

Уди се втренчи в бележника, без да я поглежда.

— Разбрах, че е била бременна, когато семейството й изгубило къщата.

— Да — отвърна след кратко колебание Уила.

— Споменавала ли е кой е бащата?

— Не. Била е на седемнайсет и неомъжена, което по онова време несъмнено е било скандално. Не обичаше да го обсъжда.

— Баща ти знаеше ли?

— Възможно е. Винаги повтаряше, че е лична тема. Не задавах много въпроси. А трябваше.

Тя приведе глава, опитвайки се да срещне погледа му.

— Нелепо е, Уди. Мъжът, погребан на хълма, не е баща на детето на Джорджи. Няма връзка.

Най-сетне той вдигна очи.

— Колин Осгуд ми каза, че си разгледала вещите, заровени със скелета.

— Да... Тоест тогава не знаехме за скелета. Той ме помоли да видя дали разпознавам нещо.

— Значи си разгледала изрезките?

Тя го изгледа с недоумение.

— Да.

— Не позна ли нещо?

— Не. А ти?

Уди прибра бележника обратно в джоба на самото.

— Благодаря ти за отделеното време, Уила. Това беше всичко.

Той тръгна към вратата, ала една ужасна мисъл осени ненадейно Уила.

— Уди!

Той се обърна.

— Нали не смяташ, че баба има нещо общо с този скелет?

Той се поколеба.

— Каквото и да се е случило, оттогава е минало много време. Съмнявам се, че ще научим цялата история.

— Не отговори на въпроса ми.

— Ако изникне нещо ново, ще те уведомя. Не се тревожи. Сигурно няма да те безпокоя повече.

Той отвори вратата и се усмихна леко.

— Благодаря за кошниците с плодове. Винаги им се радвам.

Уила погледна към Рейчъл, която бе чула всичко.

— Трябва да... — подхвана тя и се изправи.

Не довърши изречението. Не знаеше какво точно трябва да направи.

— Върви — кимна Рейчъл.

* * *

Уила отиде право в старческия дом, нещо, което рядко правеше толкова късно, защото баба ѝ ставаше неспокойна по залез-слънце. Закрилническите ѝ инстинкти обаче я доведоха тук.

Джорджи вече беше вечеряла и бе взела успокоителни. Уила седна до леглото ѝ и се опита да обмисли случилото се. Знаеше, че вещите, открити в гроба, не свързваха по никакъв начин баба ѝ с човека на име Тъкър Девлин. Нямаше представа защо Уди смяташе, че има връзка.

Спомни си, че вестникът в куфара беше от август 1936 година. Де да знаеше кога точно се бе преместила баба ѝ! Ако беше преди това, нямаше повод за притеснение.

Всичко беше абсурдно, разбира се. Баба ѝ винаги бе спазвала благоприличие; беше красива, крехка жена, познала много трудности, но с невероятно трудолюбие осигурила сносен живот на себе си и на обичния си син. Не би наранила никого.

Уила стана и я целуна по челото, обзета от желание да намери някакво магическо средство, да щракне с пръсти като хипнотизатор и да я върне от далечните селения, където беше отплувала.

Отби се в стаята на медицинските сестри и ги помоли да ѝ се обадят, ако някой дойде да се срещне с баба ѝ. Не уточни, че става дума за полицаите, но тях имаше предвид.

Докато разговаряше с медицинските сестри, зърна някого да минава по коридора. Беше Пакстън Осгуд, очевидно дошла на посещение при своята баба. Изглеждаше значително по-добре от последния път, когато я беше видяла. Всъщност отново беше олицетворение на съвършенството.

Ако я поздравеше, Пакстън сигурно щеше да се престори, че петъчната вечер изобщо не е съществувала. А ако ще се преструва, че петъчната вечер не е съществувала, значи нищо не ги свързваше и размяната на любезности се обезсмисляше. Уила понечи да поеме в обратната посока.

Но тогава ненадейно я осени идея.

Агата. Разбира се.

Пътищата ѝ не се пресичаха с тези на Агата Осгуд, но беше прекарала доста време в старческия дом и знаеше, че смятат възрастната жена за шумна и неотстъпчива, а понякога дори направо зла. На младини обаче Агата и Джорджи са били близки приятелки. Когато Джорджи родила сина си, Агата ѝ помагала да го отглежда, докато Джорджи работела за семейство Осгуд. Всички живеели заедно в Хикъри Котидж, докато Хам навършил шест. Тогава Агата се

омъжила. Бащата на Уила бе споменал веднъж, че след това майка му сметнала за нередно да остане там. Двете жени скоро се отчуждили, очевидно без конкретен повод. Според бащата на Уила обаче Джорджи вече не се чувствала част от техния кръг.

Уила последва Пакстън надясно към дъното на коридора и я видя къде влиза. Застана пред прага и надникна изненадано вътре. Стаята на Агата приличаше на гостна на изискана дама от Юга. По стената висяха красиви маслени портрети, мебелите бяха подбрани с изтънчен вкус, имаше дори малък хладилник. Изглеждаше сякаш всеки момент прислужница в бяла престилка ще влезе да сервира ягодов чай и петифури.

Пакстън стоеше с гръб към Уила. Уила прочисти гърло.

— Пакстън?

Пакстън се обърна и след първоначалната изненада по лицето ѝ се изписа необяснимо облекчение.

— Виж, бабо! — каза тя. — Дошли са ти гости! Не е ли прекрасно?

Агата седеше във фотьойла пред прозореца, а прегърбеното ѝ тяло приличаше на морска раковина. Движенията ѝ обаче бяха изненадващо бързи; главата ѝ се извърна мълниеносно към долетелия откъм прага глас.

— Кой е? Кой е там? — попита тя.

— Уила Джаксън, госпожо Осгуд.

Агата веднага се опита да се надигне.

— Какво има? Добре ли е Джорджи?

— Да, мадам — побърза да отговори Уила. — Вече спи.

Агата се отпусна във фотьойла.

— Какво искаш тогава? — попита рязко.

И Агата, и Пакстън се взираха втренчено в Уила. Тя се стъписа колко еднакви са двата погледа. Пакстън определено приличаше на баба си.

— Искан да поговорим за баба. Ще дойда друг път, ако моментът не е подходящ.

— Подходящ е, разбира се — каза Пакстън и ѝ махна да влезе. — Ще ти бъде приятно, нали, бабо? Да ни разкажеш за добрите стари времена.

— Не изглупявай, Пакстън. Не ти прилича — скастри я Агата и се обърна към Уила. — Какво те интересува?

Уила пристъпи по-близо.

— Аз... Не знам откъде да започна... Били сте приятелки.

— Ние сме приятелки — сряза я Агата. — Тя все още е тук. Аз също съм тук. И докато сме тук, ще си останем приятелки.

— Знаете ли кога семейството ѝ е напуснало Блу Ридж Мадам?
— попита Уила.

— Да, разбира се. Тя се премести при мен след това.

— Помните ли някой да е умирали в „Мадам“ през същата година? И да са го погребали под прасковата? Този следобед полицията ме разпитваше за баба. Намекваха, че имала нещо общо с това. Че имала нещо общо с него, с погребания мъж. Звучи нелепо. Познавали сте я по това време. Не би направила нещо такова.

Зърна трескавите жестове на Пакстън с известно закъснение. Олеле: Очевидно го пазеха в тайна от Агата.

У старата дама настъпи забележителна промяна. Тя видимо подскочи, очите ѝ се разшириха и заприличаха на огромни парчета кафяв мрамор, вдълбани в глина.

— Какво? Какво говориш? Пакстън?

— Няма нищо, бабо — успокои я внучка ѝ, застана до нея и я потупа по ръката, която Агата отдръпна като опарена. — Изкоренихме старото дърво в имението и отдолу открихме скелет. Не се тревожи. Вече всичко е наред. Всъщност на мястото му ще посадим прекрасно голямо дърво.

— Още щом ми каза, че сте купили Блу Ридж Мадам, разбрах какво ще последва. Открили сте го — каза Агата. — Открили сте Тъкър Девлин.

Уила и Пакстън се спогледаха. Атмосферата се нагнети. В стаята влетя хладен повей с дъх на праскови.

— Откъде знаеш името му? — попита предпазливо Пакстън.

— Всеки, който го е срещал, помни името му.

Макар да усещаше недоволството на Пакстън, Уила пристъпи още една крачка напред.

— Познавахте ли го?

— Наричаше се пътуващ търговец. Всъщност беше измамник. Но дори това не е съвсем точно... Беше... магьосник — прошепна

Агата последната дума, сякаш тя притежаваше неведома сила. Пакстън и Уила пристъпиха несъзнателно една към друга, действие, необяснимо и за двете. — Няма да забравя деня, когато го видяхме за пръв път. С Джорджи седяхме на поляната край „Мадам“ и си плетяхме венци от детелина. Този ден духаше силен вятър и помня как роклите ни пърхаха около краката. Косата ми току падаше в очите и Джорджи се засмя и ме накара да се обърна, за да я сплете на плитка. Тогава го видяхме да се изкачва по хълма с прашния си куфар. Бяхме чували за него, разбира се. От известно време се подвизаваше в града, продаваше козметика на дамите и по-възрастните го пазеха ревниво за себе си. Ала този ден той бе замислил нещо по-голямо и по-хубаво. Застана пред вратата на Блу Ридж Мадам и спря. Обърна се към нас. Видя какво прави Джорджи, как придържам роклята си да не отлети и се усмихна — усмихна се като Бог на своите чеда. Изсвири с уста няколко странни трели и вятърът стихна. Ей така.

Агата замълча.

— С едно изсвирване този мъж можеше да накара вятъра да спре.

Ръцете на Пакстън и Уила се докоснаха и двете отскочиха встрани.

— Не се безпокой, Уила. Не го е убила баба ти — каза Агата. —
Знам го със сигурност.

Уила се усмихна.

— Е, олекна ми да го чуя.

— Защото аз го убих — довърши Агата.

ОСМА ГЛАВА

БЕЗГРИЖНИ МОМИЧЕТА

Пакстън реагира светкавично.

— Мисля, че я разтревожи достатъчно — каза тя, побутвайки Уила към вратата с умението на домакиня, изпровождаща последните си гости. — Говори несвързано.

— Не съм говорила несвързано никога през живота си! — пролая Агата.

В коридора Пакстън каза на Уила:

— Здравословното ѝ състояние е деликатно. Не знае какво приказва. Не идвай повече да я безпокоиш. Настоявам.

Върна се в стаята и затвори вратата. Уила се изкуши да се ядоса, но нещо у Пакстън смекчи яда ѝ. Тя закриляше баба си. Точно като нея.

В крайна сметка Уила си тръгна от старческия дом с повече въпроси отпреди. Когато заяви, че все още са приятелки с Джорджи, в гласа на Агата прозвуча изненадващ плам, сякаш приятелството им е живо, одухотворено същество, което не умира, дори да не го признават. Докъде се простираше това приятелство? До готовността да излъжеш? Или да кажеш истината?

Запита се дали Пакстън си мисли същото.

Едно знаеше със сигурност — сама трябваше да потърси отговорите. Пред нея се бе издигнала стена. Пакстън нямаше да ѝ позволи да разговаря отново с Агата.

Уила се прибра у дома, преоблече се и изкачи стълбите до единственото друго място, където би могла да открие разковничето.

Таванът.

Отдавна не беше стъпвала там. Помещението беше мрачно и прашно, оплетено в паяжини като кълбо прежда. Тя се промъкна през паяжините и огледа кашоните, натрупани на купчини чак до покривните греди. Играчките ѝ от детството. Преподавателските грамоти на баща ѝ. Вещите на баба ѝ бяха в големи бели кашони,

увити в мушамени торби. Уила учеше в колежа, когато баща ѝ бе преместил Джорджи в своята къща, и нямаше представа какво съдържат кашоните. Навярно по малко от всичко. Баща ѝ не изхвърляше нищо. Канапето, от което Уила най-сетне се бе отървала миналата седмица, беше купено от родителите ѝ след сватбата им. През годините го бяха кърпили, сменяли тапицерията и пълнежа му и най-после го бяха покрили с одеяло, за да скрият лекетата от гроздово желе и кафе.

Уила пое дълбоко дъх и започна да изважда кашоните, надписани с името на баба ѝ. Пренесе ги долу един по един, докато не запълниха половината ѝ дневна.

Взе първия, попаднал пред очите ѝ, седна пред него и го отвори.

Миризмата, надигнала се отвътре, едва не я разплака. Кедър и лавандула с лек нюанс на боракс и белина.

Аромати, които винаги свързваше с баба си. Джорджи беше маниакална чистница и Уила си спомни как баща ѝ разказваше, че за пръв път усетил нещо нередно, когато ѝ отишъл на гости и заварил мивката пълна с чинии. Джорджи никога не забравяше да измие съдовете. След този момент започнала постепенно да губи паметта си.

Баща ѝ беше опаковал вещите и сигурно му е било тежко. Той никога не пристъпваше в личното пространство на майка си. Затова навярно кашонът изглеждаше така, сякаш някой го е подреждал със затворени очи.

Съдържаше предмети, които Уила си спомняше от аскетичната дневна на Джорджи. Заизважда ги една по една. Всичко беше опаковано поотделно във вестник. Кристална купа за бонбони, две бродирани възглавнички, Библия, фотоалбум.

А! Тук може би щеше да открие нещо.

Разопакова вестника, сложи албума в скута си и го отвори. Спомни си как го е разглеждала като дете. Съдържаше снимки на баща ѝ. Само негови. Няколко ученически фотографии на Уила в рамка бяха подредени върху телевизора на баба ѝ, ала на Хам беше посветен цял албум. Уила се усмихна несъзнателно, прелиствайки страниците. Хам като бебе, полускрит под дългата бяла риза за кръщенета. Розовобузесто момченце пред къща — очевидно Хикъри Котидж. Снимки от училище. От дипломирането. След двайсетте Хам изглеждаше дързък и безгрижен. Уила открай време харесваше тези

снимки. С всяка следваща обаянието на баща ѝ растеше. Ако не знаеше по какъв път бе поел — пътя, превърнал го в овдовял, смирен учител по химия — и съдеше само по снимките, би предположила, че е обречен да стане харизматична обществена фигура. Кинозвезда. Политик...

Той обаче бе предпочел да живее скромно. Беше избрал живота, който майка му искаше да избере, защото мнението ѝ значеше много за него.

Уила прелисти страницата и усмивката ѝ избледня. На следващите снимки баща ѝ беше на около трийсет. Щеше да се ожени едва след още осем години. Уила щеше да се роди след повече от десет. Хам носеше странни старомодни панталони, а косата му беше подълга от обикновено. Беше пъхнал ръце в джобовете и се взираше в обектива с такова изражение, че снимката сякаш вибрираше от силното му присъствие. Баща ѝ изглеждаше така, сякаш светът е узряла праскова, която се готви да захапе. Незнайно защо това я стъписа. Припомни ѝ нещо, което ѝ убягваше.

Внезапно се сети какво ѝ бе разказала колежката му госпожа Пиърс на погребението — че Хам бил нещо като донжуан, преди да се ожени за майка ѝ. Прозвуча ѝ невероятно, но госпожа Пиърс настоя, че когато се върнал от колежа, около Хам витаело нещо. Каза, че майка му го била възпитавала много строго и като малък той бил по-скоро свенлив. Ала зрелостта го променила. Учителките го обсаждали по коридорите и му поднасяли сладкиши, които готвели по цели ноци — райска пита, годежен пай и сватбени курабии. Понякога той ги канел на среща и обектът на вниманието му дни наред не оставял следи, все едно не стъпва по земята, а лети. Госпожа Пиърс спомена също, че и ученичките се влюбвали също толкова сляпо в Хам; плачели над епруветките в класната стая и оставяли кичури коса в чекмеджетата на бюрото му. Разказа ѝ също как няколко майки на ученици скандално настояли да повишат Хам. Макар преподаването да го удовлетворявало напълно, те искали да стане директор или заместник-директор и не се свеняли да подкупват и други за каузата си.

„Толкова обаятелен беше по онова време“, завърши мечтателно госпожа Пиърс.

Сега, втрънена в тази снимка, Уила най-сетне разбра какво е имала предвид учителката. Сигурно го беше снимала баба Джорджи.

Изражението му явно беше стъписало и нея. Снимката беше леко мъглява, сякаш камерата е трепнала секунди преди да изщрака.

Уила прегледа албума докрай, но току се връщаше към тази снимка. Трябваше да търси улики, доказателства, че баба й няма нищо общо със скелета от хълма. Снимките на баща й нямаше да помогнат. Време беше да го остави и да продължи със следващия кашон.

Ала снимката не излизаше от ума й. Защо й се струваше толкова позната, все едно я е виждала скоро?

Накрая тя я извади от албума и я остави върху холната масичка.

За няколко часа прегледа и останалите кашони. Както и предполагаше, не откри нищо от времето, когато Джорджи беше живяла в Блу Ридж Мадам. Трябваше да намери друг източник на информация.

Изправи се тежко и залитна. От дългото седене върху пода краката й бяха изтръпнали. Закуцука към входната врата да се увери, че е заключена, и загаси лампите в дневната. Тръгна към кухнята да пийне нещо, преди да си легне. Отвори хладилника и светлината се плъзна през тъмната кухня чак до масата в отсрещния край на стаята. Застанала пред отворената врата, Уила отпи малко сок направо от бутилката. Утоли жаждата си, остави шишето и се обърна.

Тогава я забеляза.

Остави вратата на хладилника отворена, за да й свети, и тръгна към кухненската маса. В ръчно изрисувана купа — подарък от приятел от Нешънъл Стрийт — имаше няколко меки, презрели праскови. Плодовете бяха започнали да изпълват въздуха с възсладък аромат, предвестник на разложение.

Косата й настръхна и тя отстъпи назад.

Върху купата беше облегната снимката на баща й — странно предизвикателната фотография, която бе извадила от албума и оставила върху масичката в хола.

И не беше донесла тук.

* * *

Мислеше, че е невъзможно да повярва в суеверията, които баба й вземаше толкова на сериозно, но появата на снимката на баща й върху

кухненската маса снощи толкова я уплаши, че тя остави едно пени върху перваза на прозореца и го откряна, защото беше чувала Джорджи да казва как призраците понякога забравят, че са призрци, и се лакомят за пари, ала доближат ли отворен прозорец, нощният въздух ги изсмуква навън.

И естествено, почти не спа. Никак не се успокои, когато на сутринта една черно-жълта птичка успя да влети през открянатия прозорец на спалнята ѝ и се наложи цял час да я гони с метлата, докато отлети навън.

Днес беше почивният ден на Рейчъл. Уила отключи вратата на магазина, запали лампите, смели кафе и пусна кафемашината. Не беше добра барманка като Рейчъл, но се справяше прилично. Рейчъл беше заредила щанда с бисквитки с мока и капучинови понички. Беше оставила за Уила специална кутия с любимите ѝ бонбони с кафе и кокос. Върху кутията лежеше бележка: „Направих ги за теб. Обади ми се, ако ти потрябвам“. Сигурно бе останала до късно снощи, за да ги приготви.

Уила бе влязла в магазина мрачна и обърквана, но подаръкът на Рейчъл извица усмивка по лицето ѝ. Кафеената магия на младата жена беше лек за всякакви болезки, макар да се отразяваше на талията. Помогна на Уила да се съсредоточи, да съзре разумно обяснение — възможно бе, разбира се, да е преместила снимката, без да усети — и да измисли нов план за действие.

При първото затишие в магазина тя се обади на приятелката си Фран в библиотеката, Фран беше преселничка и често се отбиваше в магазина ѝ. Почти всеки уикенд прекарваше в планината.

— Здравсти, Фран, Уила е.

— Уила! Каква изненада!

Фран беше от хората, чиито гласове винаги звучат така, сякаш говорят с пълна уста.

— Помощ ли ти трябва?

— Как да открия какво се е случвало в града през 1936-а? С какви архиви разполагаш?

— Полицаите и репортерите ме питаха същото, когато изровиха скелета в Блу Ридж Мадам — каза Фран. — За жалост по онова време в града не са издавали вестник. Какво точно те интересува?

— Прегледах вещите на баба с надеждата да открия нещо за живота ѝ, но ударих на камък. 1936-а е била преломна година за нея. Семейството ѝ изгубило „Мадам“. Тя родила баща ми...

Фран явно се замисли. Уила долови тракане на компютърни клавиши.

— Разполагаме с изданията на „Новини за уолсъвуотърското общество“. Показах ги и на полицията.

— Какво е това?

— Седмична клюкарска рубрика. Излизала е на една страница през 30-те и 40-те — засмя се Фран. — Трябва да прочетеш статиите. Безценни са. Документират живота на дамите от висшето общество през този период.

— Мога ли да ги прегледам? — попита Уила.

— Разбира се. С удоволствие ще ти ги покажа.

Няколко туристи влязоха в магазина и Уила се усмихна и им помахна.

— Докога си в библиотеката днес?

— До обяд. Бюджетните съкращения налагат по-кратко работно време. Всъщност се канех да затварям и да се прибирам у дома.

Фран замълча.

— Знаеш ли какво... обади ми се вкъщи довчера. Ще се срещнем в библиотеката.

— Чудесна си, Фран. Благодаря.

* * *

Библиотеката, която доскоро се помещаваше в сутерена на съдебната палата, сега бе преместена в търговския център, Фран я чакаше пред вратата. Изглеждаше леко разчорлена и край нея се носеше странна миризма на керевиз.

Влязоха и тя даде на Уила всички микрофилми, които ѝ трябваха. После я помоли на тръгване да заключи библиотеката. Щом тежката врата се захлопна зад гърба на Фран, Уила застина за миг. Да си сам в библиотека беше любопитно усещане. Почувства се така, сякаш ушите ѝ за пълни с памук. Тръгна тихо към четците на микрофилми в дъното

на залата. Седна и прищракването и бръмченето на машината се сляха постепенно в успокоителен ритъм.

Отне ѝ известно време да открие рубриките от 1936-а, но накрая успя. Започна от януари и продължи нататък.

„Новини за уолсвуотърското общество“ се оказа рожба на любовта на богатата бездетна жена на име Джоуджоу Макпийт. Единствената страница на вестника бе посветена на клюки от обществени събития, обикновено придружени от две-три снимки. Авторката ги представяше така: „Госпожа Реджиналд Картър и дъщеря ѝ предизвикаха фурор в розовите си палта на ежегодния снежен бал, организиран през януари от семейство Инграм. Край ледените скулптури някои дами шушукаха, че двете приличат на захарен памук, но повечето харесаха тоалетите им, допълнени от шушони в тон“.

Джоуджоу коментираше словоохотливо дамските облекла и обичаше да цитира анонимни недоброжелатели. Уила се интересуваше от подробностите за градския живот, скрити между редовете. На някои празненства провеждали лотарии, а приходите дарявали на местни дървосекачески фамилии, пострадали финансово, когато правителството изкупило горите край Уолс ъв Уотър. На едно място Джоуджоу цитираше Олин Джаксън — бащата на Джорджи — който обещал, че щом семейството му е дало поминък на града веднъж, ще го направи отново. Не споменал обаче как точно. Самата Джоуджоу поставяше под съмнение твърдението му (изказано уж в нетрезво състояние), питайки се как мъж, чиято дъщеря се облича в миналогодишни рокли, ще съумее да спаси града. Честите язвителни забележки по адрес на Джаксънови приличаха по-скоро на камъчета, с които замерят царе. Джаксънови несъмнено бяха градските кралски особи, макар и с отгънели кесии.

Уила се привеждаше любопитно да разгледа отблизо зърнистите черно-бели снимки от празненствата, на които присъстваше баба ѝ. Стаяваше дъх, благодарна за неочакваната възможност да види Джорджи от онова време. Тя беше ослепителна девойка, ала усмивката ѝ подсказваше, че или не разбира, или ѝ е все едно колко е красива. Изглеждаше жизнерадостна и невинна и винаги бе заобиколена от приятелките си. Агата Осгуд — също красива девойка, но някак по-сдържана и с по-остри черти, неотменно беше до нея.

Снимките на Джорджи сякаш пренесоха Уила в онези времена. Чуваше смеховете, вкусваше въздуха, натежал от парфюми и тютюн. Сля се с образите им дотолкова, че почти успяваше да прочете мислите на момичетата на снимките. Разбираше кога някоя току-що е танцувала с момчето, в което е влюбена, и се е втурнала да разкаже на приятелките си, кога обсъждат последната дума на модата или недоразуменията със семействата си. Изглеждаха толкова безгрижни и щастливи. Бъдещето им искреше във въздуха като светулки, приканващи да ги уловиш.

После се появи Тъкър Девлин.

Джоуджоу го споменаваше първо през февруари 1936 година като продавач на дамска козметика, от когото госпожа Маргарет Требъл си купила тоник и се кълняла, че кожата ѝ станала като коприна. Госпожа Требъл поканила Тъкър Девлин да я придружи на дамски обяд и да предложи стоката си. Там той сякаш омагьосал всички. Джоуджоу цитираше следните думи на Девлин: „Произхождам от старо фермерско семейство, отглеждало праскови. Роден съм и отраснах в Ъптън, Тексас, и се гордея с това. Обичам да помагам на жените да се чувстват по-добре, но това е просто работа. Най-вещ съм в отглеждането на праскови. Във вените ми тече прасковен нектар. Кръвта ми е сладка. Пчелите кръжат край мен“.

На първата снимка той стоеше пред маса, където бяха изложени шишенцата и кутийките му. Очевидно омайваше сладкодумно дамите. Уила го огледа с присвити очи. Определено беше същият мъж с филцовата шапка от снимката, заровена край Блу Ридж Мадам. Кожата ѝ настръхна, стори ѝ се, че го е зървала и преди, но пропъди усещането.

От този момент Тъкър Девлин присъстваше на всяка страница, а снимките постепенно се променяха. Отначало той позираше с по-възрастни дами, но после, вече приет в обществото, залагаше на по-младите. На много снимки до него стояха Джорджи и Агата. Тъкър излъчваше притегателна сила. Стихия. Хората сякаш несъзнателно кръжаха около него. Не след дълго жените на снимките добиха отчаяни, жадни изражения. Ако снимката беше групова, някое момиче винаги наблюдаваше друго с ревниво присвити очи.

След още няколко издания Джоуджоу споменаваше мимоходом, че Тъкър Девлин живее в Блу Ридж Мадам. Уила се стъписа.

Нима беше живял там?

След известно време успя да сглоби картината. Олин Джаксън явно бе дочул слуховете за предишната професия на Тъкър Девлин или самият Девлин се бе свързал с него. В крайна сметка замислили да превърнат Джаксън Хил в прасковена градина. Да отворят работни места и семейство Джаксън отново да спаси града. Олин поканил Тъкър да му гостува, докато създават новата му империя.

Уила се удиви как са планирали да засадят овощна градина на такава височина. Ако Тъкър Девлин наистина е бил такъв, за каквото се е представял, нима не е знаел, че в планината не растат праскови? Сигурно е разбирал, че начинанието е обречено на провал.

И въпреки това бе успял да убеди всички, че е възможно.

Бил е измамник, както каза Агата.

Но защо да го убиват? Кому беше сторил зло?

През цялото лято Тъкър — вече златното момче на града — присъстваше неотменно във вестника, а любимата му свита на празненствата бяха все същите млади дами с едно очевидно изключение. Незнайно защо, макар приятелките ѝ да придружаваха неотлъчно Тъкър, Джорджи беше изчезнала. Споменаваха, че се чувства неразположена, но след май нямаше нито една нейна снимка.

После, през август, Тъкър Девлин също изчезваше. Без никакво обяснение. Как се бяха развили плановете за прасковената градина, също оставаше загадка. По-късно Уила откри кратко съобщение, че съдът е разпоредил семейство Джаксън да напусне Блу Ридж Мадам. Правителството конфискувало къщата заради неплатени данъци. Това се случило през октомври 1936 година — два месеца след като бяха погребали тялото, ако се съди по ашвилския вестник, заровен с него.

Оказваше се, че Джорджи и семейството ѝ все още са живеели в Блу Ридж Мадам, когато смъртта бе застигнала Тъкър Девлин.

Не това се надяваше да открие Уила. И ако полицаите бяха преглеждали вестника, както спомена Фран, те също знаеха всичко.

Тя принтира изданията на вестника от цялата 1936 година, събра листовите, загаси осветлението, излезе и заключи вратата. Чувстваше се като последен гост на празненство, което всъщност никой не е искал да напуска, ала тя се е задържала най-дълго. Докато крачеше по паркинга към джипа, ѝ се стори, че вижда няколко сребърни бални гирлянда да се реят в нощното небе.

Примигна и гирляндите изчезнаха.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КОРЕНИ

Големият черен мерцедес, паркиран пред къщата ѝ, биеше отдалеч на очи.

Уила спря зад него и слезе от джипа. Колин седеше на разнебитената люлка на верандата ѝ. Лунните лъчи се процеждаха между дърветата и придаваха на въздуха оттенък на млечно стъкло. Баба ѝ казваше, че въздухът побелява, когато се задава промяна. Уила се втренчи сепнато в Колин, който се плъзгаше леко напред-назад, вдигнал ръка върху облегалката на люлката. Беше от мъжете, чиято умора се изписва в очите по сънен, сексапилен начин. Личеше си, че е изморен.

И разбира се, я чакаше на верандата...

Едва ли възнамеряваше да спи пак на канапето ѝ. С какво то толкова привличаше Осгудови? Тя не беше спала там все още.

— Харесва ми този квартал — заяви Колин, когато Уила застана пред верандата. Беше я проследил мълчаливо как приближава. Навярно и той го усещаше — този странен заряд във въздуха. — Стар и тих.

— Но съседите не оценяват Брус Спрингстийн.

— Трагично.

Уила спря пред вратата и подрънка с ключовете.

— Какво правиш тук?

Той стана. Коленете му изпукаха.

— Полицията най-последно освободи терена. Утре ще посадим дървото. Дойдох да се уверя, че ще присъстваш.

За втори път я канеше, но тя не разбираше защо.

— Защо настояваш толкова?

Той поклати глава и застана до нея.

— Готов съм на всичко, за да извадя наяве стаената ти природа.

Тя отключи.

— Представата ти как трябва да живея живота си е много категорична.

— Умея да убеждавам.

Думите му долетяха съвсем отблизо и Уила осъзна, че е на сантиметри от нея.

— Е, задраскай любителката на природата от списъка. Други вече опитаха. Безуспешно — каза тя, отвори вратата и влезе, вместо да се обърне към него в този чудат млечнобял въздух. Включи лампата в дневната.

— Кой е опитал? — полюбопитства той и я последва вътре.

Тя остави върху масичката чантата си и принтираните копия от вестника.

— Приятелката ми Рейчъл. Описваше ми прелестите на Апалачите. Постара се да ме вдъхнови. Удари на камък.

— Ще видим — каза той, сякаш всичко е въпрос на компромиси. Огледа струпаните в стаята кашони. — Какво е това? Ще се местиш ли?

— Не. Това са вещите на баба. Свалих ги от тавана.

Тя тръгна към кухнята и каза:

— Не съм яла от обяд. Ще си направя сандвич. Искаш ли?

— Не, благодаря — последва я той. — Вече ядох. Семейните вечери все още са задължителни в Хикъри Котидж. Не знам как ги изтърпява Пакстън.

Беше ясно, че според него тези вечери са пъклено дело, но на нея ѝ изглеждаха идилично.

— Сигурно не е толкова зле.

— Може би. Вероятно негодувам неоснователно.

Гласът му стихна изнурено. Дръпна си стол и седна до кухненската маса. Забеляза снимката, подпряна върху купата с праскови, и я взе. Уила я беше оставила тук, защото се страхуваше да я докосне и почти очакваше тя да се премести отново по своя воля.

— Хубава снимка на баща ти.

— Да — съгласи се тя, без да я поглежда.

Отвори вратата на хладилника.

— Той се гордееше с теб.

Тя възприе думите му като изтъркано ласкателство. Откъде би могъл да знае какво изпитва баща ѝ към нея?

— Нищо подобно. Но знаех, че въпреки това ме обича.
Извади хляб, пуешко месо, бобени кълнове и топено сирене.

— Съжалявам, че не успях да ти се обадя след онзи петък.

Уила остави продуктите за сандвича върху плота и взе пурпурна чиния от полицата.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Гледката беше шокираща. Успокои ли се вече?

— Да. Разбира се. Тя замълча, извади нож и намаза с топено сирене две филийки пшеничен хляб. Без да го поглежда, добави:

— Уди Олсън дойде в неделя да го обсъдим.

— Нима? Защо?

Очевидно се изненада. Тя го погледна през рамо. Той явно не знаеше, че Уди подозира баба й. Това сигурно означаваше, че Пакстън не му е разказала как Агата е поела отговорността за смъртта на Тъкър Девлин. Внезапно я обзе надежда, че с Пакстън са единопдушни по този въпрос — да мълчат, докато не разберат повече.

— Попита ме дали баба е споменавала, че са погребали някого на хълма. Не е споменавала.

— Затова ли свали кашоните?

— Да — отговори тя и смени темата, заемайки се отново със сандвича. — Изглеждаш изморен. Явно не си почивал през уикенда.

Той се засмя.

— Сънят все още ми убягва. Но моят уикенд е нищо в сравнение с преждията на Пакстън. Какво точно се случи през онази нощ, когато спа при теб?

— И това ли не ти е разказала?

— И това? — учуди се той. — Какво друго е премълчала?

— Нищо.

След известно колебание, Колин попита:

— Знам, че с Пакс не сте точно приятелки, но нали не си я напила нарочно? За да се пошегуваш?

Тя се обърна. Той си мислеше, че тя е виновна.

— Дори не съм... — замълча, чудејки се как да се оневини, без да издава сестра му. След малко каза: — Нямам пръст в тази работа. И се чувствам объркана. Смятах, че според теб най-привлекателната ми черта е стаената ми необуздана природа.

— Харесвам много неща у теб.

Тя се залови отново със сандвича, вече определено смутена.

— Не бива да идваш тук толкова изморен. Мисля, че казваш неща, които иначе би спестил.

Чу как краката на стола изстъргаха по пода, когато той стана.

— Не ти ли хрумва, че именно затова идвам при теб, когато съм изморен? — попита той и тръгна към нея.

Застана до Уила и проследи с поглед как затваря капака на топеното сирене и бръсва няколко разпръснати бобени кълна в мивката. Протегна ръка и отметна косата ѝ зад ушите. Жестът беше нежен, ала я сепна с неочаквана сила — все едно бе в океана и я блъска вълна. Толкова мека и хладна, но необяснимо могъща. На пръв поглед водата винаги изглежда съвсем безобидна.

— Ела да гледаш как ще посадим дървото утре — каза той.

Тя се осмели най-сетне да вдигне поглед към него. Лоша идея. Изморените му тъмни изкустителни очи сезираха в Уила и виждаха нещо, което според нея тя вече не притежаваше.

— Защо?

Той се усмихна.

— Част от плана ми да те съблазня.

Тя замълча, спомни си как я бе заслонил с тяло онзи ден, когато земята в Блу Ридж Мадам забушува.

— В прелъстител ли се превърна вече?

Той се приведе бавно, впил търсец поглед в лицето ѝ. Очевидно откри каквото търсеше, защото се приведе още повече и долепи устни в нейните. Тя усети как въздъхва и в миг поема по течението. Не ѝ струваше никакво усилие. Силата на чувствата му — каквито и да бяха — я понесе. Той се притисна към нея, обви с длани лицето ѝ и целувката стана по-дълбока. Тя хареса водовъртежа, хареса ѝ как я потапя цялата, как сърцето ѝ затуптява не от страх или от тревога — както бе свикнала — а от чисто, неподправено удоволствие.

Извила гръб, сплете пръсти в косите му — искаше да го притисне по-близо, искаше още. Помести се леко и ножът върху кухненския плот издрънча на пода.

Звукът ги сепна и те се отдръгнаха.

Застинаха за миг, вперили очи един в друг. Дланите на Колин все още обгръщаха лицето ѝ. Палците му погалиха още веднъж скулите ѝ, преди да отстъпи назад.

— Да, вече съм прелъстител.

— А ако не искам да ме съблазняват?

След случилото се и двамата знаеха, че въпросът е излишен, но Колин благородно реши да не я оборва.

— Какво искаш тогава, Уила?

Тя не отговори и той добави с усмивка:

— Ще те чакам утре.

И си тръгна.

Само допреди няколко дни щеше да му отговори категорично. Щеше да му каже, че иска да загърби миналото и да живее спокойно и скромно.

Сега не беше толкова сигурна.

* * *

Как е възможно да съблазниш някого, като садиш дърво? Това в крайна сметка я подтикна да отиде. Остави Рейчъл в магазина и подкара към Джаксън Хил. Наложил се да паркира в подножието на хълма и да се изкачи пеш, защото за нейно учудване шосето се оказало блокирано за коли.

Още повече я учуди многолюдната тълпа. По протежение на целия хълм, чак до Блу Ридж Мадам, се редяха зяпачи, фотографи и дори телевизионен екип. Чакаха дървото да пристигне.

Нима Колин смяташе да съблазни всички? Събитието очевидно беше по-грандиозно, отколкото Уила си го представяше.

Стигна върха на хълма и погледна към къщата. Опита се да си представи как седемнайсетгодишната Джорджи живее в имението в аристократична бедност, когато обаятелният измамник се премества тук с обещание да спаси всички. Дали Джорджи се беше влюбила в него? От него ли беше забременяла? Не, разбира се. Съзнанието ѝ просто отказваше да го приеме. Ами ако Агата се беше влюбила в него? Ако с Джорджи бяха станали съпернички? Затова ли го беше убила?

Купчината пръст на мястото на прасковата все още се виждаше ясно. Внезапно ѝ хрумна, че баба ѝ сигурно е знаела какво се е случило. Нали във вестника пишеше, че не се появявала в обществото

същото лято? Значи е била тук и е наблюдавала всичко. Знаела е какво е направила Агата. И никога не бе казала нито дума.

Докато оглеждаше къщата, забеляза Пакстън, която разговаряше с възпитател от един от околните летни лагери, субсидирани от благотворителния фонд на Осгудови. Децата от лагера чакаха да приветстват дървото, стиснали собственоръчно изработени знаменца.

Пакстън я видя, но извърна поглед. У нея Уила вече неизменно зърваше частица от Агата и се питаше какво ли са преживели бабите им през онова лято.

Боботенето на някаква машина привлече вниманието ѝ към гигантски изкоп в страничния двор на Блу Ридж Мадам и към десетките мъже и инструменти край нея. Накрая откри и Колин — крачеше насам-натам, притиснал мобилния си телефон към ухото. Каза нещо, прекъсна връзката и застана на ръба на хълма.

Уила проследи погледа му и разбра, че се взира в магистралата, затворена за автомобили, за да докарат дървото. Обаждането вероятно оповестяваше неговата поява. Не след дълго, разбира се, на хоризонта се появи влекач; движеше се бавно, съпровождан от полицейски коли с включени сини лампи. Гледката ѝ се стори изненадващо величествена; сърцето ѝ затуптя развълнувано при вида на старото дърво, възправено гордо върху откритата платформа.

След цели четирийсет и пет минути влекачът най-после стигна подножието на Джаксън Хил и се заизкачва нагоре, стенойки под монументалната тежест на товара си. Отблизо дъбът, живял повече от век, изглеждаше още по-царствен. Хората посрещнаха с аплодисменти и въодушевени възгласи столетника, висок почти дванайсет метра, и с корона, разперена на около 25 метра. Множеството очевидно споделяше възторга ѝ от дръзкия и благороден опит да спасят този старец, вероятен очевидец на Гражданската война.

Подготовката за засаждането му се оказа мъчително бавен процес. Повечето хора се разотидоха през следващите няколко часа. Уила бе сред малцината останали. Не можеше да си тръгне. Беше запленена.

Самото засаждане се оказа смайваща гледка — като примитивна битка между звяр и човек. Дървото приличаше на огромно животно, борещо се със заобиколилите го ловци. Когато машината сниши колосалния корен, увит в зебло и тел, мъжете грабнаха въжетата,

завързани за клоните. Те викаха, а дървото стенеше и като живо се гърчеше в оковите си. Мъжете, стиснали въжетата, се движеха в синхрон — наляво и после надясно. Познаваха този звяр, познаваха привычките му. Знаеха как да го опитомят.

И най-накрая го усмириха и той влезе покорно в земята — едно от най-величествените зрелища, на които беше присъствала.

Беше сигурна, че Колин няма представа дали тя е там. Нито веднъж не отклони очи от дървото. Накрая скулите му бяха поруменели, а дрехите — напоени с пот. Дишаше тежко и очите му блестяха екзалтирано.

В този момент той най-сетне се озърна наоколо, сякаш търсеше някого. Откри Уила сред малобройната публика. Усмихна се бавно и — бам! — ето я отново страстта, обзела я снощи. Гореща и първостихийна. Сякаш електрическа вълна порази всичко наоколо и я накара да отстъпи назад.

Как беше разбрал какво въздействие ще й окаже това, след като тя самата не знаеше?

Чувството, че вече не познава собствената си природа, собствената си коренова система, я порази.

Обърна се и си тръгна.

* * *

До края на деня Уила беше неспокойна, трескава. В магазина се сепваше всеки път, когато камбанката иззвънеше. Когато се прибра у дома, все очакваше някой да похлопа по вратата. Влезе под душа, защото кожата ѝ гореше, пламнала сякаш от слънцето. Чувстваше се така, все едно е била изложена на нечие продължително и непреодолимо въздействие.

Телефонът иззвъня точно когато излезе от банята.

— Ало?

— Мисля, че денят мина добре — тихо каза Колин.

Това беше чакала часове наред.

— Да — отвърна тя и се опита да преглътне с ненадейно пресъхнала уста. — Мисля, че постигна каквото искаше.

— Вземи си почивка в събота и ела с мен.

Може би прелестта на краткотрайния му престой тук се състоеше във възможността да превъзмогне бързо слабостта, с която я заразяваше. Ще си тръгне и тя ще се върне към нормалния живот. Така оправда съгласието си и каза „да“.

* * *

На вечеря бащата на Пакстън натискаше бутоните на смартфона си, заменил вестника, който обичайно четеше на масата, а майка ѝ бърбореше доволно колко положителен отклик е предизвикало засаждането на дървото и как той ще компенсира отрицателния отзвук след откриването на скелета.

— Радвам се, че тази неприятност приключи — каза София. — Отрази се зле на всички ни. Пакстън, трябва да свикаш специална среща, за да съобщиш на клуба, че вече всичко е наред. Чух слухове, че някои членове дори настоявали празненството да се проведе другаде. Представи си! След като поканите вече са разпратени.

— Да — отвърна Пакстън. — И аз разбрах.

Усети, че е трябвало да си държи езика зад зъбите. Твърде късно.

— И не си ми казала? Трябваше да го чуя от Шейн Ийстън!

Преди двайсет и пет години София оглавяваше клуба и бе подготвила Пакстън да я замести. Когато напусна клуба, дъщеря ѝ с мъка успя да обуздае желанието ѝ да продължи да дърпа конците чрез нея. Испита истинско щастие, когато майка ѝ най-после престана да я разпитва за всички подробности още щом се прибереше след срещите на клуба. Това не означаваше обаче, че София не очаква да я държат в течение.

Колин прочисти гърло.

— Трябва да ви предупредя — подхвана той, — че не искам никой да ми урежда дама за празненството. Знам, че е възможно да се изкушите. Но недейте.

— Но, Колин, мислех си за онова симпатично момиче Пенелопе Мейфийлд... — възрази София, тутакси забравила за клуба.

— Ха! — възкликна Колин и насочи показалец към майка си, без да пуска чашата с вино. — Предчувствах, че замисляш нещо. Не! Отказвам категорично!

— О, Колин... — въздъхна раздражено София.

Той погледна към Пакстън и намигна. Беше сменил темата заради нея.

След вечеря Колин се оттегли бързо във вътрешния двор — беше му станало навик, откакто пристигна. Този път Пакстън го последва.

— Не разбирам... — каза тя и се изтегна на шезлонга до него.

— Какво? — попита той със затворени очи, облегнал глава върху възглавничките.

Тя се опита да се отпусне като него, но не успя да се настани удобно.

— Мама те обожава. Татко вече не се опитва да те придума да играеш голф. И въпреки това броиш дните до отпътуването.

— Би трябвало ти да го разбираш най-добре, Пакстън. Много енергия се изисква да носиш непрекъснато броня.

— Ако се върнеш, няма да се налага да вечеряш с мама и татко всеки ден. Аз живея с тях. Ти ще се установиш другаде.

— Знам.

— Кога се връщаш за постоянно? — попита тя. — Работата ти не изисква да живееш в Ню Йорк. Защо не се пренесеш тук?

— Не знам дали съм готов.

— Готов за какво? Да си близо до семейството си? Господи, защо не мога да съм като теб?

Нямаше представа защо се заяжда с него. Той не го заслужаваше. Не заради него се чувстваше разтревожена.

— Тук съм, нали? Помоли ме и дойдох.

— За един месец.

Гърдите му се надигнаха, когато пое глътка успокоителен въздух.

— Изморен съм, Пакс. Не искам да споря с теб.

Брат ѝ открай време не спеше добре. Поне в това отношение си приличаха.

— И аз. Съжалявам.

Няколко минути щурците запълваха настъпилата тишина. Облаците се търкаляха по небето и заглушаваха светлината, закривайки лунния лик като могъщи вълни. Пакстън усещаше как небето отразява чувствата ѝ. Светли приливи на щастие. Тъмни периоди на униние.

— Искаш да поканиш Уила Джаксън на празненството, нали? — рече най-сетне тя.

— Работа по въпроса — усмихна се Колин. Извърна се към нея и попита: — Ами ти? С кого ще бъдеш?

Седмица по-рано, преди целувката, щеше да отговори: „Себастиан“. Сега обаче не беше толкова убедена. През почивните дни той преглеждаше безплатно в клиниката, но днес беше вторник и все още не бяха се чували, дори след като му остави извинително съобщение. Не й харесваше усещането да са разделени. В живота й зейваше празнина, която не знаеше как да запълни, защото той беше най-добрият ѝ приятел, единственият ѝ приятел. Но как щеше да го погледне в очите след случилото се, след като узна — безспорно — че той не може да ѝ даде това, за което отчаяно копнее, за което бе копняла винаги? За миг завидя на брат си за спокойния му, подреден живот. За миг разбра защо Колин стои далеч оттук.

— Мисля да съм сама — отвърна тя. — Твърде ще съм заета да обръщам внимание на някого.

— Аз ще те придружа — предложи той.

— Не, убеди Уила да дойде. Трябва да посети празненството заради баба си.

Пакстън замълча.

— Днес Уила гледаше как засаждате дървото. Забеляза ли я? — попита накрая.

— Да — каза Колин. — Аз я поканих.

Тя задъвка долната си устна.

— Вие двамата... си говорите?

— Да. Защо?

— Значи ти е разказала какво се случи в петък?

— Не. Попитах я, но не ми отговори.

Пакстън се изненада.

— Нищо ли не ти каза?

Колин вдигна глава.

— И ти създаваш същото впечатление като нея. Да не би тайните да са повече от една? Какво става?

— Нищо.

Той въздъхна и отново вдигна очи към засенчената луна.

— Така каза и тя.

* * *

Късно същата нощ Себастиан седеше в сепарето в дъното на смълчания занемарен „Хепи Дейс Дайнър“ край магистралата и стискаше чаша кафе точно както по времето, когато беше тийнейджър. Единствената разлика бе, че не носеше кожена торба с книги, които да чете до малките часове.

Е, освен това беше по-добре облечен и не си слагаше очна линия.

Баща му беше алкохолик и навремето Себастиан гледаше да не се навърта край него. Седеше в магистралния ресторант — същия, където пралеля му го водеше като малък, единственото място, което можеше да си позволи — отпиваше бавно от чашата с кафе и четеше книги от библиотеката, докато очите му започнеха да се затварят. Накрая поемаше към вкъщи и спеше на канапето на верандата, за да не вижда баща си и да не чува ругатните му. Баща му често го наричаше „педал“, особено когато се напиеше. После Себастиан отиваше на училище и чуваше същото.

— Здравсти, скъпи — каза Лоис и поспря до масата му. — Реших, че ти се похапва пай.

Себастиан ѝ се усмихна. Откакто се помнеше, Лоис работеше като сервитьорка тук. Беше жилеста възрастна жена с ярко червило и нескопосана руса перука. С още една нейна връстничка бяха единствените сервитьорки в ресторанта, облечени в сини полиестерни рокли и бели престилки с волани. Клиентите бяха малко и повечето бяха прехвърлили седемдесетте. Не му обръщаха никакво внимание. Никой не го безпокоеше тук и точно затова възприемаше мястото като райско убежище. Мислеше, че вече го е надраснал, но се оказа, че греши.

— Не съм гладен, Лоис. Но благодаря.

— Изяж го — каза тя и плъзна чинията към него. — Още си кльощав. Не можеш да го скриеш с модерните си костюми.

Тя се отдалечи, проскърцвайки с ортопедичните си чехли по пропукания линолеум. За Лоис паят значеше привързаност. И Себастиан оценяваше жеста ѝ. Когато преди няколко месеца се отби за пръв път тук, с нея възстановиха бързо старата рутина. Тя все още се опитваше да го храни. Той все така отказваше. Тя все така го оставяше

да се заседява, докогато иска. Само дето сега той успяваше да ѝ остави по-голям бакшиш.

Побутна пая настрани и погледна към телефона до чашата с кафе.

Взе го и изслуша отново съобщението на Пакстън: „Здравей, Себастиан. Аз съм. Не съм те виждала от няколко дни... — Мълчание. Пакстън говореше по мобилния телефон, сигурно от колата. Долавяше се тихото бучене на автомобилни двигатели. Тя шофираше, както правеше всичко, останало — уверено и целеустремено, жонглирайки пътьом с по няколко задачи. — Исках само да се извиня. За всичко. За петък вечер. Че не ти се обадох, когато се напих и имах нужда от помощ. Ще те разбера, ако решиш да пропуснеш обяда в събота. Знам, че не обичаш класическа музика и щеше да дойдеш само заради мен. Просто... обади ми се да ми кажеш, че си добре. Чао“.

Себастиан остави телефона обратно до чашата с кафе.

Пакстън Осгуд беше последното нещо, което очакваше да му се случи, когато се завърна в Уолс ъв Уотър. Изискваше се много смелост, но възприе като поличба вестта за пенсионирането на доктор Костов. От самото начало си проправи път в кръгове, които преди го бяха отхвърляли. Онези, които го помнеха, навярно все още му хвърляха странни погледи, но го приеха учудващо лесно. По-лесно, отколкото предполагаше. Никой не каза, че мястото му не е тук, а той искаше тъкмо това. Нищо не оправда очакванията му. Беше подготвен да се изправи срещу миналото, въоръжен с горчивина и надменност, ала откри, че няма с кого да води битка. Оставаха само спомените му на объркано и отрицателно момче, твърде кльощаво и твърде красиво, за да спечели обичта на баща си; момче, което вместо разбиране срещаше подигравки в училище. Не, никакви битки. Само призраци.

И Пакстън.

Отдавна потискаше сексуалността си. Тя само му пречеше; спъваше го дисонансът между истинската му същност и начина, по който го възприемат. И не мислеше, че ще се сблъска отново с проблема, когато срещна Пакстън. Сближиха се бързо и тя му стана верен приятел, което само по себе си не беше кой знае колко странно. Жените често се домогваха до приятелството му, сякаш е трофей. Удивяваше го обаче колко искрена е Пакстън и колко ужасно благодарна. Посрещна го, сякаш е скитала из пустинята, а той е оазис.

И честно казано, му беше приятно да ѝ бъде довереник. Тя беше златното момиче на града, имаше всичко, а беше избрала да се довери на него. Ала колкото повече се опознаваха, толкова по-откровено изразяваше чувствата си и постепенно той започна да осъзнава, че Пакстън изпитва повече от приятелство. Собствените му чувства също го объркваха, ала те и без това винаги го объркваха. Не знаеше как да приеме случващото се помежду им и понеже тя отбягваше темата, той реши, че е временно явление, и двамата продължаваха постарому.

До онази нощ в къщата ѝ.

Себастиан пое дълбоко дъх и притисна ръба на носа си.

Тя беше напрегната. Изморена. И веднага съжали за постъпката си.

Ясно и просто, нали? Но ако Пакстън се разкайваше за онази вечер, а той искаше да я забрави, защо тогава танцуваха един около друг? Защо тя му казваше, че не е необходимо да я придружава на обществени събития? Защо той седеше тук и я отбягваше?

Дали Пакстън смяташе, че не може да му устои?

Или тъкмо обратното?

Не подозираше, че ще се изправи срещу това. Мислеше, че завръщането му ще реши много стари проблеми. Така и стана. Ала създаде цяла вселена от нови, с които преди пет години се беше зарекъл повече да не се сблъсква.

И сега нямаше представа как да продължи.

ДЕСЕТА ГЛАВА МАГЪОСНИКЪТ

В късния петъчен следобед Пакстън изгуби търпение. Трябваше да види Уила. Защо мълчеше? Дали планираше да използва по-късно узнатото срещу нея? Пиянската свада пред „Веселящите“, признанието на Пакстън за Себастиан и най-вече откровеността на баба Осгуд създаваха плодородна почва за обществен скандал, а това бе последното нещо, от което се нуждаеше сега — нови сплетни около Блу Ридж Мадам. Как изведнъж се оказа толкова зависима от жена, която почти не познаваше?

Пакстън подкара към квартала на Уила и паркира зад джипа ѝ. Изопна рамене, закрачи енергично към вратата и похлопа. Все още беше светло и ароматът на летни ястия за вечеря се носеше из въздуха — нарязани домати, задушен зелен фасул, остър мирис на въглища. Когато Уила отвори вратата, контрастът между двете не можеше да е по-очевиден. Уила изглеждаше небрежно и естествено в джинси и къса блузка, изработена сякаш от големи кръпки. Пакстън носеше бежова рокля по тялото и изискано сако, което през целия ден пръскаше с препарат против намачкване.

— Пакстън! — възкликна изненадано Уила. — Влез.

— Притеснявах се, че няма да си вкъщи — каза Пакстън, когато влезе и Уила затвори вратата.

— Винаги съм вкъщи в петък вечер. Петък е ден за почистване. Забавлението е гарантирано в дома Джаксън!

Пакстън намести чантата върху рамото си.

— Тогава защо беше навън миналия петък?

— Бях на кулинарно парти, на което не възнамерявах да ходя.

„За мой късмет“. Пакстън пое дълбоко дъх и подхвана наболялата тема:

— Виж, Колин ми каза, че те е питал какво се е случило в петък, но ти си отказала да му обясниш. Очевидно не знае и за признанието на баба Осгуд.

Тя се поколеба.

— Мислех, че ще му кажеш. Очаквах да разкажеш на всички.

Уила смръщи вежди.

— Защо?

— От опит знам, че хората се радват повече, отколкото е необходимо, когато обстоятелствата се обърнат срещу мен.

— Е, Колин явно не знаеше, че полицията ме е разпитвала за баба. Реших, че сме от една и съща страна на барикадата. А и не сме сигурни какво всъщност се е случило, нали? — попита Уила.

— Права си. Не знаем истината — съгласи се облекчено Пакстън.
— Ала според мен е абсурдно Джорджи да има нещо общо с този скелет. Винаги съм харесвала баба ти.

Настъпи многозначително мълчание.

— Няма проблем. Разбирам, че не можеш да кажеш същото за моята баба.

Уила ѝ се усмихна извинително.

Пакстън се огледа смутено. В дневната беше пълно с кашони, които не бе забелязала миналата седмица. Очите ѝ веднага се спряха върху красива сива рокля, разстлана върху един от кашоните. Тъканта беше обшита с мъниста и приличаше на осеяна с трептящи звезди. Пакстън пристъпи към нея и я докосна с благоговението на човек, който познава истинската сила на красивите дрехи.

— Великолепна е. Стара ли е?

Сигурно. Бюстието беше тясно, а широкият колан и разкроената пола напомняха стила в началото на 50-те.

Уила кимна.

— От 1954-а е. Етикетът не е свален. И беше в оригиналната кутия. Картичката вътре е недокосната. Коледен подарък за баба от Агата. Пазила я е през цялото време, но не я е обличала.

— Наистина са били добри приятелки, нали? — каза Пакстън, без да отлепя очи от роклята.

— Някога да. Така смятам.

Пакстън се отдалечи от роклята и посочи останалите кашони.

— Какво е това?

— Вещите на баба. Преглеждах ги. Тъкмо се канех да ги върна на тавана, когато дойде.

— Търсеше отговори? — заключи Пакстън.

Разбира се. Джорджи Джаксън не би наранила и муха. И Уила се бе заела да го докаже. Колкото до баба Осгуд обаче, Пакстън не бе сигурна на какво е способна. И тази мисъл я плашеше.

— Не намерих много — сви рамене Уила.

— Какво откри?

— Не се стремя да улича Агата, ако те глождят подозрения. Искам просто да разбера какво се е случило. Животът на баба се е променил из основи след тази година. И започвам да мисля, че Тъкър Девлин има пръст в това.

Тя отиде до холната масичка и запрехвърля купчина листове. Подаде на Пакстън распечатката от стария вестник и обясни:

— Открих го в библиотеката.

Почука с показалец по зърниста черно-бяла снимка на мъж в костюм, застанал между две влюбени момичета. Роклите им напомняха стила на 30-те или 40-те.

— Това е Тъкър Девлин. На тази снимка е с Джорджи и с Агата.

Стъписана, Пакстън се приведе към снимката. Разпозна, разбира се, острите скули на баба си и големите ѝ тъмни очи. Агата изглеждаше толкова щастлива. Пакстън не помнеше някога да я е виждала щастлива. Какво се бе случило? Къде беше изчезнало това момиче?

— Нещо ме притеснява — обади се Уила. — Дали е случайност, че са основали Дамския клуб точно по времето, когато е бил убит?

— Съвпадение е, естествено — отвърна припряно Пакстън. — Как е възможно да съществува връзка?

— Не знам. Знам само, че според вестника бабите ни са били верни приятелки. После пристигнал Тъкър Девлин и ненадейно те се превърнали в съпернички за вниманието му. Той изчезнал през август и те отново се сблизихи и създали клуба.

Пакстън потърка чело. Защо звучеше толкова логично?

— Моля те, не давай гласност на тази теория. И без това едва удържам юздите на клуба.

— Искрах просто да го обмислим. Не смятам да казвам на никого — успокой я Уила. — Ще пийнеш ли нещо?

— Да. Благодаря.

Уила излезе от стаята и Пакстън седна на канапето, стараяйки се да не си припомня колко зле се чувстваше последния път, когато се бе

озовала тук. Върна разпечатките от вестника върху масичката и забеляза фотоалбум, върху който лежеше снимка. Взе я и я разгледа. Изглеждаше толкова обаятелен. Беше от онези мъже, способни да сринат цели цивилизации само с една усмивка. Защо ще го убива баба й?

Уила се върна с две бутилки ябълков сок и й подаде едната.

— Тъкър Девлин наистина е бил красив — каза Пакстън. — Разбирам защо бабите ни са се влюбили в него.

Уила я погледна объркано.

— Не е Тъкър Девлин. Това е стара снимка на татко. Открих я в албума. Питам се дали да я върна обратно или не.

Пакстън се взря отново в снимката.

— Какво?!

— Това е снимка на татко.

— Нима? Прилича досущ на Тъкър Девлин.

Уила остави бутилката и взе снимката от Пакстън. Погледна я, после вдигна разпечатката. Сравни двете. Приседна тежко до Пакстън. По лицето й се четеше разбиране.

— Божичко, толкова силно се опитвах да не повярвам.

След няколко секунди прозрението осени и Пакстън. Джорджи Джаксън е била бременна, когато семейството й изгубило Блу Ридж Мадам — всички го знаеха. Ала никой не знаеше кой е бащата. Досега.

Това беше. Всичко се бе обърнало наопаки. Вече не ставаше дума само за историята на Пакстън — историята, която обичаше и закриляше, която я даряваше с чувство за принадлежност. Тази история принадлежеше и на Уила. И някак си двете бяха свързани. Нямахме как да пренебрегнат откритието, че Тъкър Девлин навярно е дядо на Уила. Уила трябваше да узнае какво се е случило със семейството й, независимо че това би могло да промени възгледите на Пакстън за нейното.

— Мисля, че се налага да поговорим с баба Осгуд — каза Пакстън.

* * *

По залез-слънце същата вечер Агата седеше на канапето в стаята си. Не виждаше, ала чувстваше как топлината се придвижва по лицето ѝ милиметър по милиметър. Във въздуха се носеше едва доловим аромат на праскови, но той не я плашеше. Радваше се само, че сега Джорджи е неспособна да го усети.

Днес не пожела да вечеря в трапезарията и нареди да ѝ сервират в стаята. Обичаше да се храни сама. Единственото, последното ѝ удоволствие. И без това не изгаряше от желание да общува с хората тук. Беше твърде стара тепърва да завързва приятелства. Вече никой не я разбираше.

Не беше потисната. Никога не изпадаше в депресия. Беше прекалено хладнокръвна. Не харесваше, разбира се, настоящото си положение и особено откакто научи за реставрирането на Блу Ридж Мадам и за излязлото на бял свят тяло на Тъкър Девлин, все по-често и по-често се оттегляше в миналото.

— Бабо Осгуд? — долетя от прага гласът на внучката ѝ.

— Какво правиш тук, Пакстън? Размина се с брат си — дървесното момче. Най-сетне дойде да ме посети. Донесе ми шоколад. Какво ми носиш ти?

— Уила Джаксън — каза Пакстън и влезе в стаята. До Пакстън отекваха други стъпки, до силуета ѝ се мержелееше друг силует.

— Здравейте, госпожо Осгуд — поздрави Уила.

Уила беше палаво дете. Не злобно. Нито лукаво. Но въпреки това палаво. Агата бе го забелязала. И Джорджи го виждаше, но както и с Хам, вярваше, че ще успее да потуши необузданите пориви, напомнящи ѝ за Тъкър Девлин, и да създаде възможно най-скромно и нормално семейство. Упорството ѝ невинаги работеше в нейна полза. Всъщност Агата смяташе, че на Хам му е отредено велико бъдеще, стига майка му да не му вменява такова чувство за малоценност. Джорджи обаче се стараяше да уравни се буйната магическа природа, опасявайки се Хам и Уила да не са я наследили от Тъкър. Бяха я наследили, разбира се. Но това не значеше, че ще злоупотребят с нея. Защо Агата не го беше казала на Джорджи?

— Щом и двете сте тук, всичко е ясно — каза тя сега. — Искате да узнаете какво се е случило.

— Уила открила нещо, наречено „Новини за уолсъвуотърското общество“. Сглобихме само част от картината.

— Вестникът на Джоуджоу Макпийт! — засмя се Агата, припомнила си какво огромно значение придаваха по онова време на рубриката. — Бях го забравила. Джоуджоу беше най-любопитната жена на света.

— Госпожо Осгуд, Тъкър Девлин ли беше баща на татко? — попита Уила.

Въпросът я порази на мястото, където някога беше сърцето ѝ.

— Досетихте се, а?

— Какво се случи? — попита Пакстън и седна до Агата. Уила пристъпи от, крак на крак до прага на стаята. — Наистина ли го уби?

— Да — отвърна Агата.

В замяна на хилядите неща, които не можеше да даде на Джорджи, щеше да ѝ даде поне това.

— Защо?

— Защото всички жени са свързани. Прилича на паяжина. Завибрира ли единият край на паяжината, зададат ли се неприятности, всички го усещаме. Ала най-често сме твърде уплашени, твърде себични или несигурни да помогнем. Не си ли помагаме обаче, кой ще ни подаде ръка?

— Значи си го убила заради Джорджи? — попита Пакстън, а тонът я издаде, че е подозирала други причини — не толкова благородни.

— Навремето с Джорджи бяхме близки като сиамски близнаци. Не мислех, че нещо би могло да промени това. Докато не се появи Тъкър Девлин. Трябва да разберете какви времена бяха. Преживявахме Голямата депресия, а на всичкото отгоре новият национален парк сложи край на дърводобива. Онези от нас, успели да запазят парите си, се опитваха да помогнат на обеднелите. Когато пристигна той, все едно отново оживяхме. Дните станаха по-светли, храната — по-вкусна. Той обещавахе на всеки да получи най-лелеяното. И ние му вярвахме. Целият град му повярва. Станахме му заложници. И отрано разбрахме, че не бива да му се изпречваме на пътя. Един старец, казваше се Ърл Йънгстън, се опитваше да ни отвори очите, че Тъкър е мошеник. Един ден му се опълчи открито и през нощта брадата му порасна четирийсет стъпки и го оплете в леглото. След това Ърл не обелваше нито дума и се бръснеше по шест пъти дневно. Не след дълго всички мъже и жени в града се допитваха до Тъкър, а всички момичета бяха влюбени в

него. Той се погрижи за това. Защото знаеше, че най-добрият начин да се домогне до желаното е да прекърши онова, което ни вдъхва сила. Приятелството ни вдъхваше сила. И той ни раздели. Затова ревнувахме толкова, когато Тъкър се нанесе в Блу Ридж Мадам с грандиозните си планове да спаси града, превръщайки Джаксън Хил в овощна градина. Не стига, че Джорджи беше най-красивата сред нас, а сега той живееше в дома ѝ.

Агата извърна глава. Чу количката с вечерята да приближава по коридора. Само този миг предвкушаваше с нетърпение. Стомахът ѝ се присви в очакване.

— Бабо? — обади се Пакстън.

Къде се намираше?

— О, да... Е, Джорджи се опита да ни отвори очите. Разказа ни, че Тъкър спи на тавана и често крачи неспокойно горе. Обясни ни как трескавата му природа заразява цялата къща. Мишките бягали, но птиците все се опитвали да влязат вътре. Често ни повтаряше: „Той е подъл. Не ме оставя на мира“. Но ние я намразвахме още повече, защото го искахме за себе си. След няколко месеца Джорджи започна да ни отбягва. Вече не посещаваше празненствата. Помислихме си, че ни смята за недостойни за нея. Ала всъщност е изпитвала страх и срам и когато ние ѝ обърнахме гръб, е останала сам-сама.

— Защо се е страхувала и срамувала? — попита Уила.

— Там горе не се е разгаряла любовна история — каза Агата. — Тъкър я изнасиллил. Това била една от причините да поиска да се премести в имението. Да се докопа до нея.

Младите жени притихнаха. Количката с вечерята наближаваше.

— Когато най-сетне събра смелост да ми каже, че е бременна, ме хвана такъв яд! Тя беше най-добрата ми приятелка и толкова пъти се бе опитвала да ми отвори очите за истината! Аз обаче позволих на ревността да застане помежду ни. Можех да го спра. Можех да сложа край на всичко.

— Значи го уби заради това, което ѝ е сторил — обади се Пакстън.

— Не. Убих го, защото нямаше да спре. Измъчваше я. Ударих го с тиган по главата.

— Тиганът, който беше заровен с него — вметна Уила.

— Да.

— Никой ли не разбра? — попита Пакстън. — Сама ли го погребя под прасковата?

— Джорджи знаеше. Заедно го погребяхме. И тогава там нямаше праскова. Поникна по-късно.

Някой потропа по вратата.

— Той все повтаряше, че във вените му тече нектар от праскови.

— Нося ви вечерята, госпожо Осгуд — каза момичето от столовата.

— Вървете си — каза Агата. — Искам да се нахраня.

— Но... — възрази Пакстън.

— Ако ви интересува още нещо, елате пак. Историята витае тук от седемдесет и пет години. Няма къде да избяга.

Чу как младите жени излизат тихо. Хареса й, че са заедно. Почувства се обнадеждена.

— Не ни подценявай. Направи го веднъж и гледай докъде стигна — заяви тя на Тъкър.

— Какво казахте, госпожо Осгуд? — попита момичето, тикайки количката към нея.

— Нищо. Оставете ме да се нахраня — нареди Агата и след миг добави: — И двамата.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА ЛЮБОВНА ОТВАРА

Европейски балетни трупи, африкански инструментални групи, китайски танцьори — все едно. Всяка година Дамският клуб избираше някоя неизвестна чуждестранна група и я спонсорираше за турне в Америка. В замяна му се отблагодаряваха с частен концерт. Той винаги бележеше кулминацията на летния социален сезон — с изключение на този. През този сезон всички говореха за юбилейното празненство — за ужас на Мойра Кинли, чийто ред беше да домакинства на концерта.

Дотогава оставаше едва седмица и Мойра разбираше срещу какво се изправя. Ала умът ѝ сечеше. Беше комбинативна. И най-вече беше южнячка. Затова реши да подчертае разликата и да покани гостите по обяд, а не вечерта. Освен това успя да осигури Клеър Уейвърли за главен готвач. Всички искаха Клеър Уейвърли от съседния студентски град Баскъм. Храната ѝ оказваше магическо въздействие. Хората я помнеха години наред и я сравняваха с всичко останало, което вкусват. Никой не би устоял на изкушението, дори Пакстън, която обикновено не се хранеше на публични събития и дори нямаше кавалер за концерта.

— Представи се на Клеър Уейвърли — каза майка ѝ, докато я изпращаше до входа.

— Непременно — отвърна Пакстън и си погледна часовника.

Надяваше се да ѝ остане време да се обади на Уила, за да я попита как се чувства. Предишната вечер беше напрегната. Сега времето също летеше. Успокои се, че все пак се бяха уговорили да се срещнат в неделя отново в старческия дом.

— Постарай се да оставиш добро впечатление — предупреди я София.

— Добре.

— Дай ѝ това — подаде ѝ майка ѝ малка кутийка, увита в красива синя хартия, завързана с карирана панделка.

Пакстън я погледна любопитно.

— Какво има вътре?

— Подарък за Уейвърли — златна шнола с форма на цвете, защото специалитетите ѝ съдържат ядивни цветя. Написала съм и мило послание.

Не беше подарък, а подкуп, ала Пакстън не изрази гласно мислите си.

— Изгаряш от желание да я наемеш за юбилейното си парти, нали?

— Остават само осем месеца! — угрижено възкликна София.

Пакстън отвори вратата.

— Довиждане, мамо.

— Да, довиждане — каза Колин, появил се изневиделица.

И се измъкна през вратата.

— Колин! Къде отиваш? — извика София.

— Да общувам с природата — извика ѝ той в отговор.

Пакстън излезе, а София я скастри:

— Каишката на обувката ти е изкривена. Нагласи я!

Пакстън настигна Колин, запътил се към черния мерcedes на баща им.

— Лесно ти се размина — констатира тя. — На мен ми отне десет минути само да стигна до вратата.

— Номерът е да избягваш контакта с очи, за да не ги превъзбуждаш.

Тя се усмихна неволно.

— В добро настроение си.

— Да. — Изгледа я замислено той. — За разлика от теб. Кога за последно си била в добро настроение, Пакс? Смяташ, че ми е все едно, но не си права. Нищо няма да се промени, докато не се измъкнеш от тази къща. Открий къде се чувстваш щастлива. Очевидно не е тук.

Не, не беше тук. Ала не беше сигурна къде да търси.

— Наистина ли ще общуваш с природата?

— Всъщност имам среща с Уила. Затова тръгвам — кимна той, сочейки някъде зад гърба ѝ. — И твоят кавалер те очаква.

— Нямам кавалер. Благодаря, че ми напомни.

— Кажу ми го — целуна я той по бузата и влезе в мерцедеса.

Пакстън се обърна и видя, че Себастиан е паркирал колата си пред нейната на завоя на павираната алея. Стоеше облеган на

автомобила, пъхнал ръце в джобовете.

Проследи я с поглед как приближава — нито усмихнат, нито намръщен. Ала категорично предпазлив.

— Казах ти, че не е необходимо да идваш — застана тя пред него.

— А аз ти казах, че за теб съм готов на всичко — отвори ѝ той вратата. — Тръгваме ли?

Не можеше да отрече, че изпитва облекчение. Не изгаряше от желание да е сама.

— Благодаря, Себастиан.

Не разговаряха много по пътя. Не обсъдиха какви неотложни задачи са им попречили да се срещнат и дори да се чуят по телефона цяла седмица. Той ѝ каза, че изглежда прекрасно в розово. Тя го похвали колко излъскана до блясък е колата му. И толкоз. Запита се дали някога между тях отново ще е същото. И тъжният отговор бе „сигурно не“, защото и сега тя чувстваше, че няма как да е толкова близо до него и да не усеща това привличане, това желание, което несъмнено не беше само приятелско. Както винаги. Но го беше показала и връщане назад нямаше.

Спряха пред Сауъруд Котидж, къщата на Мойра във федерален стил, и пиколото пое колата на Себастиан. Изкачиха стъпалата и щом застанаха пред вратата, той най-сетне попита:

— За кого е подаръкът? За Мойра?

— Не. Майка ми иска да подкупи кулинарката, за да организира юбилейното ѝ празненство. По някое време ще се наложи да се измъкна и да ѝ го връча, инак лошо ми се пише.

Когато влязоха вътре, прислужничката ги упъти към задната част на къщата, където членовете на клуба и гостите им се разхождаха и разговаряха по просторната морава. В този жарък ден Мойра бе разпънала сенник от небесносиня тъкан над масите и сцената. Огромните вентилатори се въртяха и по материята пробягваха красиви вълни. Всичко това и Клеър Уейвърли в добавка гарантираше, че хората ще обсъждат приема дни наред. Мойра наистина се бе постарала.

Докато вървяха към сенника, Пакстън забеляза, че доста жени носят подаръци. Клетата Линдзи Тийгър се опитваше да балансира кутията с панделка с една ръка, а в другата стискаше чаша вино.

Очевидно не само майка ѝ искаше да се домогне до кулинарния талант на Клеър Уейвърли за следващото си парти.

Мойра ги поздрави първа. Изглеждаше щастлива и горда от себе си. Разбираше добре какво точно попадение е нанесла.

— Добре дошли! — възкликна тя и ги прегърна леко.

— Изумително е, Мойра — каза Пакстън. — Поздравления!

— Твоето одобрение означава много за мен — отвърна Мойра. — И не мисли, че искам да засенча галавечерята ти. Сигурна съм, че и тя ще е приятна.

Посочи подаръка в ръцете на Пакстън.

— Нека позная? За Клеър Уейвърли?

Пакстън сви рамене.

— Мама настоя.

— Ще ти кажа същото, което обясних и на всички други. Кухнята е забранена територия. Не допускаме никого вътре. Не искам да разсейват Клеър. Съжалявам! Ала се насладете на виното и ордьоврите. Пожелавам ви приятно прекарване.

Щом Мойра отлетя към другите гости, Себастиан се приведе и каза:

— Жени като нея трябва да носят табелки „Опасно“.

Пакстън се усмихна и двамата влязоха под сенника, за да открият своята маса. Почти веднага ги спря сервитьор в началото на двайсетте, красив и с плътни устни. Недвусмислено похотливо впи очи в Себастиан и му предложи вино. Себастиан му благодари и взе чаша и за Пакстън. Подаде ѝ я и я поведе, прегърнал я здраво през кръста, очевидно смутен.

През следващия половин час поговориха с този-онзи и в крайна сметка се оказаха в компанията на Стейси Хърбст и Онър Редфорд. На Пакстън ѝ омръзна да стиска подаръка за кулинарката. Биеше на очи с него, понеже всички останали се бяха отказали и или бяха напъхнали кутийките в чантите си, или ги бяха оставили по масите. Тя се извини и тръгна да остави и своята върху масата.

Не се забави много. По обратния път наблюдаваше с възторг Себастиан. Край него всички изглеждаха нескопосани. Костюмът му беше в опушено сиво, ризата — снежнобяла, а вратовръзката — синя. И трите — без нито една гънка. Движеше се така, сякаш дрехите му не оказват никакво съпротивление.

Пакстън не беше единствената, която го наблюдаваше. Симпатичният млад сервитьор се върна, този път с поднос ордьоври. Протегна ги към Себастиан, който поклати глава, загърби го и отпи глътка вино. След кратък размисъл сервитьорът предложи ордьоври и на останалите.

Пакстън приближи до групата, в която беше Себастиан, и чу как една от жените му казва:

— Изглежда мил. Струва ми се, че проявява интерес към теб.

— Скъпа! — възкликна Себастиан, щом забеляза Пакстън. — Преди да ни прекъснат, разговаряхме за теб и за Блу Ридж Мадам. Облакът на скелета очевидно се е разнесъл.

Точно както беше предвидил.

— Да — отвърна ведро Пакстън. Прекалено ведро. — Трепери, Тъкър Девлин! — вдигна тя чашата си като за наздравица, но я наклони леко и виното плисна върху сакото на Себастиан. Обзе я странно усещане. Готова бе да се закълне, че някой беше бутнал чашата. Но нали щеше да го види? — О, Себастиан, съжалявам!

— Няма нищо. И без това е твърде горещо за сако.

— Да не би да си прекалила с алкохола? — осведоми се Стейси.

Пакстън я изгледа намръщено.

— Не. Това беше първата ми чаша.

Сервитьорът забърза към тях, но Себастиан вдигна ръка и поклати раздражено глава да го спре. Подаде чашата си на Пакстън, свали сакото и го изтръска.

— Пралеля ми разказваше за него — каза той, преметна сакото си върху лакътя и си взе чашата. — За Тъкър Девлин. Омагьосал целия град. Помниш ли онази картина в спалнята ми, която наследих от нея — картината с птицата, кацнала върху купа с малини? — попита той Пакстън и събеседничките им се спогледаха дискретно. Вече всички знаеха, че е била в спалнята му. Пакстън се запита дали го е споменал преднамерено. — Разказа ми как Тъкър Девлин веднъж й дошъл на гости — ухажвал момичетата, за да ги държи подвластни на чара си. Описа ми как докато разговаряли, протегнал ръка, бръкнал в картината и извадил шепка малини. Изял ги пред очите й. Ръката му кървяла, сякаш птицата го е клъвнала. Не съм чувал по-странна история. Пралеля ми не беше с развнтено въображение. Но и досега, щом

погледна картината, се питам дали човката е поаленяла от кръв или от малинов сироп.

— Чакай малко! И моята баба разказваше за магьосник — прекъсна го Онър. — Търговец, пристигнал тук, когато била девойка. Казваше, че крадял сърца. Всеки път повтаряше: „Ако някой мъж те докосне и изгори кожата ти като с нажежено желязо, значи е дяволът. Плюй си на петите“.

Това отприщи цял водопад от полузабравени истории, които бабите бяха разказвали на внучките си за магьосника, главно за да ги предупредят. Баба Осгуд явно не преувеличаваше колко магнетична личност е бил Тъкър Девлин. И досега го споменаваха със страхопочитание, макар да се бе превърнал по-скоро в легендарен герой.

Той продължаваше да живее в историите, изплували от небитието, както скелетът му беше изскочил на бял свят. Човек като него обаче не заслужаваше да си го спомнят. Защо не си бе останал погребан? Нищо добро нямаше да излезе от това.

Удивени възклицания се надигнаха сред множеството и Пакстън се озърна. Черно-жълта птица бе влетяла под сенника и кръжеше над хората, които снишаваха глави. Няколко минути птицата се щуреше в кръг и се блъскаше в сенника, докато най-сетне отлетя на свобода.

И когато изчезна, всички бяха забравили за какво са говорили.

Най-после Мойра покани гостите си да седнат. Произнесе кратко слово в своя чест и едва не пропусна да представи групата, която клубът бе спонсорира тази година — квартет украински цигулари. Сервираха обяда — красива храна, украсена с ядивни рози, ухаеща на лавандула, мента и съблазън. Хората притваряха очи при всяка хапка и из въздуха се понесе сладко и прохладно ухание. Квартетът засвири пленителна музика, странна и екзотична. Атмосферата натежа от копнеж и всички го доловиха. Потънаха в мисли по отшумели страсти и пропуснати възможности. За разлика от повечето подобни приеми, сега никой не искаше да си тръгва. Обядът се проточи часове наред. Квартетът изсвири два пъти репертоара си. Когато разчистиха масите за десерта, музикантите обявиха, че трябва да потеглят за следващия концерт от турнето. Всички се запротяха, сякаш след дълбок сън. Мойра, застанала права отстрани, изглеждаше много самодоволна.

Пакстън се обърна към Себастиан, който се взираше замислено в чашата си с вино.

— Щом десертът е готов, значи кулинарката ще си тръгне всеки момент. Няма да успея да ѝ връча подаръка от мама. Като всички останали всъщност.

Някой я заговори от срещуположния край на масата и тя погледна натам. Когато се обърна, Себастиан беше изчезнал.

Озърна се и го видя да разговаря с младия сервитьор, който флиртуваше с него. Тя сведе поглед със свито сърце.

След няколко секунди Себастиан застана зад нея, приведе се и ѝ прошепна:

— Намерих начин да влезеш в кухнята. Ела с мен. Пакстън грабна безмълвно дамската си чанта и подаръка и го последва. Мнозина се бяха изправили да се поразтърчат и те успяха да се вмъкнат незабелязано в къщата.

Красивият сервитьор ги очакваше.

— Следвайте ме — намигна им усмихнато той. Пакстън погледна Себастиан. Беше го направил заради нея.

— Върви! — каза ѝ той. — Аз ще те чакам в дневната. Сервитьорът — Бъстър — се оказа и сладък, и дързък.

Посещаваше кулинарно училище в Баскъм. Преведе я покрай човека пред кухненската врата — нещо като страж, който Мойра — като вещица от детска приказка — беше поставила, за да запази Клеър Уейвърли само за себе си.

Пакстън бе толкова изненадана и трогната от постъпката на Себастиан, че още щом пристъпи в кухнята, плановете ѝ се промениха из основи. Идеята я осени толкова ненадейно, че не ѝ остана време да я обмисли. Реши просто да го направи. Остави подаръка на рафт до вратата и тръгна напред. Имаше само една възможност и нямаше да я пропилее. Желанието ѝ може би щеше да се сбъдне.

Две жени стояха до работния плот от неръждаема стомана, осяян с цветя, сякаш ярки конфети се бяха разпилели безразборно по него. Жените изглеждаха удивително спокойни и неподвижни като снежна пелена. Пакстън пристъпи неловко към тях.

Богатите дами не отлепят уши от земята, вслушани в тропота на новото, на нещо, което да ги направи по-щастливи, по-млади, по-самоуверени. Разчуе ли се за дерматолог с чудодеен крем, графикът му

се запълва за месеци напред. Обявят ли някой треньор за най-добрия, всички се струпват във фитнес клуба му. Същото важеше и за Клеър Уейвърли — красива, загадъчна кулинарка, способна според мълата да предизвика ревност у съперничките ти, да подобри любовния ти живот, да освежи сетивата ти. И всичко това благодарение на храната, която приготвя. Специалитетът ѝ бяха ядивните цветя. Щом плъзна слух, че предлага нещо различно от другите, всички ѝ налетяха като мухи на мед. Ала беше изключително трудно да се домогнеш до нея.

— Клеър Уейвърли?

— Да? — извърна се едната жена към Пакстън.

Малко над четирийсет, с красива прическа и сдържано, будно лице.

— Казвам се Пакстън Осгуд.

— Привет! — каза Клеър и прегърна през рамо младата жена до себе си. — Това е племенничката ми Бей.

— Приятно ми е — поздрави Пакстън.

Бей се усмихна. Семейната прилика определено личеше. В тъмните коси, в изваяните черти. Очите на Клеър обаче бяха остри и тъмни, а тези на Бей — светлосини. Изглеждаше на около петнайсет — слабовата, стеснителна и неизразимо обаятелна. Плетени гривнички покриваха ръката ѝ чак до лакътя, а на тениската ѝ пишеше: „Ако ме попитате, ще ви кажа“. От задния джоб на джинсите ѝ стърчеше овехтяло издание с меки корици на „Ромео и Жулиета“.

— Съжалявам, че ви безпокоя — извини се Пакстън.

— Не ни безпокоите. Свършихме си работата. Десертът е готов — посочи Клеър големите подноси с купички, очакващи да ги сервират на гостите.

— Лимонов крем с лешников крокант, теменуга, лавандула и върбинка.

— Звучи чудесно.

— Бей, отнеси, ако обичаш, тази кутия в колата. Щом момичето излезе, Клеър каза:

— Имате въпрос.

Пакстън разбра, че не ѝ се случва за пръв път. Свикнала е влюбени да искат нещо от нея — лек, отвара, надежда. Четеше се в очите ѝ. Беше го виждала и преди. Копнежът. Отчаянието. Знаеше какво ще я помоли Пакстън, преди да е чула и дума.

Пакстън се озърна да провери, че са сами.

— Наистина ли съумяваш да накараш хората да се почувстват другояче благодарение на храната и напитките, които им поднасяш?

— Мога да променям настроението им. Не мога да променям хората. Не съществува такава магия. Кого искаш да промениш?

Въпросът я отрезви. Не искаше Себастиан да се промени. Любовта не беше лошо чувство. Не можеше, не биваше да го променя. Осъзна, че е предприела отчаян опит да постигне своето. „Открий къде е щастието ти“, казал ѝ беше Колин. Това не ѝ носеше щастие, защо упорстваше тогава? Разбра, че е време да се откаже.

— Никого, предполагам — отговори.

Клеър ѝ се усмихна съчувствено.

— Така е най-добре. Колкото повече се борим, толкова по-зле става. Споделям личен опит.

Пакстън излезе от кухнята леко замаяна. Но не се чувстваше сломена. Влезе в дневната, където я чакаше Себастиан.

Въпреки деликатните черти и стройната фигура, стига да поискаше, той излъчваше неотразимо достолепие — надменен и недосегаем. Сега изглеждаше така, седнал върху кожения диван, вперил очи през прозореца. Обърна се, чул я да приближава.

Изгледа я изненадано.

— Не си дала подаръка?

Пакстън сведе очи към кутията в ръцете си.

— Не. Искам да се прибера вкъщи.

Той се изправи. Вдигна сакото си от облегалката на дивана и тръгна мълчаливо към нея. Излязоха и Себастиан подаде билета си на пиколото. Вдясно украинските музиканти се качваха в голям бял ван. Без да се замисля, Пакстън отиде при тях и им подаде подаръка на София с думите:

— Благодаря ви. Свирихте прекрасно.

Те се усмигнаха. Не разбираха тези странни южнячки.

Когато се върна, пиколото вече беше докарало аудито на Себастиан. Той ѝ помогна да влезе и седна зад волана.

Преди да включи двигателя, Пакстън каза:

— Без малко да помоля Клеър Уейвърли за любовна отвара.

Той се облегна бавно назад и я погледна.

— Без малко?

— Не искам да си нещо, което не си. Чудесен си такъв, какъвто си. А чувствата ми са неуместни, но не са погрешни. Не мисля, че бих ги променила, дори да можех.

Той въздъхна, приведе се и опря чело в нейното. Затвори очи. Явно също разбираше колко безнадеждно е положението. След миг се отдръпна и я погледна. Очите му обходиха лицето ѝ и после бавно, почти недоловимо той се наведе към устните ѝ. Въображението ли я подвеждаше? Сигурно горещото ѝ желание рисуваше миражи.

— Не го прави — каза му тя, когато устните му почти досегнаха нейните и усети лекия им аромат на вино. — Не ме съжалявай.

Очите му се стрелнаха объркано към нейните.

— Защо мислиш, че те съжалявам?

— Знам, че не искаш да го обсъждаш. Знам, че предпочиташ да забулваш сексуалността си в загадъчност. Но аз те видях, помниш ли? През последната година в гимназията. Беше с група момчета в ашвилския търговски център. Единият те целуна и ти погледна право към мен.

Той се облегна стъписано назад. Веднага я жегна желание да почувства отново близостта му, толкова силно, че ѝ се прииска да се сгуши на кълбо, за да запази последните частици от топлината му.

— Никога няма да те помоля да бъдеш нещо, което не си. Никога. Знам, че не можеш да изпитваш към мен това, което аз изпитвам към теб. Проблемът съм аз. Аз трябва да го преодоля. Не ти.

Той пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Бях забравил за това — каза.

След миг неудобно мълчание Себастиан запали двигателя и потегли. Стигна кръстовище и спря, а Пакстън разпозна колата вляво от тях. Вътре седеше Колин. До него беше Уила. Колин натисна клаксона и ѝ помахаша.

Ако не обичаше толкова силно брат си, сигурно би му завидяла.

Той очевидно бе прекарал деня си далеч по-приятно от нея.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА СТРАННА СЪБЛАЗЪН

Рейчъл Едни вярваше, че дълбоко в себе си е разумен човек. Не вярваше в духове, в суеверия или в камбанки, които звънят по своя воля.

Вярваше обаче в любовта. Вярваше, че можеш да я помиришеш, да я вкусиш, че любовта е способна да промени посоката на целия ти живот.

Самата Рейчъл беше живото доказателство.

Като дете не беше се задържала по-дълго от година на едно и също място. И когато порасна, беше готова да следва същия модел. Все пак в него нямаше нищо нередно. Защо стабилността да е образец за подражание? Критичните моменти и приключенията са много поучителни. Преди година и половина Рейчъл пристигна в Уолс ъв Уотър сломена и изморена. Реши да спре и да си намери работа, колкото да събере малко пари в брой и да продължи нататък. Лесно я наеха в магазин за спортни стоки, понеже — да си го кажем честно — невъзможно е да си отрасъл в къмпинги и да не поназнайваш нещичко за жизненонеобходимите за оцеляване вещи. Уила — собственичката на магазина — я посрещна с облекчение. Рейчъл харесваше Уила. Беше мила и забавна, ала толкова изпълнена с неизразени чувства, че Рейчъл опитваше какво ли не, само и само да развърже балона и да намали напрежението. Винаги удряше на камък, което беше странно. Рейчъл рядко грешеше с хората.

Дори след като си намери работа, се наложи да живее нелегално в палатка в планината, защото не можеше да си позволи да наеме жилище. През една дъждовна нощ именно там я откри лесничият Спенсър. Сърце не му даде да я прогони. Разреши ѝ да остане до сутринта, при условие че обещае призори да си събере багажа и да си тръгне. От благодарност Рейчъл го целуна ей така, под дъжда. Той се смути и се стресна. Дори се изчерви. Ала на другата сутрин се върна и

по лицето му се изписа облекчение, когато я видя, въпреки че той самият бе настоял да си отиде. Така се случи.

Рейчъл се влюби и всичко се промени.

За пръв път се задържаше толкова дълго на едно място и чувството беше странно. Спенсър обаче беше тук — милият, грижовен, стабилен Спенсър — и тя знаеше, че не може да бъде някъде, където Спенсър го няма, което, като се замисли, беше причината майка ѝ да последва баща ѝ на странство из цялата страна. Рейчъл свикна с това любопитно място и забавните му суеверия. Свикна да спи в легло и да използва вана. Научи се да шофира. Дори убеди Уила да ѝ позволи да отвори кафенето в магазина. И с изненада откри, че я бива в това.

Откри още, че кафето присъства във всякакви спомени — различни у всекиго. Неделни сутрини, приятелски купони, любим дядо, починал отдавна. Кафето значеше нещо за хората. Обогаляваше някак живота им.

В това отношение много приличаше на любовта.

И понеже Рейчъл вярваше в любовта, вярваше и в кафето.

Но дотук.

Все още не вярваше в камбанки звънтящи, когато им хрумне, въпреки че камбанката в магазина правеше точно това.

Вдигна поглед, когато тя иззвъня отново тази събота. Очакваше да не види никого, но за нейна изненада Уила влезе в магазина.

— Защо си тук? — попита я Рейчъл. — Нали е почивният ти ден?

— Днес ще излизам с Колин Осгуд и си уговорихме среща тук — отвърна Уила и отиде при нея зад бара. — Ако започнеш да имитираш звучни целувки, ще ти отнема барманските привилегии.

Рейчъл се престори, че размисля сериозно. После попита:

— Позволено ли е да се шегувам?

— Не.

— Да рецитирам смешни стихчета?

— Не.

— Да изтананикам „Сватбения марш“ на раздяла?

— Не.

— Означава ли това, че с Колин сте...

Уила я прекъсна, преди да довърши.

— Не.

— Сигурна ли си? — кимна Рейчъл към витрината и Уила видя Колин да минава отпред. — Не съм те виждала да се криеш от другиго. Явно този те влудява.

Колин влезе и измери с поглед първо Рейчъл, после Уила, вероятно учуден защо са се втренчили така в него. Сведе очи, сякаш да провери дали не е пропуснал да се облече. Носеше къси панталонки, туристически обувки и риза с дълъг ръкав.

Рейчъл забеляза как Уила сбърчва вежди.

— Облечен си като за... Не! — махна с ръка тя. — Категорично не.

— Познай къде ще ходим? — ухили се Колин. — В планината!

— Не искам — отсече Уила. — Не съм облечена подходящо.

— Нима не се намираме в магазин за спортни стоки?

— Затова ли настоя да се срещнем тук? — разгневи се Уила.

— Да.

Тя скръсти ръце.

— Няма да дойда.

— Хайде. Довери ми се — настоя Колин.

— Ще ти донеса подходящи обувки, докато си сложиш панталонки и тениска — предложи Рейчъл, решила, че ако с Колин обединят усилия, може и да успеят. — Ще ти дам и сламената си каубойска шапка.

— Готова е да ти даде шапката си — подчерта Колин.

Погледна Уила и вдигна вежди, сякаш излага необорим аргумент.

Рейчъл знаеше, че ако Уила не иска нещо, няма да го направи.

Щом се оставяше да я придумат, значи в момента се бореше само със себе си.

След няколко минути я екипираха и тя заприлича на дете, принудено да облече ужасното костюмче, ушито от баба му.

— Да поемаме — каза. — Но вече ти споменах, че предишният опит се провали.

— Веднъж тръгна с мен, видя змия на десетина крачки пред нас по пътеката и се втурна обратно в колата — обясни Рейчъл.

Уила потрепера.

— Не харесвам змиите.

— Повечето от тях са много мили — възрази Колин.

— О, чудесно! — възкликна Уила и тръгна към вратата. — Значи си любител на змии!

Колин я последва.

— Няма нищо страшно. Всъщност мога да ти покажа една, която ще ти хареса.

— Благодаря много, но предпочитам да не я виждам. Впрочем казах, че не ги харесвам, а не че се страхувам.

— Предизвикателство ли е това? — попита той.

— Все предизвикателства ти се въртят в главата. Не!

— Резервирахте ли си хотел? — подметна Рейчъл, когато излязоха.

— Чух те! — извика ѝ Уила, преди вратата да се затвори.

Да, Рейчъл Едни вярваше в любовта.

И умееше да я разпознава.

* * *

Навлязоха в националния парк „Катаракт форест“ и залъкатушиха сред стъписващо красиви гледки. Тук-там по пътя имаше паркинги, където туристите да поспрат и да им се порадват. От няколко дори се виждаха водопадите, с които се славеше планината. До повечето от тях обаче се стигаше само пеш.

Когато Колин паркира на покрития с чакъл паркинг в началото на туристическата пътека, Уила се озърна и каза:

— Къде по-точно ще ходим?

— До Тинпени фолс.

Общо взето, това прозвуча успокоително. Водопадът Тинпени беше популярна атракция и пътеката вероятно не беше опасна. Дори седемдесетгодишни клиенти се хвалеха в магазина ѝ, че са посетили Тинпени. Щом те бяха успели, и тя щеше да се справи.

— Разхождаше ли се тук, когато живееше в града? — попита го Уила, помайвайки се в колата.

Колин си разкопча колана.

— Не.

— Значи не си идвал досега в планината?

— Напротив, идвал съм. Не се бой.

Той отпусна длан върху коляното ѝ. Усети топлия му допир върху охладената си от климатика кожа и дъхът ѝ секна.

— Знам пътя. Винаги се отбивам в гората, когато се връщам в града. Помага ми да се справя.

— Да се справиш с кое?

— С престоя в Уолс във Уотърс — обясни той, но не ѝ даде време да отговори.

Излезе от колата, метна раницата си на гърба и закопча каишката за кръста.

„Несъмнено странен начин да съблазниш жена“, рече си тя, докато ставаше. Погълната от предизвикателствата му към сегашния ѝ начин на живот, тя всъщност не беше обмисляла истинските му подбуди. Досега. И откритието я порази — в действителност те почти не засягаха нея.

Колин тръгна по пътеката и Уила го последва неохотно сред буйната зеленина. Той беше роден за екскурзковод — посочваше ѝ интересни растения и разликата между новите дървета, израснали след спирането на сечта, и старите, запазени от древни времена. Тя не се преструваше на очарована. Оглеждаше се предимно за змии. Незнайно защо, той си я представяше като любителка на природата, каквато Уила изобщо не се чувстваше. Беше ѝ разказал как го е вдъхновила да замине, да следва своя път и тя постепенно осъзнаваше, че животът ѝ тук, фактът, че се е върнала и е останала, подклажда съмнения в собствения му избор. Той смяташе, че мястото му не е тук, и Уила го изправяше пред неудобни въпроси. Хората се приспособяват. Променят се. Възможно е да пораснеш на родна почва.

На Колин това не му нравеше ни най-малко.

Е, тя също не бе особено доволна от прозрението, че е заобичала града по-силно от най-смелите си очаквания.

Къде тогава се вмести прелъстяването? Дали беше просто средство, отвеждащо към целта, част от стремежа му да ѝ повлияе да се промени, за да се вмести в представите му и да го успокои, че не е поел в погрешна посока?

Не ѝ се вярваше да е така, но не беше сигурна.

Спряха да пийнат вода и да похапнат от припасите в раницата на Колин. Едва тогава осъзна колко е уморена. Отпусна се благодарно да откъдне и се вгледа в мълчаливата група ездачи, напредващи покрай

реката по единствената пътека за конници в парка. Щом почивката приключи, Колин стана и тръгна отново.

Най-после стигнаха върха на Тинпени фолс, откъдето се откриваше величествена гледка. Реката, която се носеше към ръба на пропастта, беше спокойна и изненадващо плитка. Ала стигнеше ли бездната, се спускаше с грохот повече от сто стъпки надолу към вир, осеян с големи плоски камъни.

Тинпени фолс беше най-известният водопад в района, кръстен на красив, но самонадеян младеж на име Джонатан Тинпени. Разказваха как преди почти два века господин Тинпени препуснал с коня си от родния Чарлстън, Южна Каролина, през заоблените зелени хълмове на западна Северна Каролина, търсейки водопадите, които чул, че се намират тук. Водата им се славела като целебна, носели се легенди за чудодейно изцелени хора. По онова време господин Тинпени бил едва на двацет, но ревматизмът измъчвал отрано мъжете от рода му. Макар да страдал от заболяването, господин Тинпени странствал сам, за да не опетни репутацията си на непоклатим здравеняк — той бил най-младият, най-високият и най-решителният от братята си. Не очаквал обаче пътеките във високите усойни планини да станат толкова стръмни и неравни. Не очаквал да се озове в свят на облаци. Конят му затъвал до хълбоците в тресавищата по пътя, а господин Тинпени напълнил няколко бутилки с мъгла, за да ги отнесе у дома, защото не вярвал някой да му повярва колко е гъста. Пътешествието било тежко. Когато стигнал водопада, бил замаян от болка. Препънал се и паднал в пропастта. Оцелял като по чудо и само след няколко часа го открили ловци. Прибрал се вкъщи с влак, а повечето време спал в луксозния частен вагон. Твърдял, че водите сигурно са целебни, понеже пътуването до тях било непосилно, а завръщането — от лесно полесно. Според легендите на погребението му децата му отворили бутилките с мъгла от планината и гъста като дим пелена покривала града дни наред.

Туристите харесваха историята. И обичаха да купуват сувенирните буркани с мъгла от града.

Колкото и красиво да беше обаче мястото, Колин явно не възнамеряваше да я заведе там. Преведе я до другата страна на водопада по естествен мост от плоски скали.

— Как реши да станеш архитект на открити пространства? — попита Уила, когато той се пресегна и я улови за ръката, докато се движеха един зад друг.

Той сви рамене, без да спира.

— В имението на родителите ми има горичка от хикории — дълги редици дървета с преплетени една в друга корони. Непрекъснато подрязваха клоните им. Помня как като малък отивах там, лягах под тях и се взирах в балдахина от листа. Мама казваше, че това е мястото ми за съзерцание. Дърветата се противяха на симетрията. Градинарите се опитваха да придадат форма на хаоса, но дивата им природа винаги заплашваше да надделее. Представях си оформянето на градини като опитомяване на лъвове — каза той и я погледна усмихнато през рамо. — Но реших да следвам архитектура едва след колежа, където се дипломирах като финансист. Така искаше татко, защото и той е финансист. След колежа обаче, просто като извинение да не се връщам у дома, тръгнах на обиколка из Европа с тогавашната ми приятелка. Дворцовите градини там някак си възродиха желанието ми да опитомявам лъвове. — Той замълча. — И тогава отново се сетих за теб.

— Да — каза тя, разбрала накъде бие. — Сети се за мен...

— В колежа се чувствах зле. Помня как си мислех: „Сега Уила Джаксън сигурно прави точно каквото иска с живота си“. Напусна ни с такъв гръм и трясък!

— Навярно ще се изненадаш, Колин, но в колежа не бях много по-щастлива, отколкото когато бях тук. Бях невъздържана и безотговорна и не успях да завърша. Работех в бензиностанция и две седмици преди да изгубя апартамента си, татко почина. Не знам какво щеше да стане, ако не бях се върнала.

— Не си успяла да разбереш — посочи той.

— Не. Да се върна и да се изправя очи в очи с всичко беше правилната стъпка. И ако някога си тръгна пак оттук, ще го направя уверено. Няма да бягам.

Той спря и се обърна към нея.

— Това ли мислиш, че съм направил?

— Не знам — отвърна искрено тя. — Но ще ти дам съвет, който няма да ти хареса — поостани тук и може би хората ще започнат да те виждат такъв, какъвто си сега, а не като Бастуна.

— Звучиш като сестра ми.

— Не усложнявай живота на Пакстън — изплъзнаха се думите от устата ѝ изненадващо и за нея самата. — И без това ѝ е трудно.

— О, вече сте първи приятелки? — усмихна се той и я улови отново за ръката. — Почти стигнахме.

Свърнаха от пътеката и навлязоха в гората. Спряха пред тесен приток на реката, която преди малко бяха пресекли. Водата се стичаше по огромна плоска скала и образуваше езерце.

Колин свали раницата си и я захвърли на брега под тях. Седна и си развърза обувките.

— Знаеш ли защо е оцелял Джонатан Тинпени? Защото не е паднал от водопада, а всъщност се е подхлъзнал по тази скала.

— Какво правиш? — попита подозрително тя.

— Просто си свалям обувките.

Той стана и ги захвърли долу.

Най-сетне Уила разбра какво си е наумил.

— Не видя ли табелите? „Спускането по скалата е забранено“.

— Не, не ги видях — заяви той и запристъпва внимателно по лъскавата скала. — Никога не ги виждам.

— И преди си го правил?

Той седна и се приплъзна до ръба. Забеляза го как сдържа дъха си, когато очевидно студената вода заля краката му.

— Хайде, Уила! Предизвиквам те!

— Смяташ, че това стига? Едно предизвикателство?

— Знам, че искаш.

— Не би могъл да знаеш.

— Налага се да импровизирам, докато не ми кажеш какво точно искаш.

При тези думи се плъзна напред и се спусна по влажната скала.

— Колин! — извика тя.

Той се бухна във водата и изчезна за миг. После изплува на повърхността и изтръска глава. От косата му се разлетяха капки. Погледна нагоре към нея.

— Хайде! Водата е чудесна!

— Ще ни арестуват!

Той заплува по гръб, без да я изпуска от поглед.

— Навремето това не те спираше.

Взряна в него, Уила присвиваше пръсти при мисълта колко вълнуващо ще е да се попързала по скалата. И, да, осъзна, че частица от Жокера все още живее в нея. Сигурно винаги щеше да живее. Прозряла това, тя най-сетне разбра и колко малка е тази частица. Колкото от време на време да я въвлече в някоя неприятност, да задоволи безумната необходимост да усети как сърцето ѝ тупти възбудено, ала недостатъчно да съсипе живота, който си бе създала. Почувства се по-добре, не толкова уплашена от себе си. И не толкова уплашена от Колин и от всичко, което смяташе, че той знае за нея, защото тя самата не бе събрала смелост да се вгледа в себе си.

Обзе я шеметно усещане, че най-после е свободна.

Представи си как сваля обувките си и ги захвърля долу на брега. Как се придвижва до ръба на голямата, гладка скала. Как се плъзва по водата към езерцето и се наслаждава на всеки миг. Представи си как изскача на повърхността, грейнала в усмивка.

И го направи.

* * *

След дълго плуване и ласки те най-после се изкатериха върху скалата на брега да се изсушат на слънце. Излегнаха се един до друг, потънали в уютно мълчание. Уила бе почти сигурна, че Колин тайничко се е възгордял от успеха си. Ала се чувстваше твърде добре, за да спори. Скалата я сгръвяваше, водата ромолеше приспивно, а гората миришеше на мъх и зеленина, на минало и на бъдеще. Не беше природолюбителка, но с това можеше да свикне.

— Искях да те питам нещо — каза Колин.

Уила извърна глава към него. Беше си свалил тениската и голите му гърди изглеждаха смугли и гладки. Очите му бяха затворени и тя го огледа на спокойствие. За пръв път излизаше с толкова висок мъж. И гледката не беше неприятна.

— Да?

— Защо смяташ, че са уволнили баща ти?

Въпросът я изненада.

— Защото оттогава загърби учителската професия.

— Бях там, когато напусна — каза Колин. — И не го уволниха. Напусна по своя воля.

Уила се изправи и се обърна към него.

— Какво?

Колин отвори очи и засенчи с длан лицето си.

— Когато задейства пожарната аларма и спусна плаката, оповестяващ, че ти си Жокера, родителите ми пристигнаха тутакси в училището. Настояха директорът да се извини, понеже аз бях основният заподозрян след онзи случай, когато написа цитата от Огдън Наш пред главния вход. Извикаха и баща ти да се извини. Личеше му колко е разтревожен, че са намесили полицията. Беше ясно, че не му е приятно да е там и да ни се извинява, сякаш е направил нещо лошо. Вече всички бяха разбрали, че си се измъквала безнаказано, благодарение на ключовете и паролите му. Директорът каза на баща ти: „Знам, че не си виновен, задето дъщеря ти е палава. Не те грози наказание“. И баща ти избухна. Каза, че ако аз бях извършил такава пакост и ме бяха спипали на местопрестъплението, нямаше да ме отведат полицаи. Всъщност, докато всички мислели, че съм аз, никой не предприемал нищо заради родителите ми. Чувствал се горд, че си се разбунтувала. Жалко, че не събрал смелост да направи същото, когато бил на твоята възраст. Знаел всичко почти от самото начало. Омръзнало му да живее толкова благоразумно и смятал да захвърли благоразумието по дяволите. И напускал.

Уила го гледаше смаяно.

— Не мога да повярвам...

— Знам — съгласи се Колин. — Но е така.

— Знаел е?

— Очевидно. Реших, че трябва да ти кажа.

— Изглежда ми съвсем абсурдно.

Колин сви рамене и пак затвори очи. Не след дълго се унесе в дрямка. Обвила с ръце коленете си, тя седеше и се питаше как е възможно баща ѝ наистина да е знаел от самото начало за белите ѝ, как е възможно да е казал, че захвърля благоразумието по дяволите. Какво означаваше това? Винаги беше смятала, че животът му го удовлетворява, че е щастлив да следва заръките на баба Джорджи. И смяташе, че се е срамувал от тийнейджърските ѝ простъпки.

С Пакстън се бяха уговорили утре да посетят отново старческия дом и да поговорят с Агата. Реши да я попита за баща си и за баба Джорджи. Натъкнеше ли се на поредното откритие, значи нещата бяха далеч по-дълбоки, отколкото ѝ изглеждаха.

Потънала в размисли, Уила изгуби представа за времето. Обърна се да види дали Колин все още спи.

Не спеше. Гледаше я, облегнал глава върху свитата си ръка.

— Подремна ли си хубаво?

— Съжалявам — каза той и се надигна. Коремните му мускули се очертах ясно. — Не исках да захъркам пред теб. Не спя добре, особено когато съм у дома. И сънят ме оборва по никое време.

Тя му се усмихна съчувствено и отметна кичурите тъмна коса от челото му.

— Забелязах, когато се отнесе върху канапето ми.

— Прекрасно канапе!

Усмихнатите им очи се срещнаха. Като по даден знак Колин се приведе, а тя вдигна лице. Устните им се докоснаха нежно, стоплени от слънцето и сухи. Не след дълго нежността прерасна в жажда и настойчивост. Тя се отпусна назад и той я последва. За пръв път се чувстваше така. С него сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи. За бога, да се чувстваш така, без да нарушаваш закона, беше удивително! Добре де, строго погледнато, бяха нарушили закона, спускайки се по скалата, ала да се целуват тук на брега беше просто живот в мига, а срещу това не съществуваха закони.

Усети как ръката му дърпа блузата ѝ и изви гръб.

— Толкова красива — каза той, когато дрехата ѝ прелетя над главата ѝ и се приземи някъде зад тях. Дланите му обгърнаха гърдите ѝ и тя стаи дъх.

— Мисля, че винаги съм те търсил. Не мога да повярвам, че през цялото време си била тук.

Той захвърли сутиена ѝ настрана и я целуна по гърдите. Тя отвори очи и ги насочи към върха на скалата. Някой можеше да се появи там всеки момент.

— Колин, ще ни видят...

Той вдигна глава.

— Каж ми, че това не те възбужда — отвърна и впи устни в нейните.

Тя го дръпна за косата и той пак вдигна глава и я погледна. Дишаше тежко.

— Възбужда ме сега. Каквато съм сега, Колин — каза му, понеже, необяснимо защо, усещаше, че е важно да му обясни. — Не съм момичето, което съм била преди.

По лицето му се изписа объркване.

Внезапно я обзе тъга. Не беше така, както го искаше. И как би могло? Пречеха им твърде много недоразумения.

— Няма да останеш тук, нали? — попита тя.

След миг колебание той отвърна:

— Не.

— Значи планираше да ме прельстиш и да си тръгнеш.

— Нищо не планирах.

Очите му се впиха в нейните.

— Защо не дойдеш с мен?

С цялото си сърце чувстваше, че Колин не е коварен мъж. Просто се опитваше да намери изход.

— Не мога да тръгна сега. Баба е тук.

— Погледни ме в очите и ми кажи, че си щастлива, Уила.

Коварен... Не... Ала удивително заблуден.

— Защо не го направиш ти?

Той се изправи бързо, сякаш го е зашлевила.

— Щастлив съм, разбира се.

Тя закопча сутиена и си облече тениската.

— Да бе... Затова спиш толкова спокойно.

Той разтърка лицето си с длани, все едно се събужда след дълъг сън. Въздъхна и няколко секунди погледа мълчаливо водата.

— Трябва да вървим — каза и ѝ подаде обувките.

Е, поне един от тях бе научил нещо за себе си днес.

За жалост не беше той.

* * *

Върнаха се по пътеката за водопада Тинпени. Минаваше пладнe и слънчевите лъчи се спускаха косо през дървесните корони, когато

стигнаха до паркинга. Влязоха в колата и Уила спусна прозореца, за да усеща топлия летен вятър.

— Гладна ли си? — попита той.

Проговаряше за пръв път, откакто напуснаха скалата.

— Умирам от глад — призна тя.

— Да хапнем нещо. Не бива да приключваме деня толкова неловко — каза той и тя оцени жеста му.

— Бил ли си в ресторант „Железница“ на Нешънъл Стрийт? — попита Уила. — В него се събират планинари като нас.

Слязоха в града и спряха на кръстовище. Вдясно чакаше синьо ауди.

— Колата на Себастиан! — възкликна Колин, натисна клаксона и им помахаша. — С Пакстън явно се прибират след обедния концерт. Не мога да повярвам, че е продължил досега.

— Искаш ли да им предложим да дойдат с нас? — попита Уила, старайки се да не издава нетърпението си да ги поканят, за да разсеят възцарилото се неудобство.

— Добра идея — съгласи се припряно той.

Очевидно и той споделяше чувствата ѝ.

Излезе и притича до колата на Себастиан. Каза им нещо и се върна бежешком.

— Добро хрумване. Едно питие явно няма да им се отрази зле.

Уила не се изненада, съдейки по признанието на Пакстън за връзката ѝ със Себастиан.

— На нас също — констатира тя.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЖОКЕРА, БАСТУНА, ПРИНЦЕСАТА И ОСОБНЯКА

Стигнаха Нешънъл Стрийт и паркираха до старата железопътна гара — сърцето на Уолс ъв Уотър преди повече от век, когато дърводобивът изхранвал града. Когато правителството купило околните гори обаче и ги превърнало в национален парк, влакът спрял да пристига и всичко се променило. Гарата се превърнала в ресторант и туристическо бюро. Складовете били преустроени в магазини. По Нешънъл Стрийт поставили десетки скулптури и плакати, изобразяващи водопадите в парка. През десет крачки се редяха табели, че оттук се стига до водопадите. Че това е правилният път.

Ресторантът — бившата гара, днес гъмжеше от планинари, подпрели раниците си върху столовете. Уила, Колин, Пакстън и Себастиан влязоха — интересна четворка, несъмнено. Уила и Колин с омачкани дрехи и разчорлени коси, а Пакстън и Себастиан — красива двойка в официално облекло.

Казаха им, че за маса се чака, но ако искат, могат да похапнат на бара. Идеята им допадна, особено след като Пакстън и Себастиан вече бяха яли и щяха само да пият.

Пакстън и брат ѝ седнаха един до друг, а Уила и Себастиан — от двете им страни. На Уила ѝ беше интересно да наблюдава как общуват братът и сестрата. Тя знаеше, че са близнаци, но бяха толкова различни, че долови приликата едва когато ги видя заедно — тъмни очи, нежни усмивки, съвършено изправени гърбове, привични закачки.

След като поръчаха, Колин, Себастиан и Пакстън единодушно похвалиха ресторанта. За пръв път идваха тук.

Уила се разсмя.

— Ама че гражданчета.

— Ами ти? — усмихна ѝ се Пакстън.

— Аз съм разширила границите си.

Когато сервираха питиетата им, Колин се обърна към Себастиан и попита:

— Откога си в Уолс ъв Уотър?

— От една година — отговори Себастиан. — А ти? Възнамеряваш ли да се върнеш?

Колин отбягна предпазливо погледите на Уила и Пакстън и отвърна:

— Не.

— Не разбирам — намеси се Пакстън, вдигна чашата с коктейла си „Маргарита“ и отпи. — Какво му има на Уолс ъв Уотър? Тук е домът ни. Тук сме родени и сме отрасли. Историята ни е тук. Защо да сме другаде? Това място е изградило характерите ни.

— Тук улучи право в целта, Пакстън — каза Колин.

Пакстън и Уила се обърнаха едновременно към него с раздражени изражения.

— Не ти харесва, че това място те е изградило? — попита Пакстън.

Колин сви рамене.

— Вече не съм Бастуна.

— И въпреки това предпочиташ да вярваш, че аз съм Жокера.

— Жокера символизираше излизането от черупката. Ти доказва на мнозина, че надхвърляш представите им. Това беше смела постъпка.

Той вдигна чашата си като за тост.

— Въплътих се в Жокера не само за да докажа на другите, че надхвърлям представите им. Жокера беше израз на много неразрешени семейни проблеми.

Себастиан изсумтя и всички го погледнаха.

— Вие двамата не знаете нищо. Опитайте само да бъдете Особняка!

— Струва ми се, че само ти не си се променила, Пакс — каза Колин. — Сигурно защото намери себе си дълго преди нас.

Пакстън изглежда се обиди и на Уила ѝ се прииска да перне Колин по ръката.

— Значи съм Принцесата на групата, така ли?

— Казах го като комплимент.

— Не, нищо подобно — каза Пакстън. — Знаеш ли по какво се различавам от вас всъщност? Обичам ви, въпреки че не сте точно

такива, каквито искам да бъдете.

— Да, ти критикуваш само себе си — тихо се обади Себастиан.

Тишина.

— Лъжа ли се, или разговорът изведнъж стана прекалено сериозен? — попита Уила.

Опитаха да го обърнат на смях и сандвичите на Уила и Колин пристигнаха. Докато се хранеха, Пакстън им описа вълшебните ястия на обяда, а Себастиан им разказа забавни анекдоти за дамите от висшето общество. Колин — очевидно с ненаситен апетит и завиден метаболизъм — изяде бързо сандвича си.

Пакстън въртеше разсеяно чашата си по плота, но забеляза празната му чиния и попита:

— Може ли да се върна с теб в Хикъри Котидж?

Той си избърса устата със салфетката.

— Първо трябва да закарам Уила до джипа ѝ.

— Той е на няколко пресечки отук, пред магазина ми — обади се Уила и остави сандвича в чинията. — Мога да отида и пеш.

— Аз ще те закарам до вкъщи, Пакстън — предложи Себастиан. — Уила още не се е нахранила.

— Не. Мисля, че приключих — каза Уила.

Зачуди се защо. Ненадейно всички се разбързаха да си тръгват и настроението им я зарази. Все едно да видиш разбягала се тълпа. Не оставаш да провериш какво е стреснало хората. Хукваш и ти.

Пакстън стана и Колин я последва.

— Ще те видя ли утре? — попита я Себастиан.

— Не. Не успях да ти кажа. Тази неделя ще си отдъхнеш. Уила ще ме придружи при баба Осгуд.

— Нима? — учуди се Колин. — Защо?

Пакстън въздъхна.

— Ще ти обясня някой ден, когато най-сетне проявиш интерес към семейството — отвърна тя и се запъти към вратата.

— Е, чака ме забавно пътуване до вкъщи — заключи Колин и остави пари на бара, за да покрие сметката.

— Благодаря за излета — каза Уила.

— Съжалявам, че настоявах да дойдеш.

— Аз не съжалявам.

Той задържа погледа ѝ секунда повече от необходимото и се отдалечи.

Себастиан се премести до нея.

— След този разговор ни остава само да си представим какво премълчаваме.

Кимна към сандвича ѝ.

— Дояж си сандвича. Ще те откарам до джипа.

— Няма нужда. Близко е.

— Тогава ще те заведем.

Уила изгледа сандвича. Вече не беше гладна.

— Да вървим тогава — плъзна се тя от стола. — Готова съм.

В ранната привечер небето бе с цвят на розов сладолед. Баба ѝ казваше, че порозовее ли небето, значи някой някъде се е влюбил — рядък полет на въображението за жена, толкова уплашена от всичко. Нешънъл Стрийт все още беше оживена, а магазините — отворени. Себастиан излъчваше спокойствие. Мълчанието не го притесняваше.

— Откога сте... близки с Пакстън? — попита го след малко Уила.

— Откакто се върнах в града. Веднага се сприятелихме.

Не изглеждаше като човек, който би накърнил съзнателно нечий чувства. Знаеше ли, че Пакстън е влюбена в него? И дали беше редно Уила да му каже? Недоумяваше защо изобщо обмисля дали да се намеси? Навярно защото не ѝ допадала мисълта Пакстън да страда заради човек, който още не е наясно със себе си. Нещо като Колин. Не че Колин я бе наранил. Съвсем не. Сама си беше виновна. Той не криеше, че смята да замине.

— Вие с Пакстън явно сте се поопознали напоследък — констатира Себастиан след поредното протяжно мълчание.

— Не знам. „Разбираме се“ е по-точният израз. Започваме да се разбираме. Преди време бабите ни са били близки. Разучаваме подробностите.

— Заради празненството? — попита той.

— Не съвсем.

Най-после стигнаха до магазина на Уила. Вътре не светеше. Рейчъл вече си беше тръгнала.

— Благодаря за разходката. Ето го джипа ми — посочи тя.

Разкопча един от многото джобове на панталонките си и извади ключовете.

— Знаеш ли? Колин беше прав за едно — каза Себастиан. — В ролята на Жокера ти наистина надскочи представите на мнозина за теб. Няма как да отречеш, че не си го искала, защото доказва черно на бяло пред всички, че ти си Жокера.

Уила се усмихна смутено.

— Е, мислех си, че след колежа кракът ми повече няма да стъпи в Уолс във Уотър. Искях легендата да има герой.

— Ти ме вдъхнови донякъде.

— Нима?

— По онова време и аз исках да се откъсна от разни неща, да престана да се съобразявам с представите на околните за мен. Ала частица от Особняка живее у мен. Винаги ще живее.

Уила смяташе Себастиан за въплъщение на преображението. Сега обаче осъзна, че той изобщо не се е преобразил, а е станал себе си.

— Как се приспособи?

— Човек е такъв, какъвто е. Удивително е колко малко зависи от волята ни. Приемем ли го, останалото е лесно.

Той се приведе и я целуна по бузата.

— Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ — каза тя и го проследи с поглед как се отдалечава.

* * *

Уила вече се бе изкъпала и си беше облякла памучните панталонки и блузката, с които спеше, когато някой похлопа по вратата. Тя наметна къс халат и заслиза по стълбите, включвайки пътьом лампите, които вече беше изгасила преди лягане.

Отвори вратата и видя любимия си лунатик, застанал пред прага ѝ с многострадално изражение.

— Съжалявам — каза Колин. — Съжалявам за намека, че животът ти е по-непълноценен, отколкото се полага. За теб и за семейството ти. Всъщност ставаше дума за мен.

— Да, в крайна сметка го разбрах.

Тя отстъпи назад, за да му направи път. Около него витаеше ароматът на лимонов пай, който бе усетила и преди. Разкажание.

— Не знам защо това място ми влияе така. Все едно тук не показвам истинското си „аз“, въпреки че то не се мени. Преувеличавам. Може би негодувам твърде много. Може би се опасявам, че ако се върна, няма да бъда образцов Осгуд като другите от семейството ми. Това винаги ме е плашело. Но, за бога, изтръпвам само като си го представя! Не го искам. Не искам дни на голф игрището и вечери на партита.

Колин прокара пръсти през косата си — все още влажна, сякаш и той е излязъл току-що изпод душа.

Уила скръсти ръце.

— Настояват ли да правиш нещо против волята си, когато им гостуваш?

— Е, не... — намръщи се той.

— Значи въображението ти упорито рисува несъществуващи конфликти — засмя се тя. — Знаеш ли какво, Колин? У теб живее частица от Бастуна. Свиквай. Няма да се сбогуваш с него.

Той се отпусна на канапето й.

— Чувствам се объркан. И дяволски изморен. Защо не мога да спя тук?

— Сигурно се страхуваш да се отпуснеш и да позволиш на нещата просто да се случват.

— Права си. Влюбих се случайно в теб — разкикоти се той и отпусна глава върху възглавничките. — И това е най-хубавото ми завръщане у дома.

Уила отпусна изненадано ръце.

— Докога да ти повтарям да престанеш да идваш, когато си изморен. Говориш неща, които не бива да казваш.

Той вдигна глава и я изгледа сериозно.

— Защо да не бива да казвам това?

— Защото не съм сигурна, че разбираш коя съм — отговори му искрено.

И как би могъл, след като тя самата едва сега започваше да проумява?

— Нищо подобно. Отварям си очите на четири.

Уила поклати глава.

— Ако ми го кажеш на сутринта, може и да ти повярвам.

— Добре — прокара той длани по канапето. — Може ли пак да остана тук? Само онази нощ успях да се наспя спокойно.

— Добре — съгласи се тя с въздишка. — Ще ти донеса възглавница.

— Не, не искам възглавница — каза той и се намести да ѝ направи място. — Искам теб.

През ума ѝ прелетя какво ли не, но най-стъписващото беше забързаното и отчетливо „Да!“. Ала твърде отдавна загърбваше спонтанните импулси и села се поколеба.

— Колин...

— Искам просто да полежиш до мен, докато заспя.

Уила изключи отново лампите и приближи до канапето. Беше толкова висок, че се сгуши съвсем удобно до него. Той я обгърна с ръка и тя отпусна глава върху гърдите му.

Каква невъзможна ситуация!

— Не съм сигурен, че мога да живея тук — каза той в мрака, сякаш прочел мислите ѝ. Усети как гласът му отеква в гърдите.

— Не съм сигурна, че мога да си тръгна — отвърна тя.

Замълчаха. Постепенно сърцето му затуптя по-спокойно.

— Мисля, че бих могъл да опитам да живея тук — прошепна ѝ.

— Мисля, че бих могла да опитам да си тръгна — прошепна му тя.

— Но няма шанс да станеш природолюбителка?

Тя се засмя и се притисна по-плътно до него.

— Заспивай, Колин.

И той заспа.

* * *

На другата сутрин Уила, качила се върху един стол в килера, тъкмо се пресягаше към кутия от обувки, пълна със спомени от гимназията, когато Колин застана зад нея и попита:

— Какво правиш?

— Колко странно! Тъкмо си мечтаех някой висок мъж да се появи и да ми помогне — каза тя и скочи от стола. — Ще свалиш ли онази кутия от рафта?

Той я смъкна с демонстративна лекота и ѝ я подаде.

— Какво е това?

— Нещо, което искам да върна на Пакстън, когато се видим днес — обясни тя и остави кутията върху тоалетната масичка.

Беше будна от доста време, но още не бе се преоблякла. Колин спеше и тя се постара да не вдига шум.

— Това значи е стаята ти — озърна се той.

В леглото от ковано желязо спеше почти откакто се помнеше, но лампите върху нощните масички бяха оригинални фигурки от кристал — подарък от Рейчъл за рождения ѝ ден. Мебелите бяха стари, но неин приятел — художник от Нешънъл Стрийт — ги беше пребоядисал в пъстри шарки.

— Да, това е стаята ми.

Косата му беше сериозно разчорлена, ризата му — разкопчана, а краката — боси, което незнайно защо я умили. Колин се обърна към нея и каза:

— Спах.

— Знам.

Не възнамеряваше да го осведомява, че тя не е спала. Обикновено спеше по гръб — неосъществимо върху канапето, освен ако не се проснеше върху него.

Той застана до нея и я обгърна през кръста.

— Благодаря.

— Нищо не съм направила.

— Напротив. И знаеш ли какво означава това? — Той се приведе ѝ прошепна в ухото ѝ: — Означава, че трябва пак да го направим.

Тя се засмя.

— Добре, но не на канапето. Прекалено съм привързана към леглото си.

Той надникна през рамо.

— Хубаво легло.

Уила го улови за ръката и го поведе натам.

— Много е удобно — каза и седна. — И побира двама.

Колин се приведе над нея и тя се отпусна по гръб. Прав, ала облегал ръце от двете ѝ страни, той я погледна:

— Уила?

— Да?

- Сутрин е.
- Знам.
- И все още съм влюбен в теб.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗГУБЕН И НАМЕРЕН

Същата неделя малко след пладне Пакстън и Уила се срещнаха на паркинга пред старческият дом и влязоха заедно в стаята на баба Осгуд. Уила изглеждаше замислена, но ведра, сякаш заредена с предпазлив оптимизъм. Пакстън се почуди дали настроението ѝ има нещо общо с отсъствието на брат ѝ снощи. Прииска ѝ се да я попита, но реши, че такива неща се споделят само с приятели.

— Как ти се отрази всичко, което баба Осгуд ни разказа в петък?
— каза тя. — Не исках да те питам вчера пред Себастиан и Колин.

— Добре. А на теб?

Уила я погледна, присвила загрижено вежди.

— И на мен — излъга Пакстън. — Ала се притеснявам малко какво ли ще научим днес?

— Е, по-зле няма накъде, значи ще е по-добре, нали?

— Да — отвърна колебливо Пакстън, но наистина ѝ се искаше да повярва. Време беше щастието да ѝ се усмихне.

Носеше на баба Осгуд кутия с шоколадови бонбони, въпреки че майка ѝ бе забранила. Омръзнала ѝ беше ролята на буфер между Агата и снаха ѝ, които се счепкваха като змия и мангуста. Битката си беше тяхна, не нейна. Имаше си достатъчно грижи.

Подаде бонбоните на баба си и се настани на канапето до нея. Приседна предпазливо, да не би Агата, която тежеше колкото обжарена хартия, да се разлети във въздуха. Уила седна на стола срещу тях.

Агата погали кутията с шоколадови бонбони в скута си. Първите ѝ думи бяха:

— Ако полицията нарочи Джорджи, искам да им разкажете какво ви обясних.

— Не мисля, че са я набелязали — каза Уила. — Уди Олсън не ми се е обаждал повече. А на теб? — обърна се тя към Пакстън.

— Не.

— Не ме интересува какво мислиш — сряза я Агата. — Ако се стигне дотам, обещавайте ми да им разкажете!

— Спокойно, бабо. Обещаваме.

— Добре... — потупа пак бонбониерата Агата.

— Празненството е този петък — каза Пакстън. — Искам да дойдеш.

— Пфу! Глупави момичета!

— С Уила забелязахме, че сте основали клуба горе-долу по същото време, когато Тъкър е изчезнал. Съвпадение ли е?

— Не, не е. Съвпадения не съществуват. В нощта, когато го погребяхме, обещах на Джорджи винаги да съм до нея. Тя беше уплашена. Беше бременна. А аз — решена да ѝ помогна на всяка цена. На другия ден събрах четирите ни най-добри приятелки и им казах, че Джорджи се нуждае от нас. Не им разказах всичко, но градът някак си бе усетил, че Тъкър го няма. Все едно се разбуждахме след дълъг сън. Шестте основахме Дамския клуб с една-единствена цел — да помогнем на Джорджи. Обещахме никога повече да не си обръщаме гръб. Дори да се страхуваме, дори да ни дебне опасност, зарекохме се да я посрещаме заедно, защото никой друг няма да се застъпи за нас. Семейството на Джорджи не ѝ помогна. Целият град виждаше как се отнася Тъкър с нас, как ни насъсква една срещу друга, но никой не понечи да спаси сърцата ни. Решихме да създадем женско общество, където жените да се чувстват закриляни. По онова време клубът значеше много за нас. Не е като сега.

— Какво го промени толкова много? — попита Пакстън.

Напоследък клубът ѝ вдъхваше смесени чувства и разкритията от миналото разколебаха още повече представата ѝ за нейната роля в него.

— Промени го животът — отвърна Агата. — Джорджи напусна клуба след около десет години, когато и останалите от нас се сдобиха с деца и семейство. Тогава започнахме да използваме клуба като арена за надпревара. Чий готвач е най-добър? Чий съпруг печели повече? Джорджи живееше съвсем различно и явно се е почувствала отхвърлена. Аз обаче спазих обещанието си. Винаги ѝ протягах ръка. Ала тя спря да моли за помощ. С Хам обаче бяхме близки и той идваше при мен на своя глава.

— Баба Джорджи се държеше много строго с татко — каза Уила.

Пакстън я погледна. Не разбираше какво цели Уила, ала усети, че нещо я гложди.

— Ужасяваше се той да не заприлича на Тъкър. Всичко я плашеше. Страхуваше се и от това — че ще открият тялото на Тъкър. — Агата поклати глава. — Всичките й суеверия извираха от желанието й духът му да остане под земята. Превърнаха се в мания.

— Знаеше ли татко кой е баща му?

— Обясни му, че е бил търговски пътник и след това не го е виждала. Възможно е да е научил и повече. Със сигурност знаеше, че майка му иска той да живее скромно. И я послуша. Жалко, че умря точно когато най-сетне се осмели да поеме по свой път.

Уила се приведе напред.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяташе да продаде къщата и да пътува.

— Не ми е споменавал нищо!

— Мисля, че не ти е казвал много неща.

Уила изненада Пакстън с въпроса:

— Заради мен ли се отказа от работата в училището?

— Да. Беше впечатлен от теб. Въпреки че не разбирам защо — изкриви лице Агата. — Вършеше лудория след лудория... Когато научи, че си напуснала колежа, Хам реши, че търсиш себе си.

— Знаел е, че съм напуснала?

Изглеждаше невероятно и веждите на Уила се извиха още повече.

— Разбира се.

— А ти откъде знаеш? — попита Пакстън, изумена, че баба й е пазила не само своите тайни, но и тайните на бащата на Уила. Какво ли още криеше упоритият й ум? Години наред Пакстън бе смятала, че баба й е просто зла старица. Сега съзираше дълбоката й същност, за която никой не подозираше.

— С Хам разговаряхме дълго, когато настъпи моментът да настани майка си в старчески дом. Той беше решил да пътува. Аз му обещах да наглеждам Джорджи — поизопна тя рамене. — И спазвам дадената дума.

Уила се облегна назад със замислено изражение. Пакстън се възползва от възможността да попита:

— Защо не си ми казвала, че клубът е изопачил ролята си? Щях да направя нещо.

— Пакстън, виждам, че се опитваш да наблегнеш върху делата, а не върху показността. Стремезът ти е похвален, но според мен се дължи по-скоро на липса на приятели, отколкото на по-висши подбуди.

При тези думи Пакстън се поотдръпна назад.

— Приятелството създаде клуба и ако искаш да възвърнеш първоначалния му облик, трябва да разбереш какво означава да си приятел. Знам как ме гледаш и си мислиш: „Не искам да съм като нея“. Е, това е твоят шанс. Хората винаги повтарят, че животът е твърде кратък за разкаяния. Ала истината е, че е твърде дълъг.

— Ще дойдеш ли на празненството? — попита отново Пакстън.
— Мисля, че е важно да присъстваш.

— Може би. Носи ми шоколади и... може би. А сега ме оставете да си хапна на спокойствие.

Агата отвори бонбониерата.

Пакстън и Уила станаха, всяка потънала в собствените си мисли, и тръгнаха по коридора. Пакстън се отправи към вратата, но Уила спря.

— Ще отида при баба — каза тя.

— О. Разбира се.

— Искаш ли първо да пийнем кафе? — посочи Уила към трапезарията.

Пакстън се усмихна почти облекчено.

— Да. Ще се радвам.

Взеха си чаши и ги напълниха. Избраха си маса до прозореца с изглед към страничния двор.

— Защо според теб не се сприятелихме в училище? — попита Пакстън, докато Уила сипваше пакетче захар в кафето си. — Забелязвах как ме гледаше. Не ме харесваше, нали?

— Не е така — каза Уила.

— Обясни ми тогава.

Уила се поколеба.

— Мисля, че в гимназията изпитвах ревност. Мразех, че нямам каквото имаш ти. Намразих и семейството си заради това. Сега ми се иска да върна времето назад — сви рамене. — Като пораснахме... не знам... Ти поставяш невъзможни критерии и никой не е способен да ги удовлетвори. Понякога изглежда, че го правиш нарочно. Дрехите ти са

безупречни. Прическата ти е съвършена. Работиш като за трима. Малцина го умеят.

Пакстън впи очи в чашата си.

— Може би наистина го правя нарочно. Но само защото всички останали изглеждат по-щастливи от мен. Имат си дом, съпрузи, деца, бизнес. Понякога си мисля, че нещо не е наред с мен.

— Всичко е наред с теб — каза Уила. — А ти защо не се сприятели с мен?

— О, лесен въпрос — усмихна се Пакстън и я погледна. — Страхувах се от теб. — Уила се разсмя. — Сериозно. Беше толкова мълчалива и вгълбена. Все едно четеш мисли. Ако бях разбрала по-рано, че ти си Жокера, може би щеше да ми е по-лесно да се сближа с теб. Поне щях да знам, че имаш чувство за хумор. После, когато се върна в града, сякаш не искаше да имаш нищо общо с хората, с които си отрасла. Нешънъл Стрийт ти стана втори дом, все едно ни презираш.

— Не е така — прекъсна я Уила. — Нищо подобно. След като татко почина, се върнах тук с убеждението, че вече няма начин да му се извиня, задето се държах така, сякаш не е направил достатъчно за мен. Обещах и пред себе си, и пред него да бъда щастлива с това, което имам. Всеки ден. Ала отначало хората, с които бях отраснала, възраждаха някогашната ми несигурност. Затова просто свикнах да ги отбягвам.

— Е, вече няма как да ме отбягваш — заяви Пакстън. — Знаеш тайните ми. Притече ми се на помощ. Твоя съм.

Уила се засмя и махна неубедително с ръка.

— Всеки от приятелите ти би го сторил.

— Не — отвърна Пакстън. — Никой не би го направил.

— О, щях да забравя! — бръкна Уила в задния джоб на джинсите си. — Искам да ти го върна.

Подаде на Пакстън сгънат лист от бележник.

— Какво е това?

— Бележка. Изпусна я в коридора на училището. Аз я взех и я прочетох. После се почувствах неловко и не знаех как да ти я върна.

Пакстън я разгърна и я погледна. Разбра за какво става дума и се засмя изненадано.

— Списъкът с качества, които бъдещият ми съпруг трябва да притежава.

— Съжалявам — смутено отвърна Уила.

— Така си фалшифицирала почерка ми в онова писмо до Роби Робъртс!

— Да. Много, много съжалявам.

Пакстън поклати глава и прибра бележката в чантата си.

— Няма нищо. Най-обикновен списък. Един от стотици. Съвсем го бях забравила.

— Впечатляващ е — каза Уила.

— Явно тогава съм знаела какво искам — усмихна се Пакстън и реши да зададе на Уила въпроса, който я измъчваше. — Като стана дума за желаня... Брат ми не се прибра снощи. Дали знаеш къде е бил?

Уила сведе поглед.

— Нищо чудно да е спал на канапето ми.

— Защо тогава се изчервяваш?

Уила я погледна отново с искрящи очи.

— Нищо чудно да съм спала с него.

— Знаех си!

Те се засмяха и Пакстън ненадейно усети колко добре се чувства с Уила. Смяташе, че не я бива да завързва приятелства. Ала навярно се бе опитвала да се сприятелява с неподходящи хора.

Двете разговаряха дълго след като кафето им изстина.

* * *

Бъдещият съпруг на Пакстън Осгуд

„Ще бъде мил.

Ще бъде забавен.

Ще бъде сговорчив.

Ще може да готви.

Ще умее да се целува.

Ще мирише приятно.

Винаги ще ме изненадва.
Ще спори с мен и понякога ще ми позволява да
удържа победа, но невинаги.
Ще бъде загадъчен.
Ще ме обича винаги, независимо как изглеждам.
Мама няма да го харесва, което означава, че аз ще го
обичам още повече.“

Часове по-късно, след като излязоха от трапезарията и Уила отиде при баба си, Пакстън седна в колата и веднага извади отново списъка и го изчете от край до край.

Спомни си как го беше изгубила и дни наред се страхуваше къде го е дянала. Ужасяваше се някое нелепо момче като Роби Робъртс да не го открие и да я подиграва. Годиците се нижеха и тя постепенно го забрави — едно от многото неща, с които бе успяла да се сбoguва.

Къде бе изчезнало това момиче? Същият въпрос си зададе, когато видя старата снимка на баба си. Къде е изчезнало това момиче? Колин каза, че тя е единствената от тях четиримата, която не се е променила. Ала тя се беше променила, но не за добро.

Някогашното момиче не би одобрило жената, в която се е превърнало. Онова момиче винаги си представяше колко щастливо ще е на трийсет години, щастливо както тогава. Какво се бе случило?

Пакстън седеше в колата, вираше се невиждащо и стискаше бележката, докато телефонът ѝ иззвъня.

Погледна екрана. Беше майка ѝ, сигурно да попита защо не се е прибрала за пробата на роклята за юбилейното празненство.

Пакстън въздъхна, прибра телефона и бележката в чантата си.
Запали колата и потегли обратно към познатия ѝ живот.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

РИСК

В понеделник Пакстън не си позволи обедна почивка, за да може да си тръгне по-рано от работа. Документи, изискващи подписа ѝ, се трупаха върху бюрото в благотворителния център, милиони подробности за юбилейното празненство в петък очакваха доуточняване, но някои неща бяха просто по-неотложни.

Паркира пред „Харис & Асошиътс Риълти“, чийто офис беше разположен току до пазара за органични стоки. Влезе и видя Кърсти Лемън, която разговаряше по телефона, седнала зад бюрото си. Щом тя затвори, приближи до нея.

— Пакстън! — изненада се Кърсти. — Какво те води насам?

— Видях, че къщата на Тийл Стрийт още се продава.

— Да, продава се — предпазливо отговори Кърсти.

— Искам да я купя.

Колебливият и недоверчив поглед на Кърсти я изненада.

— Сигурна ли си този път?

— Да.

Кърсти въздъхна и си взе ключовете.

— Е, да отидем да я разгледаме — каза с въодушевлението на човек, когото отвеждат в операционната.

И двете се качиха в нейния миниван. Пакстън не успя да си спомни кога за последно са се возили заедно. Сигурно в гимназията, когато в събота Кърсти вземаше древния „Рейндж Роувър“ на баща си и отиваха в Ашвил. Липсваше ѝ усещането да седят една до друга в колата, да си говорят за какво ли не. Преди да пораснат. Преди да се появят толкова много неща, които предпочитат да не споделят.

Къщата се намираше в комплекс, наречен „Уотървю“ — потънало в зеленина място с обща градина с беседка и фонтан. Къщите в колониален стил бяха от червени тухли и изглеждаха прекрасни. Тази, в която Пакстън се влюби още щом я видя за пръв път, се намираше в най-закътания край на градината. Около вратата се виеха

глицинии и тя си спомни как си представяше колко чудесно ще е да влиза и да излиза напролет, когато храстите са обсипани с цветове. Сякаш всеки ден минава през венчална арка.

Кърсти отключи входа. Вътре ги посрещнаха овални тавани и дървени подове. Горے имаше три спални. Това бе един по поводите за разногласие с майка ѝ, когато миналата година реши да се изнесе, преди да навърши трийсет. София настояваше, че на Пакстън не ѝ е необходимо толкова пространство.

Сега в ума ѝ изплуваха думите на Себастиан, че всеки живот се нуждае от пространство, за да приюти доброто, запътило се към него.

Прииска ѝ се да ѝ бе хрумнало да го каже на майка си.

Разходи се из къщата. Кухненският кът бе отделен от дневната с плот! Представи си колко чудесно ще е да покани приятели на вечеря; идеализираше картината, разбира се, защото жените от клуба бяха омъжени и за тях задушевните събирания вече не съществуваха. Или ако съществуваха, Пакстън не участваше в тях. Ако беше предприела тази крачка веднага след колежа, може би нещата щяха да се подредят другояче, преди животът им да се усложни толкова.

— Красива е като в спомените ми — каза Пакстън.

Кърсти стоеше до входа.

— Миналата година разчитах на комисионата от продажбата. Притесних се много, когато в последния момент отказа да я купиш.

Пакстън се обърна стъписано към нея.

— Защо не ми каза?

Кърсти сви рамене.

— Съжалявам. Навремето си казвахме всичко. Кога се променихме?

— Не знам — тръгна напред Кърсти. — На младини приятелите са целият ти живот. Когато пораснеш, приятелствата остават на заден план. Накрая започват да ти се струват лукс, прищявка. Нещо като дългата вана.

— Аз държа на теб, Кърсти — каза Пакстън. — Винаги съм държала. По някаква причина просто спрях да го казвам, да го показвам.

— Леле, Пакс, отдавна не съм виждала тази твоя страна. Какво я извади наяве?

— С приближаването на празненството все по-често си мисля за бабите ни, за приятелството им, продължило цял живот. Винаги съм си представяла, че и с нас ще е така.

Кърсти я погледна тъжно.

— И аз.

Това е, рече си Пакстън. Признаваме, че всичко се е променило, но никой не иска да направи нищо.

— Добре. Искам да купя къщата — каза тя. — Възможно най-бързо. Още днес ще подпиша офертата.

* * *

— Пакстън, ела тук — извика майка ѝ от дневната още щом прекрачи прага.

Когато влезе, родителите ѝ седяха на дивана и гледаха вечерните новини.

— Днес донесоха роклята ти — каза София и посочи голямата бяла кутия върху стола в ъгъла. — Пробвай я, да не би да се наложи да я преправят в последния момент. Мисля, че тримата с баща ти трябва да отидем заедно, особено, при условие че нямаш кавалер.

Пакстън приближи до кутията и я отвори. Все още усещаше частица от приказния трепет, обземащ я навремето при мисълта как облича бална рокля. Усмихна се при вида на искрящата розова материя и блесналите по деколтето скъпоценни камъни.

— Трябва да отида по-рано. Ще пътувам сама.

Върна капака върху кутията.

— Мамо, кога напусна дома на родителите си?

София отклони очи от телевизора.

— След колежа. Живеех с няколко приятелки. След две години започнах да излизам с баща ти. Бях чудесни времена. Когато Доналд поиска ръката ми, бях очарована, разбира се, но и малко тъжна. Не исках да напусна приятелките си.

Пакстън забеляза как при тези думи баща ѝ се обръща към София.

— Защо? — попита Пакстън. — Не останахте ли приятелки?

— Знаеш как е, Пакстън. Правиш избор. И твоите омъжени приятелки са се отчуждили, нали?

— Да — отвърна Пакстън. — Но това е все едно да се оправдаваш, че просто си забравил кранчето и къщата се е наводнила. Въпреки че си можел да го спреш. Не е неизбежно.

София се намръщи.

— Защо ми задаваш такива въпроси?

Пакстън взе кутията с роклята и застана до майка си.

— Защото ще се местя.

София махна небрежно с ръка.

— О, Пакстън, миналата година го обсъдихме от игла до конец. Тук ти е по-добре. Не ти трябва къща. В Хикъри Котидж има достатъчно място.

— Чаках твърде дълго. Отлагах твърде дълго. Ти си заживяла сама веднага след колежа. Като всичките ми приятелки. Налага се — пое дълбоко дъх тя. — Днес следобед подписах оферта за къщата.

Осъзнала най-сетне, че дъщеря ѝ не се шегува, София възкликна:

— Пакстън! Не мога да повярвам!

— Но е истина. Винаги можеш да ми гостуваш. Аз ще идвам при вас. Но ще обзаведа къщата по свой вкус. И няма да ти дам ключове. На трийсет съм, мамо. Мисля, че си забравила.

— Доналд! Кажй нещо! — настоя София.

Баща ѝ се обърна към нея. Отдавна не беше виждала очите му да искрят така.

— Искаш ли да ти подарим първата вноска за къщата?

Пакстън се усмихна.

— Не, татко, благодаря.

— Доналд!

— Тя си тръгва, София. Време е да свикнем с мисълта, че оставаме само двамата — ти и аз.

Когато Пакстън излезе, София се взря в съпруга си така, сякаш го посреща след много дълго пътешествие. И не е сигурна дали се радва да го види или не.

* * *

Пакстън влезе в къщата край басейна, взе телефона и набра номера на Уила. Дори не знаеше защо.

— Ало?

След кратко колебание каза:

— Здравсти. Аз съм. Пакстън.

— Сестра ти е — каза Уила.

— Там ли е Колин?

— Да. Искаш ли да го чуеш?

Уила беше в добро настроение. Пакстън го долавяше в гласа ѝ.

— Не, искам да говоря с теб. Но ще се обадя по-късно, когато не си заета — побърза да уточни.

— Не изглупявай! — чу се скърцане на параван и изщракване на ключалка. — Брат ти се опитва да разгадае как действа кафемашината на баща ми. Казва, че прилича на музеен експонат.

Пакстън взе кутията с роклята, която беше оставила върху дивана, и я отнесе в стаята си.

— Прекалява с кафето.

— Знам. Купих му безкофеиново.

— Днес забелязах, че още не си потвърдила участието си в празненството. Ще дойдеш ли? Моля те? Няма да те карам да приемаш нищо от името на баба си. Просто искам да си там. И ако Колин още не те е поканил, подготви се. Няма да закъснее.

Пакстън извади розовата рокля от кутията, окачи я върху подплатена закачалка и я повеси върху вратата на килера.

— Май успех да убедя дори баба Осгуд да дойде. След всичко, което ни разказа, мисля, че идва по-скоро да види в какво посмешище сме превърнали клуба.

— Какво има, Пакс? — прекъсна я Уила и Пакстън осъзна, че за пръв път използва умалително обръщение. — Струваш ми се тъжна?

— Не съм тъжна. Раздвоена е по-точната дума, предполагам.

Седна на ръба на леглото и се втренчи в роклята.

— Днес реших да си купя къща. Ще напусна Хикъри Котидж.

— Чудесно! Трябва ли ти помощ при пренасянето?

— Всъщност нямам кой знае колко за пренасяне. Ще трябва да си купя доста вещи. Нямам дори свое легло. Утре ще гледам да намеря време да взема някои размери.

Тя замълча.

— Искаш ли да дойдеш да видиш къщата?

— С удоволствие! — отвърна веднага Уила.

— Не казвай на Колин. Аз ще му съобщя, когато се прибере. Ще злорадства.

Пакстън се приведе напред, подпря се с лакът върху коляното и облегна глава в шепа.

— Малко съм уплашена, Уила — додаде тихо тя, сякаш се страхуваше дори да го каже.

Чу се ново изскърцване, сякаш Уила бе седнала.

— Щастieto е риск. Ако не си малко уплашена, значи не постъпваш правилно.

Пакстън замълча замислено.

— Със Себастиан ли ще бъдеш на празненството? — наруши тишината Уила.

— Не сме го обсъждали. Мисля, че ще съм сама. Но няма проблем. Не се притеснявам.

— Сигурна ли си?

— С него не е същото. Без него не е същото. Нищо не се е прекършило и няма какво да поправам. Просто трябва да продължа да налучквам какво търся.

— Ще разбереш — каза Уила.

— Надявам се.

— Тук съм, ако ти потрябвам.

Точно затова всъщност се беше обадила. За да чуе тези думи.

— Благодаря, Уила.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

БРОНЯТА ПАДА

Жената на рецепцията се обърна към Уила:

— Доктор Роджърс ще ви приеме. Личният му кабинет е в дъното на коридора.

Беше рисковано начинание и се наложи да чака почти цял час, но най-сетне щеше да разговаря със Себастиан.

— Благодаря — каза тя и пристъпи в светая светих, стараейки се да не поглежда към вратите, иззад които долиташе свистене и бръмчене. Побиха я тръпки. Открай време мразеше зъболекарските кабинети.

Влезе в личния кабинет на Себастиан, но него го нямаше. Седна на един от двата стола пред бюрото му и се озърна. Помещението беше приветливо, но обикновено. Себастиан очевидно не се задържаше дълго тук. Върху бюрото му имаше само една снимка. Обърна рамката и видя, че са се снимали с Пакстън — насочили са обектива към лицата си, усмихнали са се и готово.

Чу гласа му в коридора и бързо обърна снимката. Той влезе и й се усмихна. Беше без сако и ръкавите на ризата му бяха навити. Изглеждаше необичайно красив. В гимназията го прикриваше зад пластове грим, но явно вече беше свикнал. Усети, че се взира в него, но осъзна, че навярно е свикнал и с това.

— Преобразил си кабинета — рече Уила най-последно. — По времето на доктор Костов изглеждаше съвсем различно.

Себастиан седна зад бюрото.

— Имаш предвид, че вече не прилича на средновековна зала за изтезания?

— Да — потрепера тя. — Що за приумица? В зъболекарски кабинет? Половината пациенти и без това умират от страх.

— Да беше видяла къщата му! — каза Себастиан. — Имаше истинска броня.

— Шегуваш се!

— Не. Преместих я в мазето.

Уила се засмя.

— Трябва да я подариш на Пакстън за новата къща. Представяш ли си как ще те изгледа?

Той сви вежди.

— За новата къща?

— Купи си къща.

Уила замълча, внезапно разколебана. В пристъп на гняв бе решила, че ако Себастиан не знае колко натъжава Пакстън, някой трябва да му отвори очите. Ала идеята навярно не беше чак толкова добра.

— Явно не ти е казала.

— Да.

— О!

След поредното неловко мълчание, Себастиан попита:

— Затова ли дойде?

— Не точно.

Той кимна разбиращо.

— Винаги съм се чудил защо другите хора в живота ѝ не се решават да застанат очи в очи с мен. Сигурно предполагат, че знае какво прави. Ще отговоря на първия въпрос, който искаш да ми зададеш — да, знам, че Пакстън е влюбена в мен. А сега на втория — не, не искам да я нараня. Правя всичко по силите си да не я наскърбявам.

— Тогава опитай нещо друго — каза Уила и стана.

— Явно досегашните методи не сработват.

Тя се пресегна и взе бележник и химикалка от бюрото му. Написа нещо и му го подаде.

— Какво е това?

— Новият ѝ адрес. Програмата ѝ е много напрегната, защото юбилейното празненство е след три дни. Но случайно зная, че днес ще е там между четири и пет следобед.

Той кимна, изправи се и прибра листа в джоба си.

Уила отвори вратата на кабинета и излезе. Себастиан я последва. Придружи я до приемната, положил длан върху гърба ѝ — усещаше допира му ниско и силно. Тогава най-после разбра. Ей така. „Трябваше

да спра да бъда такъв, за какъвто ме смятаха всички“. Така каза в събота пред магазина ѝ.

Тя се обърна и го погледна стъписано. Той ѝ намигна.

„О, Пакстън — помисли си Уила. — Нямах представа какво те очаква“.

Излезе под слънцето. Усмиваше се. Съдбата никога не обещава да ти разкрие всичко от самото начало. Невинаги ти показва житейската пътека, по която ще поемеш. Ала през последните няколко седмици бе научила, че понякога, ако извадиш истински късмет, се случва да срещнеш човек с компас.

* * *

Щастието изисква да поемеш риск. Никой не беше го казвал на Пакстън досега. Като тайна, която светът е крил от нея. Тя не рискуваше никога, поне на трезва глава. Винаги знаеше накъде се запътва още преди да е направила първата крачка. Сигурно беше добър знак, че промените, които бе предприела през последните дни, я плашеха до смърт.

В четири часа тя влезе в къщата с ключовете, които Кърсти Лемън ѝ беше дала. Уила ѝ се бе обадила по-рано да ѝ каже, че няма да успее да дойде. Затова Пакстън остави кутията с току-що купени понички върху кухненския плот и реши да използва времето за това, което умее най-добре.

Да съставя списъци.

Запълваше шести лист, когато чу звънеца на входната врата. Сновеше от стая в стая, вземаше размери и рисуваше малки скици с въображаемо обзавеждане. Извади слушалките на айпода от ушите си и тръгна към вратата с мисълта, че Уила вероятно все пак е успяла да се измъкне от работа. Погледна часовника си. Пет без четвърт. Трябваше скоро да тръгва, но все пак щеше да успее да я разведе набързо из къщата.

Отвори вратата и единственият човек, когото изобщо не очакваше да види, застана пред нея.

Вратовръзката му беше разхлабена, а косата му изглеждаше така, сякаш твърде често е прокарвал пръсти през нея.

— Себастиан! — възкликна тя. — Как разбра, че съм тук?

— От Уила — отвърна той. — А ти защо не ми съобщи?

Уила му беше казала. Тя отстъпи замаяно назад.

— Стана много набързо.

— Предприела си огромна крачка.

— Доста съм закъсняла.

Той се огледа, пъхнал ръце в джобовете. Изглеждаше толкова непроницаем, че сърцето я заболя.

— Имам въпрос — каза той. — Задавам си го непрекъснато. Защо ме целуна, след като преди години си ме видяла да целувам момче? Нещо порочно ли пробудих у теб, Пакстън?

Въпросът му я свари неподготвена.

— Не — ужасено възрази тя. — Нищо подобно.

Той впи очи в нея и тя поклати глава.

— За бога, Себастиан, всички се влюбват! И невинаги в подходящия човек. И невинаги споделено. Влюбих се в теб. Не успях да го надмогна. Не успях да го спра. Ала бях решила да затая чувствата, докато отшумят или поне намалеят дотолкова, че да те виждам, без да те желая с цялото си сърце. Онази нощ край басейна бях извън себе си, усещах, че не владее положението, и чувството беше ужасно. После дойде ти — единственият човек, загрижен за мен. Помислих си, че щом държиш толкова на мен, може би е възможно да поискам повече. Постъпих нехайно и егоистично и за кой ли път ще повторя, че съжалявам. Не знам какво друго да кажа.

— Седни. Аз ще ти кажа нещо.

— Нямам столове. И не мисля, че искам да чуя какво ще ми кажеш.

Той се приближи до нея и я улови за ръката. Поведе я към стълбите.

— Седни и слушай — каза ѝ с неузнаваем глас.

Себастиан беше нервен.

Пакстън седна бавно. Остави бележника и айпода на стъпалото и събра длани в скута си.

За миг той остана прав пред нея. После закрачи напред-назад.

— Като дете не се вписвах никъде — заговори най-сетне. — Нито вкъщи, нито в училище. Като тийнейджър се застоявах дълго в ресторанта на магистралата, най-вече за да не се прибирам вкъщи и да

не виждам татко. Бях на шестнайсет, когато една съботна вечер — сигурно беше три сутринта — група момчета влязоха в ресторанта да попитат как да стигнат до Ашвил. Били на парти в Южна Каролина и сбъркали пътя. Бяха шумни, предизвикателни, щастливи. За пръв път виждах такива момчета. Единият ме забеляза, сякаш среща изгубен побратим. Дойде при мен и започна да флиртува. Приятелите му го последваха, пихме кафе и се смяхме. Внезапно пред мен се отвори врата. Усетих, че ме приемат. Часове по-късно те казаха, че трябва да вървят, че майките им и без това сигурно са побеснели. Казаха обаче, че ако идвам в Ашвил, обикновено висят в „Пак Скуеър“ всеки следобед и мога да ги открия. Онова момче, което дойде първо при мен, Алекс, прокара ръка през косата ми и възкликна: „Кой би повярвал, че нещо толкова красиво е отрасло в такъв затънтен край?“.

Себастиан поклати глава.

— Хората са стадни животни. И аз най-сетне открих глутница. За пръв път в живота си.

— С тези момчета ли те видях в ашвилския търговски център? — попита Пакстън.

— Да. Момчето, което си видяла да ме целува, е било Алекс. Чувствах се много объркан. Те ми бяха приятели. Те ме спасиха. И по някакъв начин ги обичах. Обичах Алекс. Ала станах един от тях, защото изпитвах необходимост да ме приемат и те ме приеха. Не станах един от тях заради това, че съм като тях.

Той я погледна, за да подчертае колко съществени са думите му, но тя недоумяваше.

— Какво означава това?

— Означава, че не съм гей, Пакс — отвърна той.

При тези думи кожата ѝ сякаш запламтя.

— Когато постъпих в колежа, започнах да посещавам терапевт, който ми помогна да осъзная много неща. Най-добрите, най-толерантните хора, които познавах, бяха хомосексуални. Но това беше губеща позиция за мен, защото дълбоко в себе си не бях като тях. Започнах да излизам с жени и дори се влюбих веднъж-дваж. Но не се получи, защото никоя от тях не ме разбираше — възприемаха ме като платоничен приятел или си мислеха, че ме вкарват в правия път. Интересни години бяха, но не бих искал да се повтарят. Стигнах дотам, че ми омръзна да се опитвам да се отбранявам. Ужасно е да се

налага да защитаваш начина си на живот или в кого се влюбваш. Затова преди около пет години реших повече да не намесвам сексуалността си в никакви отношения. И това решение улесни много живота ми. Докато не те срещнах.

Тя стана. Нямах да се разплаче. Независимо колко ѝ се искаше.

— Каква игра играеш с мен? Не заслужавам това, Себастиан!

Опита се да мине покрай него, ала той я сграбчи за ръцете и я принуди да го погледне.

— Не играя игра — заяви с кратки и отмерени думи, които сякаш се срутواха от скала.

— Защо тогава ми разказваш всичко това?

Той я пусна. Тя се олюля леко.

— Защото те обичам. Дълбоко, първично и ужасяващо. И не знам какво да правя. Когато ме целуна, се почувствах както никога досега.

Тя се уплаши. Толкова ясно прозря всичко.

— Защо тогава ме възпря?

Той прокара пръсти през косата си.

— Защото се придържах към убеждението си, че сексът само помрачава добрите връзки.

Тя преглътна.

— А сега?

— Миналото ми винаги ще остане с мен. То е част от мен. Не мислех, че на този свят има човек, който ще узнае всичко за мен и въпреки това ще ме обича. Докато не срещнах теб. Обичам те, Пакстън, и искам да бъда с теб завинаги, ако и ти ме искаш.

Само преди няколко седмици тя беше в същата роля. Знаеше какво е да стоиш пред някого и да умоляваш за любов, да се опитваш да го притеглиш към себе си със силата на собственото си желание, сила толкова могъща, че би могла да те убие. Не се замисли нито за секунда. Знаеше само, че не иска той да се почувства като нея. Протегна ръце към него и го целуна. Прегърна го, сякаш от това зависи животът ѝ. Той я притисна до стената и главата ѝ се блъсна в камъка, но тя не спря. Задърпа сакото му, докато най-сетне го съблече, и после улови вратовръзката му. Ръцете им бяха навсякъде, пречкаха ѝ се. Пръстите на босия ѝ крак се заплетоха в маншета на панталоните му и тя изгуби равновесие. Полетя надолу и го повлече след себе си.

Себастиан се изтърколи върху нея. Тя протегна ръце да върне устните му върху своите. Той обаче се възпротиви.

— Трябва да го кажеш — помоли, останал без дъх.

Тя го погледна объркано.

— Да кажа какво?

— Че ме искаш.

Ненадейно в ума ѝ изплува списъка от гимназията.

— Ти си всичко, за което някога съм мечтала, Себастиан.

Той я целуна отново и тя заразкопчава ризата му. Едното копче се откъсна и Пакстън го чу как изтрака върху голия под.

— Тук ли ще го направим? — попита Себастиан, без да отлепя устни от нейните. — Да отидем ли у дома?

— Не. Тук. Сега.

Пакстън усети как устните му се извиват в усмивка.

— Поне съм сигурен, че не ме обичаш заради мебелите ми.

— Не смей да ми носиш онази броня!

Той вдигна отново глава.

— Уила ти е казала?

Пръстите ѝ се сплетоха в косата му.

— Казва ми някои неща, а други спестява.

Като например, че Себастиан щеше да дойде тук.

Той вдигна вежди.

— Обменятے опит?

— Да.

— Значи трябва да се постарая.

Тя се поколеба.

— Вече е прекрасно — прошепна.

* * *

След час Пакстън се събуди от звъна на мобилния си телефон. Пресегна се над Себастиан към чантата си, но не успя да намери телефона. Изсипа всичко върху пода и затършува из купчината.

Усети как Себастиан я гали леко по гърба.

Погледна екрана на телефона. Беше Мария, управителката на Блу Ридж Мадам. Бяха се уговорили да се срещнат преди час, за да

уточнят последните подробности около празненството. Пакстън простена, остави телефона и се обърна към Себастиан.

— Трябва да тръгвам.

— Добре.

Той седна и се облегна на стената, присвил чело.

— Добре ли си?

Тя стана и започна да събира дрехите си от пода.

— Гърбът ми. Ето защо не обичам палатки. Ще ми позволиш ли да ти подаря легло за новата къща?

Заоблича се усмихнато. Усещаше, че той я наблюдава, но не се притесни — вероятно за пръв път в живота си.

— Виждала съм твоето — каза му. — Имаш добър вкус.

— Защо не го пробваш? Да видиш дали е удобно.

Тя приближи и коленичи до него.

— Истина е, нали? Наистина ли се случи?

Той вдигна длан към косата ѝ.

— Разкайваш ли се?

Тя пое дълбоко дъх. Усети мирис на окосена трева, долиташ от отворения прозорец, и сладкия аромат на поничките, които беше оставила върху кухненския плот.

— Никак. А ти?

— Не. Е, все пак настоявам за легло. Обичай ме, заобичай дребнавия ми материализъм.

Тя го улови за ръката.

— Обичам те, Себастиан. И съм адски уплашена.

— Значи сме двама.

— Уила каза, че щастието изисква да поемеш риск. И щом не си малко уплашен, значи не постъпваш както трябва.

Той се разсмя.

— Ако е така, няма за какво да се тревожим — заключи и се приведе да я целуне. — Да се отдадем отново на ужаса.

В крайна сметка Пакстън закъсна с още един час.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ОТЛИТАНЕ

В сряда сутринта Уила пристигна в магазина преди Рейчъл и започна да сваля столовете от масите в кафенето край голямата витрина, побеляла като киноекран заради утринната мъгла. От време на време просветваха фарове на преминаваща кола — несъмнено на жител на града. Само местните успяваха да се ориентират накъде да се движат по това време на денонощието. Туристите се губеха и караха бавно в кръг, докато млечната пелена не се вдигнеше.

Уила тъкмо пусна машината за кафе, когато камбанката над вратата звънна и влезе Пакстън.

— Здравсти — поздрави Уила. — Какво те води насам?

Пакстън сви рамене.

— Тази сутрин минавах по друг маршрут за работа и видях, че магазинът ти свети.

— Искаш ли кафе?

— Да, чудесна идея. С повече сметана и без захар.

Уила прелисти бележника на Рейчъл върху тезгяха и каза:

— Според барманката ми поръчката ти означава, че копнееш по домашен уют, но се страхуваш да го поискаш.

Пакстън не попита коя е барманката и каква странна кафеена антропология изучава. Засмя се и отвърна:

— Звучи неудобно точно.

— Рейчъл твърди, че е научен метод.

— Магазинът е чудесен — огледа се Пакстън. — Всъщност се отбих да ти благодаря.

— За какво? — попита Уила, наливайки кафе в две големи чаши на червени и бели ивици.

— Че вчера си разговаряла със Себастиан. И си му казала да дойде при мен.

Уила взе чашите и ги остави върху масата.

— Значи нещата потръгнаха?

— Потръгнаха прекрасно — отвърна Пакстън, докато издърпваха столовете, за да седнат. — Снощи останах при него.

Уила се ухили.

— Затова значи отиваш на работа по различен маршрут.

Пакстън прикри усмивката си зад чашата с кафе.

— Позна! При теб ли ноцува Колин?

— Спеше, когато тръгнах. Сърце не ми даде да го събудя.

— Мама сигурно е изпаднала в истерия — констатира Пакстън.

— Не изглеждаш много угрижена.

— Не съм.

Уила се облегна назад.

— Какво ще правиш днес?

— Цял ден ще съм в Блу Ридж Мадам. Последна подготовка за празненството. Освен това трябва да си напиша речта. Ще дойдеш, нали? — погледна я притеснено Пакстън.

— Да. Ще сложа онази рокля с мъниста, която баба ти е подарила на Джорджи.

Пакстън ахна.

— О, Уила, чудесна идея!

Камбанката над вратата звънна и двете се обърнаха натам. В магазина влезе Уди Олсън.

Както винаги, Уила се съвзе едва след минута от предчувствието, че ѝ носи лоши новини.

— Добро утро, детектив Олсън — поздрави Пакстън.

Дар словото на Уила най-сетне се възвърна:

— Какво правиш тук, Уди?

Той пристъпи неловко от крак на крак.

— Отивах на работа. Видях, че свети. Преди няколко седмици те разтревожих с въпросите си и реших да те успокоя. Добре е, че и ти си тук, Пакстън. Днес смятах да ти съобщя. Не можем да определим причината за смъртта на мъжа, чието тяло открихме край Блу Ридж Мадам. Има травма на черепа, ала изглежда е претърпял и смъртоносно падане. Може би е инцидент. Не мисля, че някога ще разберем какво се е случило и как се е озовал там.

— Падане? — повтори Пакстън.

— Извини ме за момент — каза ѝ Уила, стана и приближи до Уди. — Мислех си за разговора ни предишния път. Попита ме дали

разпознавам нещо в куфара, погребан със скелета. Спомена снимката в албума с изрезки, нали? Снимката на Тъкър Девлин, който прилича досущ на татко.

Уди стрелна с очи Пакстън, потънала в мисли до масата, но иначе изражението му не се промени.

— Само аз открих връзката. И си замълчах.

— Благодаря, Уди.

Той кимна.

— Баща ти беше чудесен човек. Най-добрият ми учител.

Камбанката над вратата звънна отново. Уди отстъпи автоматично встрани да направи път на новодошлия. Ала нямаше никого.

— Не обръщай внимание — каза Уила. — Често се случва. Камбанката сигурно се е повредила.

— Чувала ли си старото суеверие? Че чуеш ли камбанка, те залива благодат? Трябва да протегнеш шепа, за да я уловиш.

Уила тутакси протегна шепа.

— Така ли?

— Точно така — каза той и се обърна да си върви. — Обзалагам се, че камбанката ти вече е поправена.

Тя се усмихна и поклати глава. После се върна при Пакстън.

— Очевидно искаше да ме успокои, че баба не е заподозряна. Значи няма да въвлечат и Агата.

— Не разбирам едно — обади се Пакстън. — Ако Тъкър Девлин е умрял при падане, защо баба Осгуд каза, че го е убила?

Уила обви с длани топлата чаша с кафе.

— Имам чувството, че бабите ни не са искали никой да узнае цялата история.

— Но има ли по-лошо от това, което баба Осгуд ни разказа?

Уила вдигна вежди.

— Наистина ли държиш да научиш?

— Не, права си — поклати глава Пакстън. — Време е да оставим всичко да почива в мир.

* * *

Когато Пакстън паркира колата пред имението два часа преди празненството, небето беше здрачносиньо и вечерните облаци обагряха прозорците на Блу Ридж Мадам в светложълто, създавайки впечатление, че слънцето залязва в къщата, а не на хоризонта. Няколко кабела поддържаха стария дъб в двора, към който бяха насочени прожектори. Дървото приличаше на ветеран на сцена, опиващ се в сиянието на последните овации. Когато наближи, Пакстън забеляза листата му да потрепват леко — отчасти заради капковото напояване сред клоните му, необходимо, докато пуска корени, но и заради десетките птици, долетели на рояци и заселили се в короната му. Колин се беше борил с тази напаст цяла седмица. Успяваше да ги подплаши да отлетят, но те винаги се връщаха.

Затаила дъх, тя изкачи предните стъпала. Реставрацията беше приключила и имението изглеждаше красиво. Къщата се възправяше като въплъщение на живота, на приятелството, на доброто, родено от трудни времена. Когато започнаха да я обновяват, Пакстън нямаше представа, че ще излъчва толкова дълбок смисъл.

Влезе вътре и обиколи помещенията. Интериорът изглеждаше очарователно — тъмната ламперия отразяваше мекото жълто сияние на осветлението. Банкетната зала беше украсена с искрящи гирлянди. Върху всяка маса грееше ваза с цветя. Навсякъде бяха подредени книги, документиращи благотворителните начинания на клуба през годините, както и пликове с подаръци за гостите — шоколади и свещи, гравирани с посвещение за седемдесет и пет годишния юбилей на клуба. На подиума в предната част на залата се издигаше катедра, а зад нея — голям екран, върху който прожектираха стари снимки на членовете на клуба. В ъгъла подгриваше струнен квартет.

По-късно, докато проверяваше дали всичко върви по план в кухнята, Пакстън чу музикалното встъпление и долови гласове откъм фойето. Първите гости пристигаха. Скоро из множеството закръжиха сервитьори, понесли подноси с шампанско и ордъоври, които сякаш плуваха сред тълпата. Пакстън поздравяваше всички, включително майка си и баща си, които, въпреки вложените в къщата време и труд, я виждаха за пръв път от онзи ден преди повече от година, когато разгледаха имението и решиха да го възстановят.

Баща ѝ остана впечатлен, но майка ѝ не отрони нито дума. Тя все още недоволстваше, че Пакстън се мести, и недоволството ѝ се

задълбочи, когато дъщеря ѝ започна да представя Себастиан официално като свой партньор. Пакстън обаче обичаше майка си и я приемаше такава, каквата е. Прие спокойно протестите ѝ, когато откри, че се предвижда да дели една маса с баба Осгуд, и настоя да я преместят. Агата пристигна по-рано, придружена от медицинска сестра, наета от Пакстън, и беше единствената, настанена предварително в банкетната зала. Пакстън се питаше какви ли мисли вълнуват баба ѝ, озовала се тук за пръв път след толкова години. Ала тя само се оплака от жегата и настоя да ѝ сервират коктейл.

Разместването на София беше първата от множество дребни промени, обсебили вниманието на Пакстън, докато най-послед дойде ред да сервират вечерята. Тъкмо беше уредила смяна на стаите горе и се канеше да слезе при Мария и да я помоли да даде знак на гостите да заемат местата си, но спря на стълбищната площадка и погледна надолу.

Пред очите ѝ се разкриваше приказна гледка от бални рокли и черни вратовръзки — вълшебно усещане, точно както се беше надявала. Ала сега очакваше с нетърпение края, защото юбилейното празненство бе планирано в чест на всичко, което Дамският клуб не трябваше да бъде. И тя беше паднала право в капана.

С известно облекчение забеляза, че Уила и Колин най-послед са пристигнали. В искрящата рокля Уила изглеждаше прекрасно, сякаш излязла от други времена, и в миг Пакстън сякаш зърна Джорджи като млада да притичва през просторните стаи на Блу Ридж Мадам. Колин не се отделяше от Уила. Пакстън познаваше добре брат си и долавяше неусетната промяна у него. Тази седмица се срещаха често в имението покрай дооформянето на двора и Колин излъчваше спокойствие, почти умиротворение. Веднъж дори я попита дали продават други къщи край нейната. Обясни ѝ как искал да си установи базов лагер, когато се връща в града. Думите му съдържаха толкова очевиден подтекст, че чак прозвучаха твърде добре, за да е истина. Тя се стараеше да не възлага прекалени надежди, ала дълбоко в себе си тръпнеше от вълнение. Себастиан, Уила, а сега и Колин. Себастиан беше прав. Оставиш ли пространство в живота си, доброто се приютява при теб.

Улови погледа на Мария и кимна. Поканиха всички да влязат в банкетната зала.

Пакстън се оттегли в дамската тоалетна и си провери грима. Взря се в огледалото и си каза, че ще успее да се справи.

Себастиан я очакваше в дъното на банкетната зала, където всички бяха заели местата си. Не беше го виждала от два дни и усещаше липсата му физически, като отшелничество. Често се чуваха по телефона, ала не беше същото. Искаше да го докосне, да почувства близостта му. Съвсем ново усещане, което се страхуваше да не изгуби. През последните дни обаче приготовленията за празненството я задържаха в имението до ранно утро. Миналата нощ дори остана да преспи в Блу Ридж Мадам и се върна в Хикъри Котидж само да се преоблече.

— Красива си, скъпа — каза ѝ Себастиан.

— Толкова се радвам, че си тук.

Улови го за ръцете и той почувства, че тя трепери.

— Всичко е безупречно. Изненадах се, че си успяла да доведеш и Агата. Какво ли ти е струвало да намериш медицинска сестра да я придружи?

Усмивка трепна по устните ѝ.

— Не ти трябва да знаеш.

— Наближава краят на празненството... — приведе се той и ѝ прошепна: — Липсваше ми.

Тя остави думите му да я залееят като топла успокоителна вълна.

— И ти ми липсваше.

— Знам, че не ти е останало време да поръчаш мебели за къщата си — каза той.

— Бях много заета. Това е следващата задача в списъка ми.

— Днес поръчах да докарат легло.

Пакстън се засмя.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Едва ще дочакам да се прибера.

— Едва ще дочакам да те заведа — отвърна Себастиан. — Вече имам прекрасни спомени от тази къща.

Той я поведе към подиума и прошепна:

— Успех! Ще се справиш чудесно!

Квартетът стихна. Гостите заръкопляскаха, докато Пакстън крачеше към катедрата, а Себастиан седна на масата при Уила, Колин и

баба Осгуд.

Коремът я присвиваше и за миг си помисли, че силите я напускат. После обаче си представи Агата и Джорджи, как всичко тук и в клуба е свързано с тях и трябва да е в тяхна чест, и разбра, че решението ѝ е правилно.

Прочисти гърло и започна:

— Добре дошли на седемдесет и петия юбилей на уолсъвуотърския дамски клуб.

Пак аплодисменти.

— Написах речта си преди месец. Онези, които ме познават, няма да се изненадат. Обичам да планирам отдалеч.

Неколцина се разсмяха.

— Възнамерявах да подчертая колко добре сме работили и колко горди трябва да се чувстваме.

Тя замълча.

— Тази седмица обаче скъсах листа, защото осъзнах, че всичко сме объркали.

Атмосферата се промени. Слушателите усетиха, че се мъти нещо.

— Клубът е основан, за да си помагаме. Не на другите. А една на друга. Да сме съпричастни. Целта не е да ни разделя или да ни подтиква да се съревноваваме. Клубът се е появил, защото преди седемдесет и пет години две добри приятелки в тежък момент си казали: „Имаме само своята дълбока и всеобхватна обич една към друга. Изгубим ли я, ще изгубим себе си. Ако не си помагаме, кой ще ни протегне ръка?“. Не знам кога и не знам как, ала Дамският клуб е объркал посоката. Не е какъвто е бил, и аз съм неспособна да възвърна предишния му облик. Затова тази вечер се отказвам от председателския пост и от членството в него.

В залата се надигна ропот.

— Невинаги съм успявала да ви бъда добра приятелка — потърси с поглед Кърсти Лемън, Мойра Кинли, Стейси Хърбст и Онър Редфорд. — Но ви обещавам, че от днес нататък ще бъда до вас, ако ви потърбявам. Когато и да е. Където и да е. Това е истинската природа на клуба. Не биваше да го превръщаме в институция. Клубът е скрепен с клетва между уплашени девойки, осъзнали, че им олеква, когато се уповават една на друга. Бабите ни знаели, че приятелството им ще

продължи до живот. Колко от нас могат да се похвалят с такова приятелство? Как ще разберем истинската природа на благотворителността, ако не знаем как да помогнем дори на онези, които са най-близо до нас?

Пакстън пристъпи назад.

— Казах ви всичко, което исках.

Тя потърка чело и присви очи срещу прожекторите. В залата цареше тишина. Внезапно всички извърнаха глави към тихия звук, долитащ откъм една от предните маси.

Агата се кикотеше. Гласът ѝ стържеше ръждиво като механизъм, неупотребяван от години.

— Браво, моето момиче! — каза тя.

* * *

След това увеселението вече не беше същото. Сервираха вечерята, раздадоха наградите, чува още няколко речи, ала церемонията протече прибързано и неловко и повечето гости очакваха с нетърпение да си тръгнат. Щяха да одумват празненството като катастрофа и скандал, но се радваха, че поне им предоставя тема за обсъждане. На Пакстън ѝ беше все едно. Постъпи правилно и сега се чувстваше много по-добре, въпреки че майка ѝ не ѝ говореше.

Повечето хора я отбягваха, когато се разотиваха. Беше сигурна, че първо искат да го обсъдят помежду си, да постигнат единодушие как да тълкуват думите ѝ. Тя обаче знаеше, че които решат, да я подкрепят, са истинските ѝ приятели, а другите ще останат просто част от сцената на живота ѝ.

В края на вечерта Пакстън и Уила изпратиха Агата до медицинската кола, след като тя ги разведе из имението и им описа по памет спомените си. Как с Джорджи се спускали по парапета на стълбището с развети поли. Как си играели с куклите на Джорджи в стаята ѝ. Как готвачът на Джаксънови им приготвял ананасов пай в тиган, за да се карамелизира захарта. Как си оставяли бележки в тайно чекмедже в библиотеката.

— Гордея се с теб, Пакстън. Усещам нова миризма. Различна. Мястото отново е добро — каза Агата и се олюля леко между Уила и

внучката си, подкрепящи я по стъпалата. Пакстън не беше сигурна, но Агата ѝ изглеждаше леко пийнала. — Освен това тази вечер прояви истинска смелост.

— Благодаря, бабо. Мама вероятно никога няма да ми проговори.

— Толкова по-зле за нея.

Преди да се качи в колата, Агата им каза:

— Мисля, че с Уила най-после го накарахте да си отиде. Истинското приятелство беше единственото, което го плашеше.

— Кого? — попита Уила.

— Тъкър. Навърташе се наоколо тези седмици. Забелязахте ли? Аз го усещах. Из въздуха се носеше странно сладниково ухание. И не ми казвайте, че не сте виждали птици, които се държат чудновато.

Уила и Пакстън пристъпиха по-близо една до друга, когато Агата се настани в колата и медицинската сестра се пресегна да ѝ закопчае колана.

— Какво се е случило тук, бабо? Наистина ли... — не довърши изречението Пакстън, за да не я чуе медицинската сестра.

— Да — отвърна Агата. — Не го забравяй.

Пакстън и Уила проследиха как колата се отдалечава и се спогледаха. Точно когато понечиха да се изкачат по стълбите, ги лъхна аромат на праскови — силен и задушлив. После се стопи в нощта, пресичайки лунния лик като димен стълб. Ненадейно старият дъб разлюля корона, а десетки птици заотлитаха нагоре. По тъмните им криле просветваха жълти отблясъци като фойерверки.

— Съвпадение? — попита Уила и улови ръката на Пакстън.

— Съвпадения не съществуват — отвърна Пакстън и стисна дланта ѝ, докато наблюдаваха как птиците отлитат надалеч.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ПАЗИТЕЛКИТЕ НА ТАЙНАТА

1936

Първия път, когато се случи, Джорджи се събуди вледенена. Не разбираше защо. Това лято беше толкова горещо, че спеше върху завивките и пак се обливаше в пот. Тази нощ обаче струйките пот бяха замръзнали като корички върху кожата ѝ. Тя потрепери и погледна към прозореца, очаквайки да види, че светът отвън е покрит със скреж. Светът се променя, помисли си в просъница тя. Променяше се от месеци. А сега Тъкър с чаровната усмивка и вълшебствата се бе преместил да живее при тях в „Мадам“ и Джорджи усещаше още по-силно промяната. Във въздуха витаеше надежда, надежда, че прасковената градина ще разреши финансовите им затруднения. Баща ѝ, който я отбягваше, когато беше в добро настроение, и я винеше за смъртта на майка ѝ при тежкото раждане, когато беше сърдит, дори той изглеждаше щастлив да я види, щом слезеше за вечеря. Беше щастлив да я види, защото Тъкър се радваше да я види. Тъкър умееше да променя хората. И затова никой сякаш не забелязваше как се притиска към нея в коридорите, как винаги се оказва наоколо, когато излиза от банята. Не обръщаха внимание на трескавия му характер и на избухливостта му. Агата ѝ казваше, че се държи глупаво и няма представа какъв късмет е извадила. Тъкър беше променил и нея. Преди Джорджи можеше да сподели всичко с Агата, ала сега у приятелката ѝ сякаш пламваше нещо, когато я види. А Джорджи не разбираше защо. Напоследък се чувстваше много самотна. Не съзнаваше колко самотна е тук горе на Джаксън Хил, докато приятелките ѝ спряха да идват при нея. Отбягваха я и на увеселенията. Затова сега си стоеше в стаята, къrpеше рокли, за да ги носи още една година, или подреждаше куклите, подредени в стъкления шкаф. Решеше им косите, гладеше им престилките и мечтаеше за деня, когато промените ще приключат и животът отново ще потече по старому.

Онази нощ тя се изправи трепереща в леглото и усети дъх на пушек и праскови. Беше свикнала с аромата на праскови. Тъкър го носеше върху кожата си. Уханието го следваше навсякъде. Твърдеше, че затова птиците не го оставят на мира — защото обичат аромата му. Джорджи не спореше, но винаги ѝ се струваше, че птиците, връхлитащи върху му, изглеждат ядосани, а не очаровани.

Озърна се и забеляза малка червена светлинка до вратата. Запаленият край на цигара. Някой стоеше до затворената врата на стаята ѝ. Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Усети го като юмрук, ударил я отвътре.

Тъкър излезе от сянката. Пъхна цигарата в устата си и дръпна, осветявайки лицето си. Кожата му засия. Пусна цигарата на пода, стъпка я и отново се възцари мрак.

Легна при нея, а тя не разбираше какво се случва. Когато най-после си тръгна, Джорджи остана в леглото до сутринта, защото се страхуваше да стане. Призори го чу да слиза от таванската стая. Спря пред вратата ѝ и после се отдалечи. Когато къщата притихна, тя стана и се изкъпа, но после подпря вратата със стол и не позволи на никого да влезе, докато баща ѝ не настоя да слезе да вечеря с тях. Минаха седмица-две и тя реши, че случилото се няма да се повтори. Започна да се съвзема. Светът ѝ не беше същият, но знаеше, че ще оцелее.

Той обаче се върна.

Цяло лято продължи така. Молеше за помощ, ала никой не искаше да я изслуша. Той ги караше да оглушават. Джорджи не виждаше край. Щеше да продължава вечно, ако не намереше начин да го спре. Ала не беше толкова смела. Никога не ѝ достигаше смелост.

До деня, когато най-после осъзна, че е бременна.

Този ден тя занесе тигана на готвача в стаята си. Когато падна нощта, застана зад вратата и зачака.

Удари го — странно тупване, сякаш някой изпуска нещо в съседната стая — и застина на място, сякаш очаква всичко да добие предишния си облик. Затрепери. Нищо не се промени. Продължаваше да е бременна. Тъкър лежеше на пода. Наранен или дори убит. Баща ѝ нямаше да я разбере. Никой нямаше да я разбере. Освен...

— Покажи ми го — каза ѝ Агата, когато Джорджи дотича в къщата ѝ.

Препъваше се и падаше по пътя и стигна Хикъри Котидж цялата в кал и драскотини. Знаеше пътя към стълбите в задната част на къщата, стълбите, по които безброй пъти се бяха промъквали, без да ги усетят родителите на приятелката ѝ. Събуди Агата и я помоли да я изслуша, помоли я за помощ. Доверяваше ѝ се повече от всеки друг на този свят. И случилото се през това лято не би могло да изтрие дълголетното им приятелство. Приятелствата не си отиват просто така. Поне се молеше да е права. Вече бе изгубила достатъчно.

По пътя за „Мадам“ Агата крачеше странно безмълвно. Тъкър беше на същото място — върху пода в стаята на Джорджи. Тиганът лежеше върху гърдите му като тежест, затиснала го да не отлети. Агата коленичи до него, мърморейки нещо неразбираемо. Положи длан върху главата му, но я отдръпна като опарена. Изправи се и каза:

— Трябва да побързаме. Не е умрял още. И е ядосан. Ще изкопаем яма наблизко. Не можем да го отнесем далеч. Ще го заровим в двора. Дъждовете ще отмият почвата горе на хълма. Хайде, Джорджи, да започваме!

В това я биваше Агата — да взема решения, да организира, да разделя задачите на изпълними стъпки.

Работиха на свещ. В кухнята Джорджи смеси пипер и дървени стърготини от дървоядите по верандата. Веднъж готвачът ѝ беше казал, че ако поръсиш сол и пипер пред някоя врата, никой не може да излезе през нея. Посипа сместа пред стаите на баща си и на братята си с надеждата да спечели време.

Копаха часове наред възможно най-далеч от къщата, но по-встрани от ската, където хълмът можеше да се свлече. Никога нямаше да забрави тишината. Мъглата под тях скриваше града и приглушаваше всички звуци. Сякаш бяха единствените оцелели на света, две млади жени, решени да погребат символа на своята безпомощност, за да се спасят.

Когато Агата каза, че ямата е готова, полумесецът вече бе превалил небосклона.

Върнаха се в „Мадам“ да донесат Тъкър. Довлякоха го до прозореца в стаята на Джорджи и го избутаха навън. После го уловиха за ръцете и краката и ту го носеха, ту го влачеха към задния двор. Тялото му оставяше черна диря, сякаш светкавица бе изпепелила земята.

Когато приключиха, видяха как слънцето се издига над мъглата. Бяха кални, разтреперани и онемели.

Накрая Агата се обърна към Джорджи и я прегърна. Едва след миг Джорджи усети, че тя плаче, а Агата не плачеше никога.

— О, Агата — каза Джорджи. — Съжалявам.

— Не! — отдръпна се назад приятелката ѝ. — Няма за какво да съжаляваш. Аз съм виновна. Що за приятел позволява да се случи такова нещо? Аз съжалявам. Разкайвам се.

— Какво ще правя, Агата? — попита Джорджи. — Кажи ми какво да направя?

— Ще се справим. Не бой се. Каквото и да стане, аз ще бъда до теб. Никога вече няма да те подведа.

— Ами ако разберат, че съм аз?

Агата я улови за ръката.

— Докато съм жива, Джорджи, никой няма да разбере, че си го направила. Обещавам.

Седемдесет и пет години по-късно Агата още спазваше обещанието си.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

СЪНИЩА НАЯВЕ

Роклите им прошумоляваха в мрака, докато изкачваха стъпалата пред верандата. Колко прекрасна се бе оказала вечерта! „Да не повярваш — помисли си Уила — че само преди няколко седмици не възнамерявах изобщо да присъствам на празненството“. Не възнамеряваше да се влюби, нито да намери нов добър приятел, нито да извади наяве невероятни семейни тайни.

Мислеше, че харесва живота си такъв, какъвто е.

Колин и Себастиан ги чакаха на верандата. Себастиан се беше подпрял на рамката на отворената врата, стиснал коктейлна чаша на фона на ореола от светлина отвътре. Колин се беше облегал на стената с разхлабена вратовръзка, пъхнал ръце в джобовете си. Уила приближи до него и той я прегърна и прислони главата ѝ към гърдите си. Пакстън спря пред Себастиан. Той ѝ подаде чашата си, обгърна я през кръста, придърпа я по-близо и я целуна.

Четиримата се върнаха в банкетната зала, сбогуваха се с последните гости, които щяха да пренощуват в имението, и седнаха на една от масите. Останаха там цяла нощ, разговаряха и се смееха, докато край тях разчистваха залата.

Уила за пръв път виждаше Пакстън и Себастиан да се държат като двойка — уверено и спокойно. Наблюдаваше ги и разбираше смисъла да са заедно. Всеки поглед, всяко докосване излъчваше съпричастие, магнетичен заряд.

Колкото до нея и Колин, те изглеждаха по-предпазливи, излъчваха желание да действат стъпка по стъпка, да се забавляват и да не приемат нещата твърде на сериозно. Ала само така изглеждаше. Бяха далеч по-сериозни, отколкото биха признали. Напоследък обсъждаха често намеренията си. Готов ли е наистина Колин да се завърне? Искан ли Уила да напусне града? Научила, че баща ѝ е възнамерявал да пътува, въпреки че майка му е в старческия дом, Уила приемаше далеч по-леко тази възможност. Решиха тя да замине за

няколко седмици с него в Ню Йорк, а после той да се върне за няколко седмици с нея в Уолс ъв Уотър и така, докато разберат как е най-добре. Още не бяха споделили с никого. Все още се питаха един друг дали наистина ще успеят. Ала всъщност и двамата бяха взели решение. И двамата искаха да бъдат там, където е другият.

Бъдещето зависеше изцяло от тях.

Когато се зазори, Пакстън и Уила все още будуваха, вдигнали крака в скутовете на Себастиан и Колин, които пък бяха обронули глави върху масата. През раменете на Колин висеше сребрист гирлянд, а зад ухото му беше пъхнато цвете. Уила го беше накичила, докато спеше. Чуваше го как похърква леко.

Пакстън я погледна и тя се засмя тихо.

— Въпреки всичко го искам — прошепна.

Пакстън свали крака от скута на Себастиан и стана.

— Ще поръчам да ни донесат закуска. Гладна съм. А ти?

— Умирам от глад. Да ги събудя ли? — попита Уила.

— Още не — понечи да се отдалечи Пакстън, но спря. — Уила?

— Да?

— Радвам се, че дойде снощи. Радвам се...

Не успя да довърши изречението, но Уила я разбра.

— Спасих те — каза тя. — И съм твоя за цял живот.

Когато Пакстън излезе, Уила затвори очи. Опита се да си представи бъдещето. Защо не, щом зависи изцяло от нея?

Представи си как от днес нататък, срещнат ли се случайно на улицата или в някой магазин, с Пакстън ще се усмихват, сякаш знаят тайна, известна само на тях. Баба Джорджи ще бъде тук, защото бъдещето ѝ изглеждаше невъзможно без нея. Знаеше, че някой ден тя ще си отиде, ала засега, в бъдещето, което Уила създаваше, баба Джорджи присъстваше неотменно. Агата ще продължава да се грижи за нея, а те ще ѝ подаряват колкото шоколади поиска. Няколко години с Колин ще живеят ту в Ню Йорк, ту в Уолс ъв Уотър. Докато ги няма, Рейчъл ще отговаря за магазина и ще задълбочава науката си за кафенето. Сигурно ще публикува книга с откритията си и ще изкове термина кафелогия. Уила и Колин ще се завърнат у дома завинаги, когато Уила забременее. Бременна. Смела представа, но сърцето ѝ се сви развълнувано, сякаш планираше най-голямото и най-красивото приключение. Себастиан и Пакстън вероятно ще се оженият веднага и

Пакстън ще роди набързо три деца. Толкова силно се привличаха. Въпреки семейството и децата, Уила и Пакстън ще се чуват по телефона почти всяка вечер, дори просто за да си пожелаят лека нощ. Понякога Уила ще разбира, че е Пакстън, преди да е чула и дума. Ще лежи до Колин, заспал непробудно до нея, телефонът ще иззвъни, тя ще вдигне слушалката и ще каже:

— Лека нощ, Пакстън. Тук съм винаги, когато ти потрябвам.

Бяха разбрали, че такова е истинското приятелство.

Бяха разбрали, че усмихне ли им се щастие то да го намерят, трябва да го пазят.

Да го пазят и да не го оставят да отлети.

Уила отвори очи и видя, че Колин се е събудил. Косата му беше разрошена, а очите — замъглени от съня. Усмихна ѝ се и погали нежно краката ѝ. Унесено и щастливо каза:

— Сънувах удивителен сън.

— И аз — усмихна му се в отговор тя.

Издание:

Сара Адисън Алън. Тайна с цвят на праскова

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2011 г.

Редактор: Евгения Мирева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.